VĂ PREZENTĂM „GALERIA CUTEZĂTORII“ DIN EXPOZIȚIA INTERNAȚIONALĂ ȘI MUZEUL „COPIII LUMII“ - *AVIGNON, FRANȚA*

DESEN:

PREMIUL I
— **Ioan Pîrvu** — municipiul Gheorghe Gheorghiu-Dej
PREMIUL II
— **Georgeta Smadu** — Brăila
PREMIUL III
— **Mihaela Chirițescu și Ion Mateescu**- Comuna Hîrtiești

INCRUSTAȚII ÎN LEMN:

PREMIUL I
— **Badi Ion** — Horezu, Vîlcea
PREMIUL II
— **Școala generală** — comuna Tîrșa
PREMIUL III
— **Radu Mariana** — Focșani
— **Vasilică Pleșa** — Focșani
— **Constantin Badi** — Horezu

CERAMICĂ:

PREMIUL I
— **Viorel Jerpălău** — Tulcea
PREMIUL II
— **Camelia Ogrezeanu** — Horezu
PREMIUL III
— **Daniel Belciu** — Tulcea
— **Ionel Popa** — Horezu
— **Ion Lepolsky** — Deva
— **Iuliana Cojocaru** — Deva
— **Simona Munteanu** — Deva

CUSĂTURI:

PREMIUL I
— **Ioana N. Culici** — Costești, Vîlcea
— **Vasilica Dumitru** — Hotarele, Ilfov
— **Ioana Ungureanu** — Costești, Vîlcea
PREMIUL II
— **Antonela Cîrlan** — Focșani
— **Tudorița Variu** — Focșani
— **Maria Mărgăritescu** — Rm. Vîlcea
— **Anișoara Mucălău** — Horezu, Vîlcea
PREMIUL III
— **Elena Oprescu** — Rm. Vîlcea
— **Tatiana Jipa** — Moreni, Prahova
— **Doina Pricop** — Rădăuți
— **Laurențiu Bunu** — Moreni
— **Elena Stoica** — Moreni
— **Casa pionierilor,** Pitești

METALO-PLASTIE ȘI PIROGRAVURĂ:

PREMIUL I
— **Gheorghe Niculescu** — municipiul Gheorghe Gheorghiu Dej
PREMIUL II
— **Sanda Chioveanu** — Pitești
PREMIUL III
— **Ionel Ciocan** — municipiul Gh. Gheorghiu Dej
— **Ovidiu Mantho** — București
— **Lucian Cosmoiu** — Cîmpina

OBIECTE DIN RĂDĂCINI

PREMIUL II
— **Marin Aurel** — Titu
PREMIUL III
— **Tatian Tănăsescu** — Titu
— **Justinian Furdu** — Tg. Ocna

GRAVURĂ

PREMIUL SPECIAL
— **Ioan Rusu** — Petroșani

COLAJE

PREMIUL II
— **Doinița Rențea,** Brăila
PREMIUL III
— **Maria Viezureanu,** Brăila
— **Mihaela Nica,** Petroșani

MĂȘTI POPULARE:

PREMIUL II
— **Radu Oană** — Sibiu
PREMIUL III
— **Camelia Gheorghiu** — Sibiu

PICTURĂ PE STICLĂ:

PREMIUL SPECIAL
— **Ioan Anton**, municipiul Gheorghe Gheorghiu-Dej

INTARSII:

PREMIUL SPECIAL
— **Mihai Erbașu** — Rm. Vîlcea

SCULPTURĂ

PREMIUL SPECIAL
— **Ivanov Marian**

SE ATRIBUIE PREMII COLECTIVE:

Casei pionierilor Satu Mare, pentru lucrarea «Oșenii» — costume în miniatură — realizată de **Florica Maxim, Rodica Sabău, Eugenia Stoian (cîte un aparat foto).**

— **Casei pionierilor Tg. Ocna,** pentru grupul de obiecte din coajă de nucă realizat de **Gheorghe Scurtu, Constantin Tudor, Nicu Barna, Virgil Nichita, Lenuța Ciciș, Mihaela Mărcuță (cîte o minge de volei sau fotbal).**

CONSTANTIN GEORGESCU

TAINA pergamentului

ROMAN FOILETON

CAPITOLUL XII

Vasile Olmazu isprăvise treaba. N-a coborît decît în momentul în care spărtura din zid a devenit suficient de încăpătoare pentru a le permite pătrunderea în interiorul tunelului. Acum stăteau toți patru în barcă, așteptînd noile ordine ale comandantului. După înfrigurarea din ultimile ceasuri, părea că erau stăpîniți în sfîrșit, de siguranță și liniste. Cel mai greu lucru de rostit pentru Modavu devenise acum numele celui care avea să intre primul. În mod normal el ar fi trebuit să se afle în frunte. Exemplu de comandant. Dar tot atît de adevărat este că un comandant trebuie să rămînă în urma tuturor, ca să-i încurajeze și mai cu seamă să-i apere la ivirea unei eventuale primejdii. Încurcată treabă. Lui însuși poate să-și mărturisească: nu-i place să fie nici primul, nici ultimul. Undeva, pe la mijloc, era mai bine. Să aibă pe cineva și-n față, și-n spate. Și

totuși trebuia luată o hotărîre. Nu mai putea intîrzia.

— Ar fi mai bine să tragem la sorți, spuse Vasile Olmazu, bănuindu-l în încurcătură.

Nimeni nu s-a împotrivit. Era cea mai bună soluție. Ordinea stabilită de bețișoare, a fost următoarea: Ana Miroslav, Mitică Buică, Marin Modavu și Vasile Olmazu. Nu-i prea convenea lui că-l are în spate tocmai pe Vasile, mult mai bun ar fi fost Mitică Buică, era bărbat mai țapăn, dar n-avea încotro. Și decît să fie el ultimul... Ana se dovedi foarte îndrăzneață. Ce va fi fost în sufletul ei nimeni nu avea de unde să știe, dar s-a urcat pe scară cu repeziciune, a intrat prin deschizătura tunelului, a dispărut pentru cîteva clipe — nu se putea intra decît cu fața înainte — după care, cu un chip fără zîmbet, a strigat la ei:

— Hai, ce mai așteptați?

A urmat Mitică — ce bine că avea pe cineva înaintea lui — i s-a părut că Ana îl așteaptă ca o prigorie într-un cuib — apoi Marin Modavu. Fiecare membru al expediției avea la îndemînă cîte o lanternă nouă-nouță, și cu baterie de rezervă. Asta fusese părerea lui Olmazu. «Aruncăm banii de pomană, a zis comandantul. Avem lumină suficientă pentru un drum pe dedesupt pînă la capătul pămîntului!...» «Ei, că nu ne-om duce chiar pînă acolo. Eu unul îmi iau. Treaba voastră, dar să nu aud că-mi cereți!» De frica întunericului, Buică și-a cumpărat. Dacă ar fi avut bani suficienți, el și-ar fi luat chiar două lanterne. Nu poți să știi ce ți se întîmplă. Să țină cîte una în fiecare mînă. Între timp, Vasile lega de capătul frînghiei coborîte sculele de care presupuneau că vor avea nevoie. Deasupra capului său se rostogolea un cer arzător, vînăt, de părea un ochi care a primit un pumn. Gîndindu-se la răcoarea din tunel, băiatul răsuflă ca lepădîndu-se de o povară. Cînd ajunse și el alături de ceilalți, traseră și scara. Jos, la apă, nu mai rămăsese decît barca, plutind ascultătoare lîngă mal. Mo-

davu îi mai aruncă o ultimă privire, după care dădu semnalul de pornire.

— Cred că două lumini ne sînt suficiente. Să facem și puțină economie.

Era un lucru înțelept. Ana făcu întîiul pas, împingînd întunericul în străfunduri. Inima îi bătea cu putere. Alături de ea apăruse Olmazu. Marin nu s-a împotrivit. Acum se afla într-o mai mare siguranță. Îl avea pe Mitică Buică în urmă. Îl auzea gîfîind. Vru să-i spună ceva, eventual să-l încurajeze, dar se răzgîndi, temîndu-se să nu-l sperie și mai rău. Primii pași se dovediră destul de anevoioși. Parcă puneau piciorul în niște gropi, așa mergeau de greu.«Ia luminează nițel să vedem pe unde călcăm» se adresă el fetei. Pămîntul era neted. Umed și neted. Pereții și tavanul zidiți, dar numai cîțiva metri de la intrare, după care tunelul semăna într-adevăr cu un puț culcat. Cu siguranță că cei care-l săpaseră n-au putut merge decît gheboșați, ori cine știe, chiar ajutîndu-se de coate și de genunchi. Înaintaseră cam zece, cincisprezece pași. Gaura prin care intraseră începuse să se micșoreze.

— Mie mi s-a făcut cam frig, se plînse Mitică, aprinzîndu-și lanterna. Umbrele celor din față înjghebară un joc besmetic. Băiatul le privi o clipă, după care le făcu să dispară, stingînd lumina.

— Frig sau frică? îl întrebă Ana, fără să-și întoarcă ochii spre el. Cred că n-ai poftă să te întorci ca să te încălzești la soare. După care, ca o sentință: Cine pleacă, e bun plecat. Nu mai are ce căuta în echipajul lui Marin Modavu!

Vorbele astea îi tăiară și comandantului pofta de a se asocia propunerii celuilalt. Sinceri să fim, doar auzindu-l, îl cuprinsese și pe el frigul. Cu toate acestea, nu se putea spune despre Marin că ar fi un fricos. Într-o vacanță, vara trecută după cîte se pare, sărise în Ialomița să salveze un copil alunecat de pe mal. Dar asta era cu totul altă poveste. În definitiv și la urma urmei.

OBŢIN DIPLOME DE ONOARE:

Casa pionierilor Brăila — pentru colaje şi desene
Casa pionierilor Rădăuţi — pentru ţesături şi cusături
Casa pionierilor Focşani — pentru lucrări de artă aplicată
Casa pionierilor Petroşeni — pentru colaje şi gravură
Casa pionierilor Deva — pentru lucrări de ceramică
Şcoala generală Vadul Moţilor — pentru grupajul «Doniţă şi ciubăr»

AU MAI PRIMIT DIPLOME:

Casele pionierilor din: **Bacău, municipiul Gheorghe Gheorghiu-Dej, Lupeni, Rm. Vîlcea, Piteşti, Tulcea, Sibiu, Ploieşti, Cîmpina, Aiud, Giurgiu, Suceava, Călăraşi, Galaţi, Blaj, Slobozia, Brad.**

Toate lucrările premiate, precum şi un număr de alte desene şi obiecte de artă distinse cu diplome au fost dăruite Expoziţiei şi Muzeului de Artă «Copiii lumii» — Avignon, Franţa, unde vor constitui «Galeria de artă Cutezătorii».

UMOR o UMOR o UMOR o UMOR o UMOR o UMOR o UMOR o UMOR o UMOR o UMOR o

FĂRĂ CUVINTE

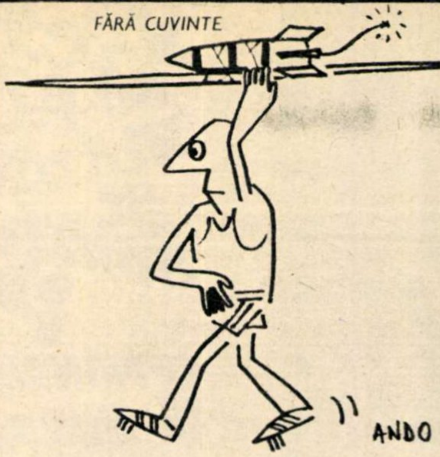

Desen: **OCTAVIAN ANDRONIC**

FĂRĂ CUVINTE

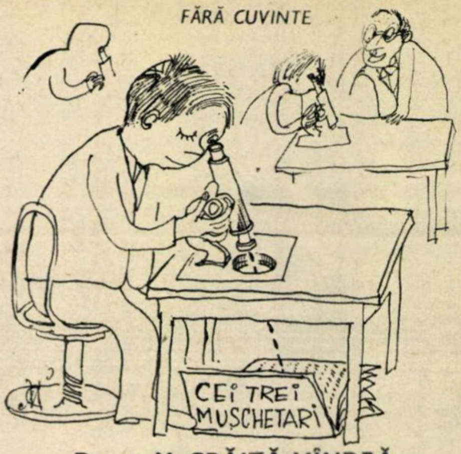

Desen: **V. CRĂIŢĂ-MÎNDRĂ**

ROBOŢI PERFECŢI

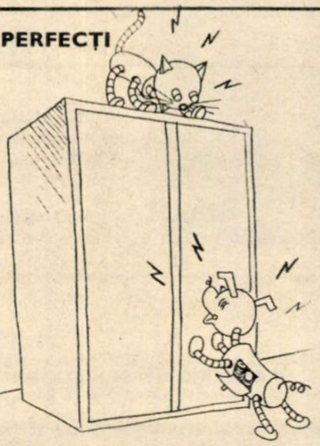

Desen: **NICULESCU S.**

FĂRĂ CUVINTE

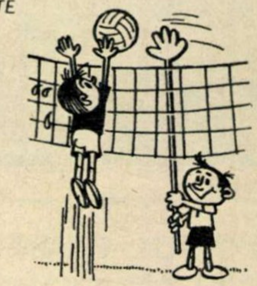

Desen: **NIC. NICOLAESCU**

o UMOR o UMOR o UMOR o UMOR o UMOR o UMOR o UMOR o UMOR o UMOR o UMOR o UMOR

84

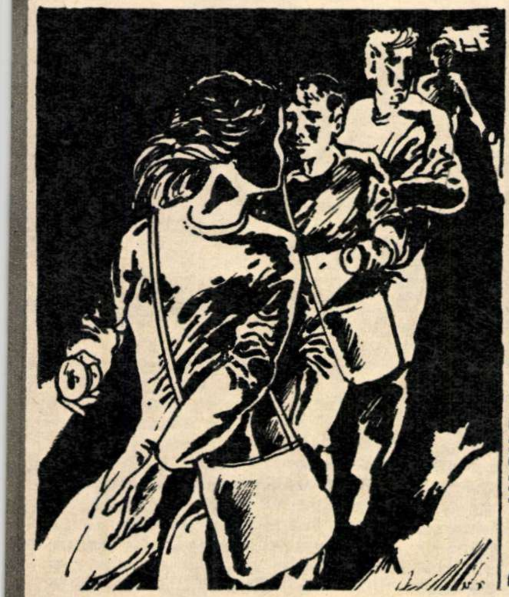

Desen: **VASILE OLAC**

dacă Ana, o fată, nu se arată temătoare la începutul acelui drum neobişnuit — fie vorba între noi, doar nu se putea să te plimbi chiar cu mîinile la spate cum faci în duminica serbării dacă se întîmplă să iei premiul ori măcar să te laude directorul — iar Vasile, un puştan faţă de el îi tot dă cu gura înşirînd cine ştie ce bazaconii — nu-l înţelege ce spune, este adevărat că a rămas cu cîţiva paşi mai în urmă, iar pămîntul acela umed parcă soarbe sunetele — ar trebui să fie şi el mai bărbat. Întoarce capul. Cercul de lumină de la intrare a dispărut. Se vede că tunelul şi-a schimbat firul.

— Ce nu pricep eu, vorbi Buică pe neaşteptate făcîndu-l să tresară, e cum de-au ştiut ei încotro

85

să se îndrepte, că doar n-au făcut întîi tunelul şi după aia moara!... Sapi un şanţ pe marginea drumului şi dacă nu ţi-l trasezi dinainte, te trezeşti c-o iei anapoda. Fără să-i răspundă la întrebare, Modavu spuse:

— O fi gros stratul de pămînt de deasupra noastră?

— Cine ştie.

— Poate că-şi băteau nişte ţăruşi de la suprafaţă...

— Altfel se trezeau în inima pămîntului, vorbi şi Olmazu.

Discuţia se mai învîrti o vreme în jurul acestui subiect, după care lîncezi. Ana Miroslav o învioră din nou.

— Adică să ieşim chiar la moară? întrebă ea.

— Sigur că da; o asigură comandantul, de parcă el ar mai fi străbătut în repetate rînduri acest drum ciudat.

Ajunseseră într-un loc în care tunelul se strîmta mult, silindu-i să se gheboşeze ca să poată trece mai departe. Vasile luă cazmaua din mîna lui Mitică Buică şi încercă peretii.

— Pămînt tare, exclamă el. Pe-aici ei nu puteau trece decît tîrîndu-se pe burtă. Mai lovi de cîteva ori, după care se opri să bea niţică apă. Fiecare avea atîrnată la şold o sticlă cu apă şi ceva merinde. În timpul acesta tovarăşii lui se depărtară. Nu se mai zărea lumina lanternelor, se vede treaba că tunelul făcea vreo nouă cotitură. «Dacă aş striga acum la ei ce s-ar mai speria!» gîndi el, amuzîndu-se, ca în faţa unei eventuale privelişti de reîntoarcere prin îngustimea în care se oprise. «Ce e, Olmazule? Ce-ai văzut, mă?! l-ar întreba Modavu. Buică nu s-ar mai opri să afle răspunsul. «Nimic, mi-a venit numai să vă strig, ca să vedem ce-o să faceţi». Undeva, înaintea lui se auzea un susur ca de apă în cădere uşoară. Îndreptă lumina într-acolo. Nu se vedea nimic. «Cu siguranţă că Ana mi-ar da două palme. Ori nu; ea, ca fată, n-ar face una ca asta...»

86

«Ne-ai minţit, Olmazule? Foarte bine! N-are nici un rost să mai rămîi cu noi!...» Susurul devenise parcă mai puternic, mai apropiat. «Să fie vreun balaur?...»

— Marineee... Nici un răspuns. Tot curajul lui Olmazu pieri. În primele clipe îi veni să plîngă. Dacă nu cumva ploua din tavanul tunelului, înseamnă că a şi plîns... Şi din nou, cu şi mai mare putere: Marineee... Anaaaa... Unde sînteţi?... Oare să-l fi uitat pe Mitică Buică? Mîna dreaptă i se încleştase pe coada cazmalei. Şi, deodată, îndreptînd lumina în direcţia din care venise, o rupse la fugă. În goana lui i se păru că sub tălpi pămîntul răsună ca un butoi dogit. Ar fi vrut să se uite îndărăt, să vadă cine-l urmăreşte. Nu se opri decît la gura prin care intraseră. Scara era la locul ei. Şi scara şi barca... Încercă să-şi facă în minte cîteva socoteli grăbite. Nu existau decît două căi: ori se întorcea să-şi caute tovarăşii, ori cobora în barcă să-i aştepte. «Parcă o aud pe Ana spunîndu-mi «Bravo, Vasile! Ce să zic, un mai mare curajos decît tine nu mi-a fost dat să întîlnesc. Laşule!...» N-avea încotro. Trebuia să se întoarcă, şi asta cît mai repede cu putinţă. «Cine ştie peste ce dau, doar pergamentul n-a fost scris de florile mărului, şi eu nu sînt de faţă... Şi mă mai lăudam că-i prind Anei un şirag de mărgele pe după gît! Bravo mie! Mă sperii şi de umbra mea!...» Cu toate vorbele de îmbărbătare pe care şi le adresa în gînd, mersul îi era destul de nesigur. Ajunse la prima cotitură. Aici se opri să asculte. Nu se auzea nici cel mai mic zgomot. Porni mai departe. Trecu prin îngustimea tunelului şi iar se opri. Nimic. «Mi s-a părut», gîndi Olmazu. Şi, deodată, chiar în faţa lui, drumul se închidea. Tavanul se surpase acoperindu-i trecerea. Băiatul se înfioră. Oare ceilalţi vor fi izbutit să treacă sau se aflau prinşi dedesubt?... Şi din nou începu să strige în gura mare: Marineee... Ana... Unde sînteţi?...

(va urma)

Vrei să fii voinic și sănătos? DEPRINDE-TE SĂ ÎNOȚI!

Nu te speria, stimate cititor, știu că ești în vacanță și îți respect odihna aceasta lungă și binemeritată, așa că n-am să te deranjez cu matematica, așa cum s-ar părea la prima vedere. Tabelul alăturat pe care sînt convins că l-ai zărit de la început, înainte chiar de-a citi titlul, este incomparabil mai ușor de descifrat decît oricare dintre cele patru operații de bază ale aritmeticii. El a fost întocmit recent în urma unor studii efectuate la Centrul de medicină sportivă din București asupra mai multor copii și redă, prin comparație, diferența de talie, greutate și capacitate vitală între cei care practică diverse sporturi și cei care nu se «obosesc» cu asa ceva.

Acum, după ce l-ai parcurs cu atenție, cred c-ai observat și ai reținut că înotătorii — atît băieții, cît și fetele — sînt cei mai avantajați. Se adeverește, astfel, ceea ce remarca încă la începutul acestui secol, un cercetător german în acest domeniu — Marschaer pe numele său — anume că înotătorii au indicii morfologici (adică talia, greutatea și perimetrul toracic) evident superiori atît față de neînotători, cît și față de cei care practică alte sporturi. Așadar, pe bună dreptate se spune că înotul este «sportul nr. 1» sau «sportul complet». Mai ales că avantajele pe care le oferă el nu se rezumă numai la cele trei aspecte mai sus arătate.

Înotul pare a stimula creșterea. Totodată, practicarea lui cu consecvență (de 3—4 ori pe săptămînă) de către copii, începînd de la 5 sau 7 ani, contribuie substanțial la formarea și păstrarea unei atitudini corporale corecte. (Este vorba însă de înotul igie-

TETRATLONUL PRIETENIEI

La fel ca și în țara noastră (unde fazele zonale se află în plină desfășurare), și pionierii din celelalte țări participante la finala celei de a XV-a ediții a ««TETRATLONULUI ATLETIC INTERNAȚIONAL AL PRIETENIEI», care se va desfășura în această vară, la sfîrșitul lui iulie și începutul lui august la București, se pregătesc intens pentru marea confruntare.

În «ŚWIAT MLODYCH», revista pionierilor polonezi, a apărut recent un reportaj despre finala națională a acestei competiții, în urma căreia a fost desemnată reprezentativa micilor atleți polonezi care se va deplasa la București, reportaj pe care-l reproducem mai jos.

PERFORMERII DIN OSTRODA

Timp de trei zile, țînțarii ne-au mușcat fără milă. Timp de trei zile s-a revărsat din cer o căldură infernală. Fotografului nostru, Kajetan, i-au ruginit aparatele din cauza soarelui excesiv, iar mie și astăzi îmi lipsește pielea de pa nas! Dar participanților la cea de a XVI-a finală de atletism la patru probe, pentru cupa revistei «Świat Mlodych», nu le păsa nici de arșiță, nici de țînțari. Pe ei îi interesa lupta pentru secunde, pentru metri, pentru centimetri.

Mai întîi, a fost o atmosferă de... naivitate și de examinare reciprocă. În timpul excursiei de cunoaștere, cu vaporul pe frumosul lac Niegocin, echipele s-au studiat cu atenție. «Măi, da' mici mai sînt ăștia! O să-i batem sigur!» Asta între ei. Iar în discuțiile cu «adversarii»: «Eh, fetele noastre nu-s prea antrenate! Nu știm ce-o să ne facem din cauza lor!»

A doua zi, stadionul din Gizyck era plin. Și, deodată, au început să curgă rezultatele bune. **Ela Brzezinska** de la Școala generală nr. 55 din Varșovia realizează 8,0 secunde la 60 m. **Ștefan Zapedowski,** de la Școala generală nr. 11 din Plock sare în lungime **5,60 m.**

Acum domnește o atmosferă de luptă. Din păcate, multe salturi au startul fals, pista și avîntul concurenților nefiind în cea mai bună formă. În prima zi, conduce Ostroda (voievodatul Olsztya), urmează Namyslow (voievodatul Opole) și Zielovna Gora. Cine va ieși învingător?

O dimineață călduroasă de sîmbătă. Mulți realizează rezultate mai bune decît la finalele voievodatelor, chiar mai bune decît propriile lor recorduri. Din echipele din Varșovia, trei băieți își îmbunătățesc timpul la 60 m, cu 0,2 secunde, iar unul cu 0,1 secunde. Fenomenul extraordinar al întrecerilor este *Ewa Serpotowska*, de la Școala generală nr. 3 din Swidnik, voievodatul Lublin:

ȘI PIONIERII NOȘTRI SE PREGĂTESC INTENS.

Expedițiile „Cutezătorii”

- LA ORĂȘTIOARA DE SUS, DOUĂ ECHIPAJE !
- SCOICA FERMECATĂ
- DESCHIZĂTORII DE DRUMURI
- ARCAȘII CARE OCROTESC PĂSĂRILE !

Pe lîngă numărul substanțial sporit al expediționarilor și kilometrilor care vor fi parcurși (aproape triplat față de anul trecut), cea de III-a ediție a «EXPEDIȚIILOR CUTEZĂTORII» **se remarcă și printr-un evident plus de îndrăzneală (în limitele regulamentului, bineînțeles), de inițiativă și fantezie, îndreptate mai ales spre găsirea și abordarea unor obiective dintre cele mai captivante și instructive totodată pe care protagoniștii și-au propus să le realizeze în timpul aventurilor lor pe cărările munților.**

Dacă pînă acum cercetările istorice și arheologice au avut, în bună parte, un caracter empiric și întîmplător, de data aceasta cîteva echipaje își propun, nici mai mult, nici mai puțin, decît demonstrar[illegible]or ipoteze elaborate «acasă». De pildă, membrii celor două «Sargedave» **— I și II — din Orăștioara de Sus (Hunedoara) se vor strădui să descopere și să aducă mărturii care să demonstreze că localitatea Tapae (unde dacii au fost înfrînți de romani cu cîțiva ani înainte de căderea Sarmizegetusei) nu se află, așa cum susțin istoricii, în Banat, ci undeva, prin apropierea legendarei reședințe a lui Decebal. Alții — membrii echipajului** «Pe urmele lui Pintea Viteazul» **din Negrești (Satu-Mare) — vor încerca să reconstituie, cît mai aproape de realitate, figura unor haiduci legendari. Mult mai pasionați de descifrarea unor evenimente emoționante din trecutul foarte apropiat, membrii altor echipaje** («Romanița 1971» **din Caransebeș, Caraș-Severin,** «Ștefan Plavăț» **din Timiș) au de gînd să aducă noi mărturii despre activitatea unor grupe de partizani români care au acționat împotriva cotropitorilor hitleriști. Aproape 100 de pasionați literați (vreo 9 echipaje) vor merge pe urmele unor personalități literare cu intenția de a le cunoaște și mai bine. Este concludentă în acest sens strădania echipajului «Entuziaștii» din Pesteana — Jiu care anul trecut a parcurs o parte din traseul descris de Vlahuță în «România pitorească», anul acesta urmînd să parcurgă ultima parte a traseului.**

Interesante se anunță și intențiile unor echipaje («Albina» **din Tg. Mureș și** «Urmașii dacilor» **din Reșița, de pildă) care și-au propus să studieze atît plantele melifere, existente în anumite zone montane, cît și posibilitățile reale pe care le are aici albinăritul. Cu scopuri asemănătoare**

Vîrsta	*Sexul*	*Sportul*	*Talia*	*Greutatea*	*Capacitatea vitală*
12 ani	*B*	*nesportivi*	*147,1*	*39,200*	*2725 ml.*
12 ani	*B*	*înotători*	*150,6*	*42,900*	*3025 ml.*
12 ani	*F*	*nesportive*	*143,9*	*39,750*	*2425 ml.*
12 ani	*F*	*înotătoare*	*149,2*	*42,100*	*2800 ml.*
12 ani	*B*	*gimnastică*	*148,1*	*40,100*	*2800 ml.*
12 ani	*F*	*gimnastică*	*147,2*	*39,800*	*2750 ml.*
12 ani	*B*	*handbal*	*148,9*	*40,100*	*2850 ml.*
12 ani	*B*	*atletism (alergări)*	*149,1*	*41,00*	*2900 ml.*

nic — recreativ, nu de cel de performanță unde, uneori, datorită unor greșeli de antrenament — practicarea prea intensă — se pot produce deviații ale coloanei vertebrale).

Statisticile întocmite de către cercetători arată că la înotători dereglările nervoase sînt mult mai scăzute în comparație cu cele întîlnite la nesportivi sau la cei care practică alte sporturi. Iată de ce el este în prezent folosit cu succes și ca «leac» în tratarea unor deficiențe de asemenea natură. Mai trebuie să adăugăm că efectele înotului asupra circulației, respirației și metabolismului sînt dintre cele mai favorabile, el avînd un rol stimulativ asupra acestor procese vitale ale organismului. Totodată, datorită presiunii exercitate asupra corpului înotătorului de către apă, la care se adaugă mișcarea, înotul oferă posibilități ideale de întărire a musculaturii, de creștere a elasticității ei.

Avem de-a face, deci, cu un fel de «elixir» al sănătății la îndemîna oricui. Numai de tine depinde, stimate cititor, dacă vei profita de el sau nu. Eu ți-l recomand cu toată căldura. Nu uita însă că trebuie să-l practici cu o anume consecvență și mai ales, pe cît posibil, sub cupola... cerului, unde vei beneficia în plus de efectul tonifiant al aerului și radiației solare.

Vrei, deci, să fi voinic și sănătos? Nimic mai simplu: deprinde-te să înoți de 3—4 ori pe săptămînă pe tot parcursul acestui sezon cald.

IOAN DRĂGAN

directorul Centrului de medicină sportivă, București

---

ea realizează *305 puncte!* Un asemenea rezultat n-a realizat nici un băiat de la finalele din Gizyck. Iată rezultatele realizate de ea: *alergare pe 60 m — 8,3 sec., săritură în lungime — 5,07 m, săritură în înălțime, 140 cm; aruncarea mingii de oină — 50 m.*

În sfîrșit, un comunicat: *locul I* — voievodatul Olsztyn, prin *reprezentanții Școlii generale nr. 4 din Ostroda* care au obținut *2357 puncte. Ei vor pleca în luna iulie în România*, la finala «*Tetratlonului atletic internațional al prieteniei*», iar apoi la odihnă, pe malul Mării Negre.

JAN STYKOWSKI

Aceștia sînt componenții reprezentativei pionierilor polonezi care, peste puțin timp, vor sosi în București pentru a participa la finala «Tetratlonului atletic internațional al prieteniei».

---

vor lucra și membrii altor echipaje («Miorița» **din Rîciu-Mureș,** «Comorile Rarăului» **— din Roman,** «Glaciar '71» **din Ilva Mare — Gorj) care vor face observații asupra păstoritului practicat de ciobani și vor încerca să depisteze noi rezerve în acest sens, încă insuficient folosite.**

Bucegii, după cum bine se știe, sînt unii dintre cei mai «călcați» munți din țară. Așa că o expediție pe cărările lor ar putea părea văduvită în mare măsură de inedit. Iată însă că membrii echipajului «Scoica fermecată» **din Gornești-Mureș, reușesc să surprindă și să rețină atenția prin obiectivul pe care și-l propun: studierea amănunțită a fosilelor marine din acest masiv. Pasionați iubitori ai faunei, conștienți de însemnătatea ocrotirii ei,** «Arcașii lui Ștefan» **din Piatra Neamț, pe lîngă alte obiective, și-au propus și instalarea în păduri, a unor căsuțe pentru păsărele. Pentru prima oară fauna și flora Deltei va fi temeinic supusă unor amănunțite studii de cîteva echipaje... nautice** («Ancora» **din Galați,** «Flamingo» **din Tulcea,** «Nufărul roșu» **din Dochia-Neamț și altele). Și tot în premieră, bătrînii munți ai Măcinului vor fi și ei gazdele cîtorva echipaje. Cercetările speologice și hidrologice nu numai că au atras de cel puțin zece ori mai mulți adepți față de anul trecut ci, în același timp, au cîștigat foarte mult în ceea ce privește competența cu care vor fi făcute.**

Nu putem, se-nțelege, să epuizăm aici tot ceea ce aduce nou în acest domeniu cea de a III-a ediție a «Expedițiilor». **Cert este că și din acest important punct de vedere ea se impune printr-un evident plus de calitate față de celelalte două de pînă acum.**

C. PĂLTINEANU

Și totuși, fetele vor fotbal!

„INVINCIBILELE"

S-a-ntîmplat cum zice vorba ceea: «Dup-un ceas și jumătate, n-am cu cine mă mai bate». Clasa a V-a B a Școlii generale din Comloșu-Mare, județul Timiș, formată numai din fete, a alcătuit o echipă de fotbal. Cîteva antrenamente... primul meci și... prima victorie. Pînă aici, toate bune. Al doilea meci și din nou victorie; al treilea, al patrulea la fel. De-acum, se-ngroașă gluma. S-au burzuluit echipele feminine ale claselor a IX-a și a X-a. Și au ieșit toate de pe teren... bătute măr. «Puștoaicele s-au obrăznicit!» s-a zis. Și-atunci, în mare grabă a luat ființă o selecționată a școlii care să le dea «ălora mici» o lecție. Și «alea mici» au făcut ele ce-au făcut și mîndra selecționată... a rămas pe teren scărpinîndu-se la ceafă: «Greu e fotbalul, domnule!»...

Dar abia de-acum încolo începe buclucul: cică, rușinîndu-se foarte, ele, toate fotbalistele din Comloșu, de bătăile primite de la o echipă de puștoaice, nu mai vor să joace cu ele de frica înfrîngerii. Mă rog, să zicem că e dreptul lor să nu se ia la-ntrecere cu cineva pe care-l consideră mult superior, dar... ce facem cu vajnica echipă a piticelor de la a V-a B? S-o lăsăm să șomeze? Să se stingă, din lipsă de adversar? Lenuța Damian, căpitanul echipei, așteaptă tristă cu mingea sub picior, în mijlocul terenului gol, parteneri de joc.

Ce ziceți, fete din școlile din jur, din alte unități ale județului Timiș și din alte locuri din țară: le săriți în ajutor? Sau le lăsați să le ruginească... crampoanele? Nu există pe nicăieri o echipă (de fete) dornică de glorie, de a fi învingătoarele invincibilelor din Comloșu?

Hei, nu se vede nicăieri o mînă ridicată? Nici un semn de voinicie? Nu vă înaripează nici aceste versuri din Coșbuc: «Se zvonise prin ziare/ Că-n Irlanda, într-un sat,/ E-un bărbat grozav de tare./ Lordul John, prinzînd de veste/ Cine și de unde este/ Pleacă-n grabă ca să vadă/ Dacă este-adevărat»?

Cine dintre voi, amazoane ale gazonului, se încumetă să plece-n grabă, ca să vadă dacă este adevărat? Așteptăm vești de la istorica confruntare!

ILIE TRAIAN

CUPA „CUTEZĂTORII" LA FOTBAL

Pe primele opt locuri se aflau *(pe data de 25 iunie 1971) următoarele echipe: 1. (cu 44 puncte) —* «SĂGEATA», *Curtici, Arad; 2. (cu 32 p.) —* «VIITORUL», *Cungrea, Olt;* «PANDURII» *— Prundeni, Vîlcea; 3. (cu 27 p.)* «VOINȚA» *— Pîrșani, Dolj;* «URANUS F.C.» *— Bezdad, Dîmbovița; 4. (cu 20 p.)* «AVÎNTUL» *— Nichiteni, Botoșani;* «ȘOIMII» *— Causei, Cluj;* «UNIREA» *— Văleni, Dîmbovița; 5. (cu 16 p.)* «SĂGEATA» *— Bistrei, Bihor;* «SPICUL» *— Izvorul, Ilfov;* «FLAMURA» *— Budești, Ilfov;* «SPORT PIONIERESC» *— Beica de Jos, Mureș;* «DORINȚA» *— Războieni, Neamț; 6. (cu 15 p.)* «FLAMURA» *— Saldabagiu, Bihor;* «CUTEZĂTORII» *— Săcălaz, Timiș; 7. (cu 12 p.)* «SPERANȚA» *— Becicherecul Mic, Timiș;* «VICTORIA» *— Brazi, Prahova;* «PARTIZAN» *— Izvoarele-Ilfov;* «SILITORUL» *— Băleanu, Ilfov;* «STEAUA» *Gruiu, Ilfov* «VIITORUL» *— Cornu, Ilfov;* «SPERANȚA» *— Săvîrșeni, Arad; 8. (cu 11 p.)* «GLORIA» *— Liceul Curtici, Arad;* «CUTEZĂTORUL» *— Corlătești, Prahova.*

- *Echipa de fete* «F.C. VENUS» *— Jimbolia, Timiș — dispune acum de 38 de puncte.*

Mașina buclucașă

AVENTURILE COLEGULUI MINITEHNICUS

Scenariu și desene: RADU MARIAN

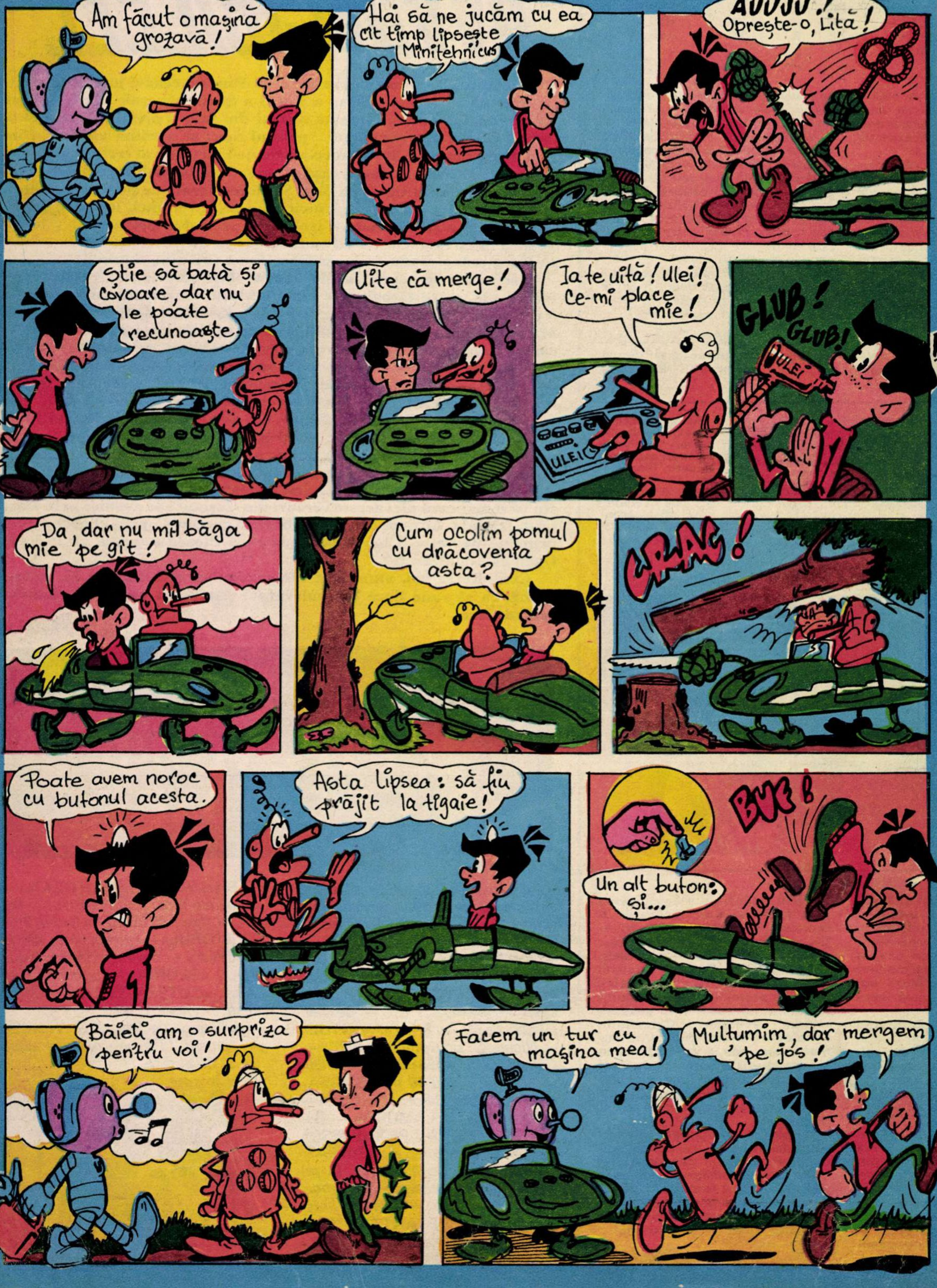
Am făcut o mașină grozavă!
Hai să ne jucăm cu ea cît timp lipsește Minitehnicus
AUUJU! Oprește-o, Liță!
Știe să bată și covoare, dar nu le poate recunoaște.
Uite că merge!
Ia te uită! Ulei! Ce-mi place mie!
ULEI
GLUB! GLUB!
ULEI
Da, dar nu mil băga mie pe gît!
Cum ocolim pomul cu drăcovenia asta?
CRAC!
Poate avem noroc cu butonul acesta.
Asta lipsea: să fiu prăjit la tigaie!
BUC!
Un alt buton: și...
Băieți, am o surpriză pentru voi!
?
Facem un tur cu mașina mea!
Mulțumim, dar mergem pe jos!

ABONAMENTELE PRIN OFICIILE ȘI AGENȚIILE P.T.T.R., PRIN FACTORII POȘTALI ȘI DIFUZORII DE PRESĂ.

Redactor șef: Mihai Negulescu; Redactor șef adjunct; Ovidiu Zotta; Secretar general de redacție: Ioan Donca. Adresa redacției: București, Piața Scînteii nr. 1. Căsuța poștală 4132. Tel. 17 60 10.
Editura Scînteia. Tiparul C.P.C.S.
Redactor artistic: Pompiliu Dumitrescu; Tehnoredactor: Lucia Sicomaș.

Cutezătorii

27

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE
CONSILIUL NAȚIONAL
AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

JOI, 8 IULIE
1971, ANUL V (198)
16 PAG., 1 LEU

Vară pionierească (PAG 4-5)

TICHILEȘTI/CORSICA (PAG.10-11)

„OMUL" O FIINȚĂ ÎN VÎRSTĂ DE 5 MILIOANE DE ANI (PAG. 8-9)

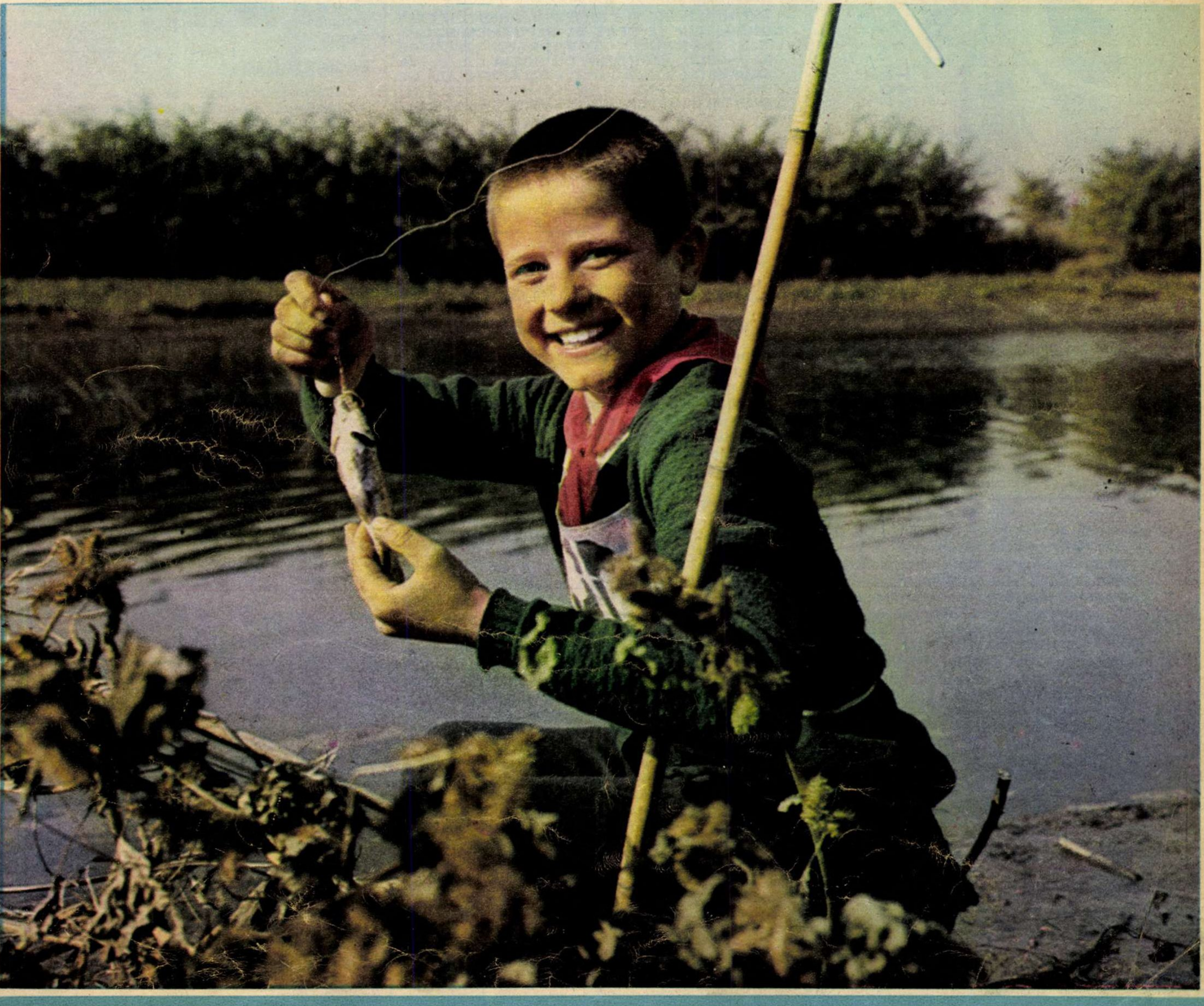

ÎNTRE 29 IUNIE ȘI 3 IULIE 1971, PREȘEDINTELE CONSILIULUI DE STAT AL REPUBLICII SOCIALISTE ROMÂNIA, TOVARĂȘUL NICOLAE CEAUȘESCU, ÎMPREUNĂ CU SOȚIA SA, ELENA CEAUȘESCU, AU FĂCUT O VIZITĂ OFICIALĂ DE PRIETENIE ÎN FINLANDA, LA INVITAȚIA PREȘEDINTELUI REPUBLICII, URHO KEKKONEN.

ÎN FOTOGRAFIE: LA SOSIREA PE AEROPORTUL SEUTULA, CEI DOI ȘEFI DE STATE ÎȘI STRÎNG MÎINILE, ÎȘI ADRESEAZĂ CALDE CUVINTE DE SALUT.

TELEGRAMĂ

COMITETULUI CENTRAL AL PARTIDULUI COMUNIST ROMÂN

Tovarășului NICOLAE CEAUȘESCU

Comandanții de pionieri, toate cadrele care lucrează în Organizația pionierilor, părinții celor aproape două milioane de purtători ai cravatelor roșii, alături de întregul popor, au urmărit cu mîndrie și viu interes vizita delegației de partid și de stat, în frunte cu dumneavoastră, mult iubite și stimate tovarășe Nicolae Ceaușescu, în țările socialiste din Asia.

Comandanții de pionieri, cadrele didactice și toți cei care se ocupă de educația tinerelor vlăstare aprobă din inimă și dau o înaltă apreciere activității deosebite pe care delegația și dumneavoastră personal ați depus-o cu strălucire, considerînd-o ca un mare eveniment în viața politică internațională, cu semnificații deosebite în istoria relațiilor țării noastre cu popoarele Asiei. Și de această dată s-au confirmat cu claritate și consecvență concepția, obiectivele politicii României socialiste, s-au confirmat cu tărie eforturile depuse de Partidul Comunist Român, de dumneavoastră personal, iubite tovarășe Nicolae Ceaușescu, pentru întărirea prieteniei cu țările socialiste, pentru dezvoltarea forțelor antiimperialiste și progresiste din lumea întreagă.

Noi toți, cuprinși de mîndrie patriotică, alături de toți copiii țării, am trăit zile de mare bucurie, văzînd cum peste tot solii poporului român erau primiți cu căldură și entuziasm de oamenii muncii, de către tineretul și copiii țărilor vizitate. În tot cursul vizitei, dragostea cu care ați fost întîmpinat era expresia vie a dorinței tuturor de a fi prieteni cu noi, reprezenta înalta apreciere acordată politicii partidului nostru, activității și eforturilor deosebite pe care dumneavoastră, tovarășe Nicolae Ceaușescu, le depuneți pe plan internațional, ca reprezentant al națiunii noastre.

Sîntem mîndri că datorită politicii înțelepte a partidului nostru, clarviziunii dumneavoastră, România a devenit cunoscută și admirată pe toate meridianele lumii.

Animată de cele mai puternice sentimente patriotice și internaționaliste, Organizația pionierilor se alătură întregului popor, exprimîndu-și deplina aprobare pentru activitatea rodnică, principială și constructivă pe care delegația noastră, condusă de dumneavoastră, a desfășurat-o în timpul vizitei în țările socialiste din Asia.

Vă asigurăm, mult iubite tovarășe secretar general, că toți comandanții, toate cadrele care muncesc cu pionierii, Consiliul Național al Organizației Pionierilor, angajați în educația celei mai tinere generații, vom spori eforturile noastre pentru educarea copiilor în spiritul dragostei față de patrie și partid, al internaționalismului socialist, dăruind țării cadre tinere, bine pregătite, capabile de cele mai frumoase fapte de eroism în muncă, pentru edificarea socialismului în țara noastră. Vom educa tinerele vlăstare ale țării în spiritul revoluționar, după pilda neobositei dumneavoastre activități, le vom pregăti pentru viață, ca să devină cetățeni destoinici, întreprinzători, dotați cu înaltele calități moral-politice pe care le cultivă partidul nostru.

Organizația noastră se angajează ca, sub conducerea înțeleaptă a partidului, să muncească și să îndeplinească, cu devotament și pasiune, toate sarcinile ce-i revin, să contribuie prin aceasta la continua edificare a societății socialiste, la victoria cauzei păcii, la înțelegerea între popoarele de pe toate meridianele lumii, spre fericirea tuturor tinerilor și copiilor de pe pămînt.

CONSILIUL NAȚIONAL
AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR
DIN REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

CHEMAREA

CONSILIULUI NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

Au trecut doar cîteva zile de cînd ați sărbătorit, plini de bucurie, încheierea anului școlar și Ziua pionierilor. Cu acest prilej, voi ați făcut un strălucit bilanț al succeselor obținute la învățătură, ați trecut în revistă cu mîndrie minunatele rezultate obținute în activitatea pionierească. Puse sub semnul măreței aniversări a semicentenarului Partidului Comunist Român, activitățile pionierești la care ați participat în acest an în cadrul cercurilor tehnice și științifice, al concursurilor și festivalurilor cultural-artistice si al întrecerilor sportive v-au înaripat elanul și au declanșat energia și cutezanța voastră tinerească. Participînd la dezbaterile care au avut loc în cadrul adunărilor de detașament și unitate și la secțiunile pentru pionieri ale conferințelor orășenești și municipale ale Organizatiei pionierilor, v-ați arătat încă o dată atasamentul față de Organizație, care, sub conducerea nemijlocită a partidului, obține succese din ce în ce mai importante.

Pionieri și scolari,

După zilele pline de roade ale anului școlar, vă așteaptă o vacanță binemeritată. Veti pleca în tabere, la munte și la mare, veți porni în excursii și drumeții pe frumoasele meleaguri ale patriei, pădurile, parcurile și terenurile de sport vor răsuna de bucuria voastră tinerească.

Pionieri și școlari,

În toamna acestui an va avea loc cea de a II-a Conferință Națională a Organizației Pionierilor din Republica Socialistă România. În vederea întîmpinării acestui important eveniment din viața voastră, Consiliul Național al Organizației Pionierilor vă cheamă ca, urmînd exemplul părinților și fraților voștri mai mari, al comuniștilor și uteciștilor, dînd dovadă că Organizația pionierilor v-a format într-un spirit de profund respect pentru muncă, pentru făuritorii bunurilor materiale, să faceți în așa fel încît această vacanță să devină un puternic prilej de afirmare a dragostei voastre față de patrie și popor, față de Partidul Comunist Român.

Pionieri și școlari,

Consiliul Național al Organizației Pionierilor vă cheamă ca în zilele frumoase de vacanță, pe lîngă excursii, drumeții, activități în tabere, în casele pionierilor și pe stadioane, să vă aduceți contribuția la mărețul efort creator al poporului nostru, să participați la muncile de recoltare de pe ogoare, la strînsul spicelor, culesul plantelor medicinale, al fructelor de pădure, la amenajarea și construirea de noi terenuri sportive și de joacă, la diferite acțiuni cu caracter obștesc și patriotic.

Consiliul Național al Organizației Pionierilor își exprimă convingerea că, educați în spiritul participării entuziaste și active la năzuințele și aspirațiile poporului nostru, veți da, prin activitățile social-utile la care veți participa în această vară, o nouă strălucire demnității pionierești și veți dovedi prin fapte, fierbintele vostru patriotism.

ESCALA ÎN PORTUL TEMERARILOR

La sud de capul Midia, spre Mamaia, pe țărmul arcuit într-un început de golf, vacanța copiilor și-a stabilit cartierul general. Venite din cele patru zări ale țării, corăbiile-trenuri au ancorat în *portul* Năvodari, debarcînd pe plaja sa marea armadă a veseliei.

Complexul de odihnă pentru copii Năvodari este, începînd cu vara acestui an, alcătuit din trei tabere: *Cutezătorii*, *Delfinul*, *Albatrosul*. 5 200 copii, 224 profesori comandanți de detașament, 52 profesori de educație fizică, 26 profesori de muzică, 10 medici și 20 asistenți sanitari, un numeros corp administrativ, de întreținere și deservire, iată, în cifre, populația estivală a *Portului temerarilor*.

Însoțim de-a lungul unei zile pe omniprezentul director-comandant al Complexului, tovarășul Anghel Stoica. O zi petrecută pe terenurile de sport și de joacă, în sălile de repetiții, la camerele pionierului, pe estrada teatrului de vară, pe plaja albită de eflorescența miriadelor de cochilii ale scoicilor, în apa răcoroasă a mării.

Orizontul, acea linie de taină cu contur tremurat ce împreună albastrul cerului și al mării, se apropie vîslind pe aripi de briză, chemat de corul zurgălăilor de argint din glasurile copiilor.

«Tabără, pentru raport, drepți!»

Nici aerul nu se mișcă între coroanele grele de verde bogat ale plopilor. Se desfășoară ceremonialul de deschidere a taberei *Cutezătorii*. Spre președinta taberei, pioniera Tatiana Ursu de la Școala generală de 10 ani din Crăcăoani, județul Neamț, se îndreaptă președinții celor patru unități ——: *Pescărușul*, *Șoimii*, *Vlăstarii Moldovei* și *Arcașii lui Ștefan*.

Sub bolta albastră, deasupra plopilor ce străjuiesc careul, 1 600 de glasuri preiau angajamentul care încheie ceremonialul:

— Să fim cutezători tot timpul!

La comandamentul complexului se organizează rapid un sondaj la care iau parte peste 1 000 de copii. Rezultatul: studioul de radio al Complexului de odihnă pentru copii Năvodari va purta numele «Ancora temerarilor». Pionierii care vor lucra în redacțiile sale au întocmit o lungă listă de titluri pentru rubrici. Transcriem cîteva: «Toate pînzele sus!», «Partidului, inima și gîndul», «Șoapta scoicii fermecate», «Din jurnalul lui Păcală», «La microfon, artiștii!», «Din tabără adunate și pe unde revărsate».

Pe plaja tivită de spuma mării, *albatroșii* s-au apucat să ridice castele. Este vorba de un mare concurs. De premii. Și de glorie.

Către asfințitul soarelui, cînd ora mesei cheamă cîrdurile de copii la cantine, plaja strălucește în decoruri de basm. Un singur copil, care ne va mărturisi mai tîrziu că este elev în clasa a II-a, se desprinde anevoie de esplanada miríficelor construcții și, apropiindu-se, întreabă îngrijorat:

— Tovarășe director, cine va rămîne să păzească peste noapte castelele noastre?

Din nou în tabăra moldovenilor, *Cutezătorii*. Pe plajă, întins pe nisipul udat în răstimpuri de valuri largi, domoale, stă un copil bălai cu ochii tăiați dintr-o frîntură de cer și privește nesfîrșitul albastru al mării.

Mă apropii (sîntem cunoștințe vechi, de două zile!) și îl întreb:

— Cum ți se pare, Dragoș, marea?

— Frumoasă ca Moldova noastră, tovarășe reporter...

N. STĂICULESCU

*

1. Pe plajă — armada veseliei.

2—4. Vor fi cîntărețe. Actrițe? Deocamdată amatoare, pionierele Atudoroaie Margareta (Școala generală nr. 11 — Botoșani) și Robu Sorina (Liceul pedagogic — Bacău) cîntă și recită în fața unei «săli» arhipline — careul Cutezătorilor.

3. Moment festiv în tabăra Albatros. Președinta taberei primește raportul președinților de unități.

Tinerețea Chinei milenare

EXCURSIE PE GLOB

Poporul chinez a sărbătorit, la începutul acestei luni, un eveniment memorabil, scris cu litere de aur în istoria sa multimilenară: o jumătate de veac de la crearea Partidului Comunist Chinez, sub stindardul căruia au fost înfăptuite adînci transformări revoluționare în toate domeniile vieții sociale. Oamenii muncii chinezi și-au făurit o istorie nouă, o geografie nouă, o economie nouă. Țara întreagă a devenit un vast șantier al creației socialiste.

În reportajul din pagina a 7-a, vă prezentăm cîteva aspecte din viața și munca poporului chinez.

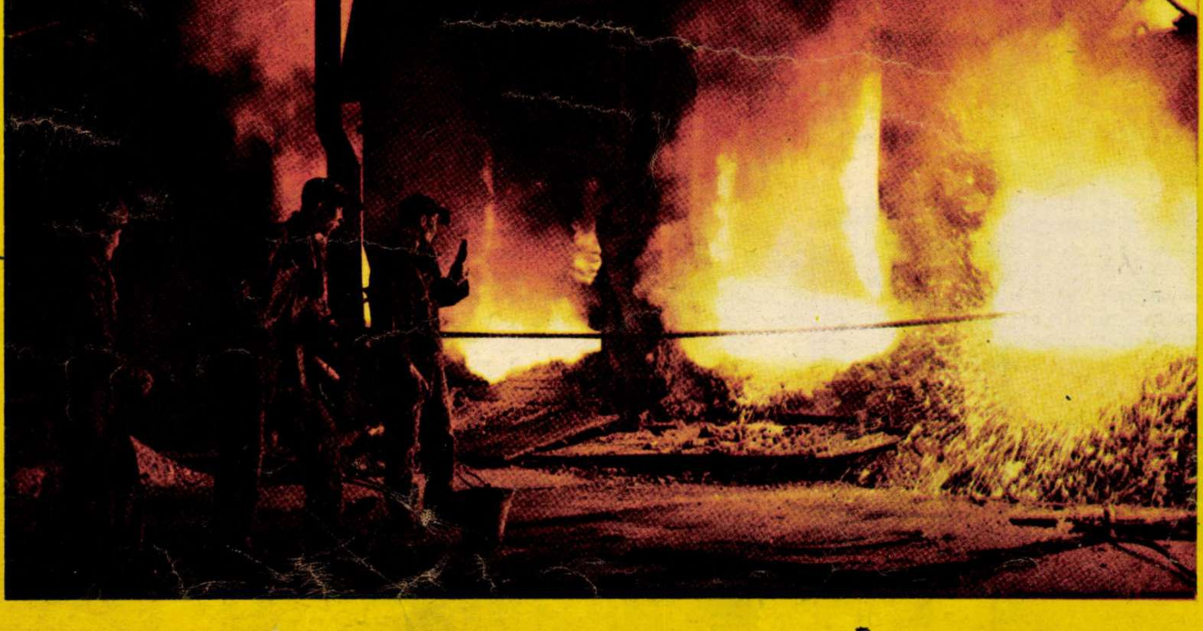

◀ **Anșanul este cunoscut și sub numele de «capitala de oțel a Chinei». În fotografie: aspect de la una dintre oțelăriile rapide.**

Vară

TABĂRA DE LA OLTENI

Întîi a fost năuceala sărbătorească a primelor ore: «*Unde e apă?*», «*Dați-mi și mie ciocanul*», «*Tu de unde ești?*», «*Detașamentul doi, la vizita medicală!*» Se montau corturile și erau încercate porțile de fotbal. Începea să se cam știe cine se pricepe să povestească lucruri hazlii și cine preferă să discute numai lucruri foarte serioase: cui poți să-i faci farse sau, dimpotrivă, cu cine nu e recomandabil să glumești prea mult. În fine, a apărut gazeta de perete și s-a produs și primul fapt divers, îndelung comentat: un nebunatic de arici vizitase în timpul nopții cîteva corturi!

Tabăra de la Olteni, județul Covasna, era practic deschisă.

O, firește, seamănă cu toate celelalte tabere: larma jocurilor se aude de la un kilometru! Dar sînt și deosebiri. Cînd are loc o șezătoare, nu un fotograf, nu doi, nu trei, ci douăzeci sau treizeci de fotografi — scuzați, fotoreporteri — se grăbesc să declanșeze; aici se află mulți dintre laureații concursului nostru de fotografii «Studio 50». Orice întîmplare, cît de mică, din viața taberei, e notată simultan în zeci de carnețele, descrisă, analizată, explicată. Redacția a invitat în tabără și pionieri-reporteri care s-au distins cu prilejul concursului de corespondențe «De la comuniști învățăm cutezanța». Așa se face că aproape fiecare copil din tabără trăiește de două ori fiecare împrejurare: o dată cînd participă nemijlocit la acțiune (o drumeție la casa memorială a scriitorului Benedek Elek; o vizită în orașul Sf. Gheorghe; o întîlnire cu prozatori și poeți) și a doua oară cînd developează filmul fotografic sau cînd își așterne impresiile pe hîrtie.

Marșul taberei, poeziile, cîntecele răsună și în limba română, și în maghiară, și în germană. Comisia — formată din cinci pionieri — pentru premierea celor mai reușite fanioane care împodobesc corturile străbate cu gravitate tabăra în lung și-n lat, notînd: *Patru pitici*, *Elek apó*, *Spre infinit*, *Vulturul*, *Strop de soare*, *Steaua Moldovei*, *Pui de lei* etc. Toate sînt frumoase, e greu să te decizi asupra premiilor. Și cineva mai are o ideie: gazetarii taberei să întreprindă o anchetă cu întrebarea «Denumirea pe care v-ați ales-o vi se potrivește?» Ca să se știe dacă băieții din cortul denumit *Pui de lei* sînt într-adevăr curajoși sau dacă celor *Patru pitici* le plac basmele.

Noaptea, cînd nu se mai aude decît susurul Oltului și dinspre munți vin adieri cu aromă de brad, tabăra de la Olteni nu mai e nici tabăra cu cei mai mulți reporteri, nici tabăra care are un marș propriu (îl vom publica în curînd) ci, pur și simplu, o tabără oarecare, de copii, în care, după o zi plină de întîmplări frumoase, se doarme pe ruptele. Să nu-i stingherim. Știți cum se spune: în timp ce dorm, copiii cresc.

OVIDIU ZOTTA

pionierească

HĂRNICIE PIONIEREASCĂ

Primele vești din vacanță au început să sosească. Fete și băieți, purtători ai cravatelor roșii, se află, la ora cînd închidem ediția, de mai multe zile în tabere, la munte și la mare, în excursii și drumeții. Cîntecul lor vesel străbate zările și ecourile lui ajung în toate colțurile țării. În același timp, pionierii, oriunde s-ar afla, sînt gata să fie de folos patriei.

Din Capitală am primit următoarea știre:
Primele detașamente de pionieri au pornit să strîngă floare de tei și de mușețel. Cantitatea strînsă n-a fost încă evaluată. Vom reveni cu date.

* * *

De la Rucăr aflăm:
Pe drumul de la Cîmpulung Muscel spre Podul Dîmboviței, în frumoasa așezare a Rucărului, într-o poiană însorită, îți atrage atenția o tabără pionierească în corturi. Programul ei a fost alcătuit după dorința copiilor: jocuri, sport, gospodărie dar, mai ales excursii. Spunem *mai ales excursii* fiindcă pionierii au venit în tabără la Rucăr cu un scop: *strîngerea plantelor medicinale și a fructelor de pădure.* În drumețiile pe care le vor face, ei vor observa pe marginea drumurilor nenumărate plante simple și modeste, pe lîngă care poți trece de multe ori, fără să le vezi, dar care au mare preț: sînt plante medicinale. Copiii știu că de milenii acestea sînt folosite în lecuirea bolilor. La rîndul ei, medicina modernă, cunoscînd proprietățile curative ale plantelor, le folosește pe larg. Iată de ce pionierii sînt hotărîți ca din fiecare excursie să se întoarcă cu o încărcătură prețioasă alcătuită din mușețel, mentă, coada șoricelului, sunătoare și altele. Pentru această activitate, ei s-au pregătit în mod special: au studiat caracteristicile fiecărei plante — pentru a le putea recunoaște — și au învățat cum să le păstreze pînă la predarea către centrele de colectare.

Echipajul «Zori noi» (din cadrul «Expedițiilor cutezătorii») al Casei pionierilor din Reșița ne anunță că va porni la drum pe data de 12 iulie. Printre obiectivele expediției, se numără și colectarea plantelor de pădure!

* * *

Către toți cititorii: Scrieți-ne despre participarea voastră la strîngerea spicelor, a plantelor medicinale, a fructelor de pădure, despre terenurile de joc și de sport pe care le veți amenaja în cursul acestei vacanțe. Paginile revistei vă stau la dispoziție.

LA CARANSEBEȘ

O fotografie care, deși sosită cu întîrziere, e prețioasă. Elevul Vasile Pătrulescu din Caransebeș primește marele premiu al concursului «Săgeata albastră» — o motoretă «Mobra» — oferit de revista «Cutezătorii», fiind sărbătorit de întreaga unitate de pionieri.

N.R. (La apariția rezultatelor concursului în nr. 1, anul 1971, în loc de Vasile Pătrulescu, a apărut din greșeală Vasile Pîrvulescu. Facem cuvenita rectificare).

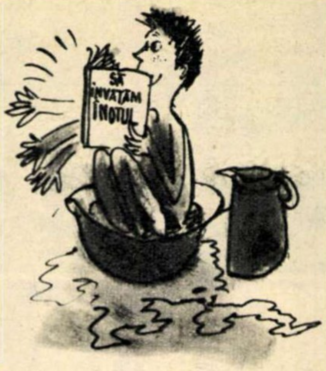

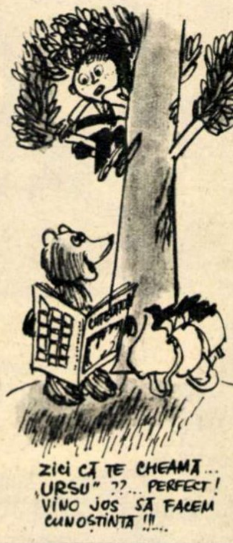
ZICI CĂ TE CHEAMĂ... „URSU" ??... PERFECT! VINO JOS SĂ FACEM CUNOȘTINȚĂ !!!...

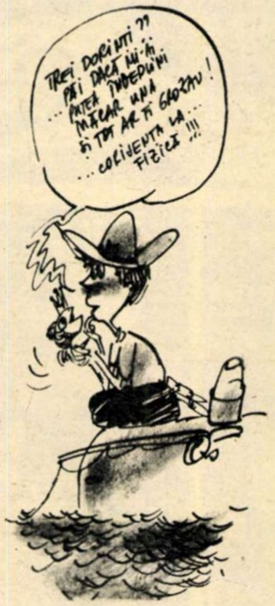

Caricaturi de
POMPILIU DUMITRESCU

SEMAFOR

PODUL ASCUNS

Este miezul zilei. Micuțul Valeriu Răducanu, în vîrstă de 3 ani, vrea să treacă neapărat peste podul ce se întinde deasupra lacului din sat. Dar apa, care a crescut de cîteva zile, a depășit înălțimea podului cu aproximativ jumătate de metru. Podul abia se mai zărește. Valeriu nu știe însă că traversarea e periculoasă. Și, după cîteva secunde, plutește deasupra apei. Se agață de o creangă întîlnită în cale...

Tocmai în acest moment, este zărit de către pionierul **Gheorghe Tănase** *din clasa a VII-a care, întîmplător, trecea pe acolo. Fără să stea pe gînduri, Gheorghiță s-a aruncat în apă, străduindu-se să-l ajungă pe Valeriu. După cîteva încercări a reușit! Dar nu numai atît. Gheorghiță știa foarte bine ce ajutor trebuia dat în acest caz. Și-a pus de îndată în aplicare cunoștințele. Apoi, de urgență, micuțul a fost transportat la spitalul din Slobozia.*

Acum, Valeriu a trecut de marele pericol, iar noi, pionierii, sîntem mîndri de curajosul nostru coleg.

LIVIA URSE,
președintă de unitate,
Școala generală Crunți,
județul Ialomita

FĂPTAȘII AU FOST PRINȘI

Într-o noapte, la magazinul nr. 1 al cooperativei de consum din comuna Șirna, județul Prahova, s-a produs o spargere. Au fost sustrași bani, valori materiale. A doua zi chiar, făptașii au fost prinși. Cum? Cu ajutorul acestor trei «detectivi» care au descoperit o parte din lucrurile furate ascunse într-un boschet. De îndată, unul dintre ei a plecat în grabă să anunțe miliția, iar ceilalți au rămas pe loc să vadă ce se mai întîmplă. Puțin mai tîrziu, din alt boschet, unul dintre făptașii spargerii, ieșind la iveală, a luat-o la fugă. N-a ajuns prea departe, pentru că între timp au sosit și organele de miliție.

CUTEZĂTORI SERVICE

VOR SĂ CORESPONDEZE PE TEME DE:

GEOLOGIE

Ana Herea, *clasa a VII-a, comuna – Ion Roată, județul Ilfov (membră a expediției* «Floare de colți»), *dorește să facă cunoștință prin intermediul corespondenței cu cei ce îndrăgesc geologia.*

FILM

Dorina Doicean, clasa a VI-a, Bocșa, str. Fierului, bloc D, ap. 5, județul Caraș Severin; **Doina Boangiu,** clasa a V-a, comuna Oradel, județul Dolj; **Ana Achermann** (13 ani), comuna Șiria, str. Tache Ionescu nr. 1860, județul Arad; **Gheorghe Gh. Arici,** comuna Gropeni, județul Bacău.

DESEN

Ilie Stanciu, *clasa a V-a, Năvodari, bloc 51, sc. B, ap. 24, județul Constanța;* **Mariana Manea** *(13 ani), comuna Balta Albă, județul Buzău;* **Felicia Soveja,** *clasa a VI-a, satul Burlești, comuna Unțeni, județul Suceava;* **Titiana Muraru** *(13 ani), satul Oești, comuna Corbeni, județul Argeș (colecționează și ilustrate).*

CUVINTE ÎNCRUCIȘATE

Ioan Bocșian, clasa a VIII-a, Mediaș, str. Mărășești nr. 36 A, Sibiu; **Eliade Gîldău,** Slobozia — Mîndra, județul Teleorman; **Ion Ionescu,** clasa a VII-a, comuna Brezoaiele, str. Principală nr. 14, județul Ilfov.

GOSPODĂREȘTI

Viorica M. Petre, clasa a IV-a, Perii–Broșteni, comuna Olteni, județul Teleorman: face schimb de rețete de prăjituri și modele de rochii de vară.

ŞOIMII carpaţilor

17

REZUMATUL CAPITOLULUI PRECEDENT: **PRIN INTERVENŢIA CURAJOASĂ A ŞOIMILOR, ONIŞOR A FOST SALVAT, IAR UNCHIUL MATEI A AFLAT VESTEA MULT AŞTEPTATĂ: ÎN ORĂŞEL, ÎN ACEASTĂ ZI, LA ORA SCHIMBĂRII SENTINELELOR, AVEA SĂ FIE ATACAT COMANDAMENTUL HITLERIST. DECI, MUNCITORII DIN ORĂŞEL AVEAU NEVOIE DE AJUTOARE. CODRUŢ A DAT SEMNALUL DE REGRUPARE LA IZVORUL ALB.**

Scenariu: **PETRE GHELMEZ**
Desene: **OFELIA DUMITRESCU**

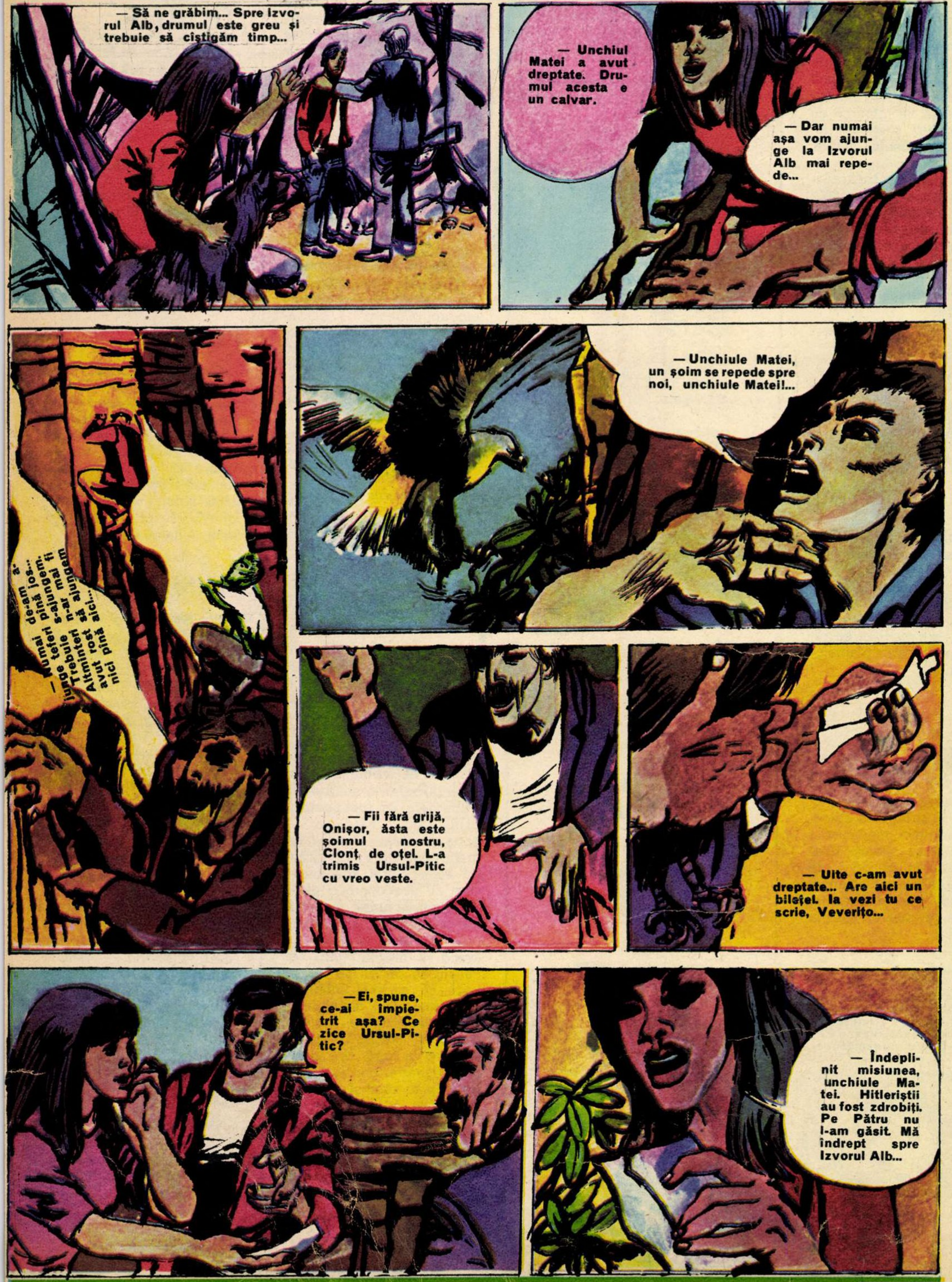
— Să ne grăbim... Spre Izvorul Alb, drumul este greu şi trebuie să cîştigăm timp...
— Unchiul Matei a avut dreptate. Drumul acesta e un calvar.
— Dar numai aşa vom ajunge la Izvorul Alb mai repede...
— Numai de-am ajunge teferi pînă jos... Trebuie s-ajungem. Altminteri n-ar mai fi avut rost să ajungem nici pînă aici...
— Unchiule Matei, un şoim se repede spre noi, unchiule Matei!...
— Fii fără grijă, Onişor, ăsta este şoimul nostru, Clonţ de oţel. L-a trimis Ursul-Pitic cu vreo veste.
— Uite c-am avut dreptate... Are aici un bileţel. Ia vezi tu ce scrie, Veveriţo...
— Ei, spune, ce-ai împietrit aşa? Ce zice Ursul-Pitic?
— Îndeplinit misiunea, unchiule Matei. Hitleriştii au fost zdrobiţi. Pe Pătru nu l-am găsit. Mă îndrept spre Izvorul Alb...

(VA URMA)

TINEREŢEA CHINEI MILENARE

(urmare din pag. a3a)

O vizită în China populară îţi lasă amintiri de neuitat despre istoria şi geografia acestei ţări de dimensiuni continentale şi mai ales despre viaţa şi preocupările locuitorilor acestor meleaguri îndepărtate, mereu cu surîsul pe buze, ospitalieri şi prietenoşi.

«PARADISUL NATURII»

Un grup de muncitori ai unei uzine constructoare de utilaje şi instalaţii pentru hidrocentrale din judeţul LUCIUAN.

Marele pod de peste fluviul Iantzî de la Nankin. El are o dublă intrebuinţare: linie ferată şi şosea. Podul liniei ferate are o lungime de 6 772 m, iar cel al şoselei de 4 589 m.

Privit prin hublourile avionului, de la cîteva mii de metri altitudine, peisajul chinezesc este impresionant. Pustiul Gobi, de pildă, cu valurile sale de loess, pare o nesfîrşită turmă de elefanţi gigantici, cu spinări roşietice, iar geometria ogoarelor verzi, intersectate de reţeaua canalelor de irigaţie — rod al unei agriculturi ştiinţifice, intensive — îţi stîrneşte pasiuni de cartograf. În China şi-au dat întîlnire zone ale zăpezilor eterne şi regiuni subtropicale. Locuitorii Cantonului, ai «oraşului primăverii veşnice», care n-au călătorit în nord, nu cunosc fulgii de nea decît din filme şi cărţi. Pe un spaţiu geografic atît de întins, natura îţi oferă din belşug frumuseţi de nebănuit.

Dar poate că nici un colţ de ţară nu este mai fermecător ca Hanceul, despre care chinezii declară, pe bună dreptate, că ar fi «paradisul pe pămînt». Acum vreo şase secole, celebrul călător Marco Polo afirma că Hanceul este cel mai frumos loc sub soare. Aşezat pe malurile lacului Sihu, oraşul este alcătuit, de fapt, dintr-o mulţime de insuliţe îmbrăţişate de ape argintii, reprezentînd o adevărată «Veneţie a Orientului». Lămîi şi palmieri, bujori și crini, arome de santal, stînci ascunse sub bolțile înflorite ale unor arbori cu frunze roșii, precum și mici șuvițe de ape în care dansează pești colorați, toate aceste frumuseți ale naturii sînt îngemănate cu cele create de om — case și vile cu frontispicii aurite, pagode și chioșcuri multicolore, baraje de marmură albă, poduri de piatră străjuind șoselele asfaltate care străbat lacul. Un tablou feeric, desprins parcă din lumea legendelor... De altfel, însăși toponimia chineză, adică denumirile geografice, evocă și azi cadrul feeriilor orientale: Fluviul Albastru, Fluviul Galben, Fluviul Perlelor, Muntele de aur...

INSCRIPȚII PE MARELE ZID

Cu vreo 4 000 de ani în urmă, locuitorii Chinei știau să topească metalele, își făureau iscusite unelte de muncă și, în același timp, se pricepeau să scrie, să picteze pe ceramică și să țeasă borangicul.

Despre trecutul întunecat, despre lungul cortegiu funest al dinastiilor feudale, despre veacurile de împilare și lupta poporului chinez pentru libertate, împotriva asupritorilor, vorbesc astăzi numeroase monumente, statui, ziduri măcinate... China antică o descoperi în statuile de bronz ale dragonilor și ale altor animale mitologice sau în pagodele ascunse printre chiparoșii din parcul Palatului de vară din Pekin. Am descifrat milenii în Marele zid chinezesc, lung de peste 2 000 de kilometri, ca o dantelă de piatră pe umerii munților Liu Pan Șan. Construcția a fost realizată în decurs de două sute de ani (sec. V–III î.e.n.), în timpul dinastiei Cin, cu prețul a nenumărate jertfe omenești. Legenda spune că un tînăr lucrător, trudind la ridicarea zidului, a căzut frînt de oboseală și a fost zidit în temelii. Soția sa, Mun Gian-niu, a venit să-l caute. De plînsul ei, plîns de trei zile și trei nopți, marele zid a început să se dărîme, omul a înviat și cei doi soți au pornit peste munți, spre cîmpia mănoasă și pașnică. Povestea a rămas un simbol al sacrificiilor și durerilor, al neînfrîngerii și luptei poporului chinez sub povara exploatării.

...La Nankin am vizitat mausoleul luptătorului democrat Sun Iat-sen, cel care a condus masele la răsturnarea ultimului împărat și a instaurat, în 1911, primul guvern revoluționar. Torța libertății avea să fie din nou stinsă în anii stăpînirii gomindaniste (1927–1949).

Nădejdile și visurile înaintașilor au fost împlinite de către comuniști, — la 1 iulie a.c. s-au sărbătorit 50 de ani de la crearea Partidului Comunist Chinez — care nu și-au crutat viața pentru a smulge țara de sub jugul imperialismului.

La 1 octombrie 1949, imensa Piață Tien An Men din inima Pekinului a devenit un simbol al dezrobirii țării, aici celebrîndu-se, cu participarea a sute de mii de oameni, momentul istoric al proclamării Republicii populare. De atunci, în fiecare prag de toamnă, Tien An Men înseamnă sărbătoare, găzduind bucuria fluviilor de oameni cu steaguri și flori. În ritmul cîntecelor revoluționare, auzi atunci cum bate inima întregii Chine socialiste.

NOII EROI DE LEGENDĂ

«După o mie de ani, copacii de fier au început să înflorească» Noua zicală populară chinezească — pe care am auzit-o deseori rostită în cursul călătoriei mele în marea țară prietenă — dezvăluie printr-o metaforă plină de tîlc anvergură victoriilor și realizărilor harnicului și înzestratului popor al Chinei socialiste. Ceea ce ieri părea legendă și fantezie se întrupează aievea prin munca plină de eroism a celor peste 750 milioane de oameni, adică aproape un sfert din populația globului — eliberați pentru totdeauna de exploatare, stăpîni și făuritori ai propriilor lor destine.

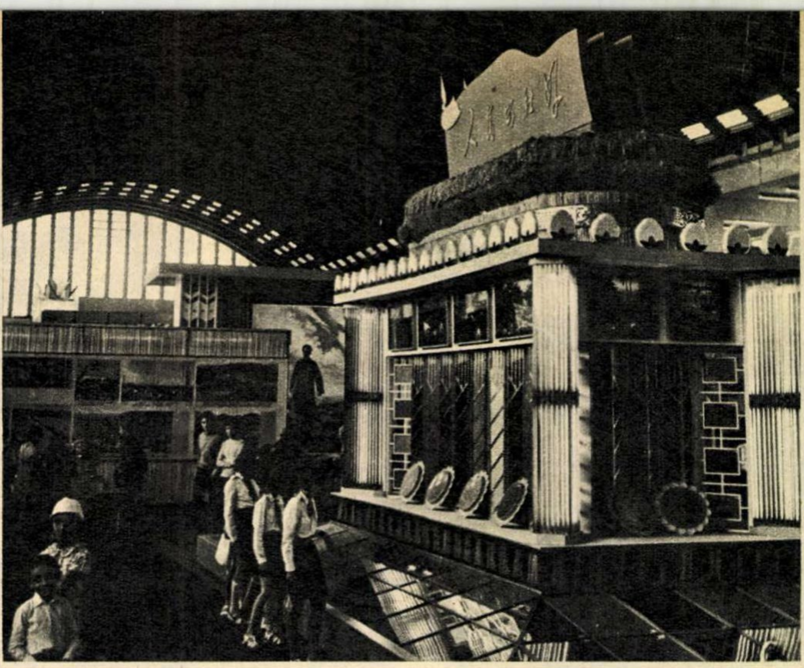

Printre miile de vizitatori ai Expoziției realizărilor construcției socialiste din Republica Populară Chineză deschisă la Bucuresti s-au numărat și pionierii.

Lu Pan, legendarul meșter de o mare iscusință și hărnicie, este, în realitate, numele simbolic al poporului chinez, cu tenacitatea sa în muncă, cu perseverența și dăruirea de sine cu care își clădește viața nouă. «Meșteri» noi făuresc cetățile trainice ale industriei. Șenianul cu vestitele sale uzine constructoare de mașini — «mecanicul-șef» — al Chinei de nord-est, «dragonul de foc» al Anșanului, care dă oțelul necesar osaturii noilor întreprinderi industriale, drumurilor de fier, mașinilor și utilajelor; după cum se impun prin înfăptuirile lor în construcția economică Pekinul, Șanhaiul, Uhanul, Cantonul și alte orașe din întreaga țară.

...Aveam să întîlnesc grandoarea și complexitatea înnoirilor revoluționare proiectate, ca pe un ecran, pe harta vie a dezvoltării Șanhaiului, care reprezintă, cu cei peste 10 milioane de locuitori ai săi, una din marile metropole ale lumii. În «orașul marilor dimensiuni» — cum obișnuiesc reporterii să numească Șanhaiul — saltul pe care îl înregistrează astăzi atît de bogata gamă a creației socialiste apare în toată măreția sa și este tipic pentru întreaga Chină. Este saltul de la un trecut multimilenar la un prezent de două decenii, reprezentînd lumină și dezvoltare, perspective și civilizație. Iată un exemplu elocvent: uzinele siderurgice din Șanhai produc într-o singură zi cît se producea, înainte de eliberare, într-un an. Evantaiul larg al produselor industriale realizate în unitățile din Șanhai conferă orașului rolul de bază industrială pe plan național, furnizînd mijloace de producție și bunuri de consum pentru economia a numeroase centre din China populară. Am pășit pragul a numeroase uzine, am cunoscut și am stat de vorbă cu harnicii făurari ai noului industrial. Iată, de pildă «biografia» uzinei de mașini unelte din Șanhai. Înainte de eliberare, această unitate producea simple unelte agricole (sape, lopeți, foarfeci pentru culesul bumbacului, etc). În prezent, uzina este specializată în producția în serie de mașini de șlefuit de mare precizie. «Cum am putut realiza aceste transformări? Ne-am format cadre tehnice competente, cu pregătire superioară și medie. După 11 ani de muncă, azi, circa jumătate din personalul tehnic este de proveniență muncitorească» — ne spune U Cin Cioan, din conducerea uzinei.

Aspect de la una din grandioasele serbări populare.

...Sau iată legenda bătrînului Yu Kun, care s-a apucat într-o zi să sape un munte și să-l mute spre a-și croi loc de pămînt roditor. Celor neîncrezători în munca sa, bătrînul le răspundea că, dacă nu va reuși nici într-o viață întreagă să mute muntele, vor izbîndi copiii lui sau copiii copiilor lor... Se spune că pînă la urmă, muntele a fost străpuns și mutat din loc, subliniind biruința omului în confruntarea sa cu natura. Străvechea legendă am întîlnit-o «pe viu» în munca plină de tenacitate a țăranilor chinezi de astăzi. Rînd pe rînd, stînci golașe, locuri aride, sterpe au fost transformate în grădini roditoare.

Am avut ocazia să vizitez Comuna populară «Prietenia româno-chineză» din apropierea Pekinului, ca o mărturie — între atîtea altele — a sentimentelor prietenești, de stimă și respect reciproc, care leagă cele două popoare. Generoși în sentimente, membrii comunei populare ne-au primit într-adevăr ca pe niște prieteni apropiați, ne-au vorbit despre munca lor, înfăptuirile lor, planurile lor. O serie de cifre sînt semnificative pentru a avea o imagine a realizărilor acestei comune, obținute în producție: 800 de *cini* de cereale pe un *mu* (1 cin = 0,5 kg; 1 mu = 1/16 ha); peste 60 de sortimente de legume; în 4 zile, cu cele trei pompe hidraulice se poate iriga întreaga suprafață însămînțată a comunei, care asigură hrana celor peste 40 000 de oameni care locuiesc aici.

În jurul acestei unități agricole a înflorit o intensă viață socială. În comună funcționează 19 școli cu 17 000 de elevi. Setea de carte, dorința de a fi cît mai folositor societății sînt trăsăturile noi ale țăranului chinez. Analfabetismul aparține de mult trecutului. Cinci policlinici, 84 de unități comerciale contribuie la asigurarea condițiilor de existență civilizată a populației comunei.

Prin munca entuziastă a poporului, China milenară trăiește azi o nouă tinerețe. Tinerețea e vîrsta noilor edificii industriale, a construcțiilor socialismului, dar și a creatorilor acestor noi frumuseți. Aproximativ 30–40 la sută din populația țării este alcătuită din tineri sub 18 ani, care-și aduc din plin contribuția la opera socialistă.

În toate noile cartiere ale orașelor, în comunele populare vizitate se găsesc creșe în care zburdă copii voinici veseli și foarte sociabili, ce te întîmpină cu salutul «Șu-șl, ni hao» («bună ziua, nene»), oricînd dispuși să te conducă și să-ți arate colțișoarele «împărăției» lor.

În peisajul străzilor, copiii aduc culorile bucuriei și luminii. Prin locurile de traversare, șirurile de copii — școlari sau și mai mici — au totdeauna întîietate, iar ei trec cutezători, cîntînd, cu stegulețe-n mînă, în vreme ce vîrstnicii îi urmăresc cu duioșie și dragoste, încrezători în viitorul viu al patriei socialiste.

VIOREL POPESCU

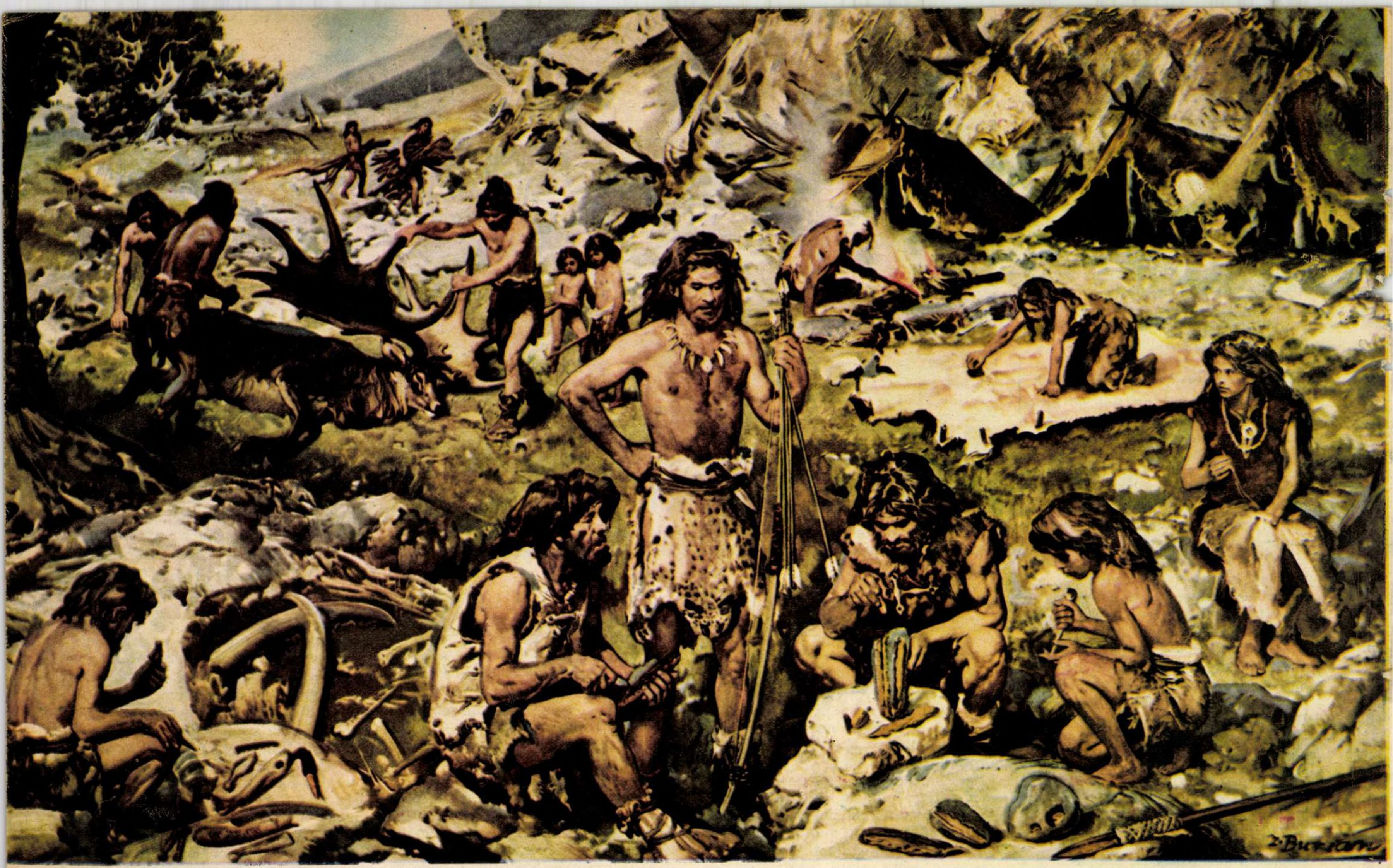

DESEN DE Z. BURIAN

COMORILE FLUVIULUI OMO

Omo este un mare fluviu african ce coboară impetuos din înălțimile Etiopiei pînă în bazinul lacului Rudolf. Aici, în valea fluviului Omo, o expediție internațională de paleontologi a făcut în vara anului 1967 o descoperire, pe drept cuvînt, senzațională. Obiectul acestei descoperiri, care a stîrnit vii discuții în lumea științei, e un simplu maxilar. Un os fosil al unei făpturi înrudite cu omul. Mai exact, al unei ființe care a existat cu mult înaintea apariției omului. Cînd? Geofizicienii au stabilit că aluviunile în care au fost depistate vestigiile acestui hominion au o vechime de 3,3 milioane de ani.

Un an mai tîrziu, expediția condusă de profesorul american Patterson a găsit lîngă lacul Rudolf falca unui alt hominion care are o vechime de 5 milioane de ani. O cifră care fixează un nou jalon pe drumul urmat de paleontologi care fac de multe decenii complexe cercetări pentru a răspunde la unele din întrebările fundamentale ale științei biologice: **cînd a apărut omul și care sînt antecesorii lui?**

OBÎRȘIA LUI HOMO SAPIENS

În secolul trecut, după ce a cercetat cu minuțiozitate fauna și flora arhipelagului Galapagos și a Americii de Sud, biologul englez **Charles Darwin** demonstrează științific, pentru prima oară, în lucrările sale, originea animală a omului.

El relevă astfel, în afara unor similitudini privind forma craniului și a anumitor oase sau relieful dinților și

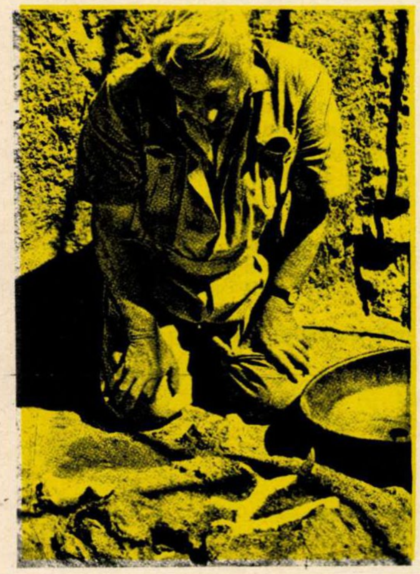

DOCTORUL LEAKEY EXAMINÎND RESTURILE UNEI VETRE DESCOPERITE ÎN VALEA FLUVIULUI OMO.

o mare asemănare între sistemul grupelor sanguine la om și la cîteva maimuțe antropoide. Dar dacă luăm în considerare diferite trăsături umane, care există și la antropoide, se relevă un fapt semnificativ: unele din ele sînt proprii numai omului și cimpanzeului, altele omului și gorilei etc. Aceasta dovedește că omul nu descinde din nici una din actualele specii de maimuțe superioare. Atunci? Savanții au emis ipoteza că omul și maimuțele antropoide au putut avea strămoși comuni: în cadrul ordinului zoologic al primatelor din care fac parte, au existat probabil o serie lungă de specii intermediare între antecesori și produsul final al evoluției — omul.

Această teorie și-a găsit curînd unele confirmări. În urmă cu opt decenii, savantul olandez **E. Dubois** descoperă în insula Iava craniul fosil al unei făpturi cu caractere intermediare între maimută si om. E numit **Pithecanthropus erectus,** maimuță-om, ce dobîndise însușirea de a merge cu trupul și capul înălțat. El a trăit în urmă cu aproximativ 500 000 de ani și a fost considerat de oamenii de știință drept cel mai vechi om fosil. Cîteva decenii mai tîrziu este descoperit în China un alt om fosil numit **Sinanthropul,** cu un craniu mai dezvoltat decît al pitecanhropului. In jurul resturilor sale s-au găsit bucăți de piatră cioplită și urme de cenușă. Sinanhropul aprindea deci focul sub cerul unui timp îndepărtat — în urmă cu 450 000 de ani.

TREPTAT, OMUL NU NUMAI CĂ ȘI-A SISTEMATIZAT UNELTELE, DAR S-A ȘI DEPRINS SĂ SE FOLOSEASCĂ DE FOC.

Au fost descoperite mai apoi, în Europa, oseminte fosile care atestă apariția în urmă cu 30 000 de ani a omului modern — **Homo sapiens.** Dar mai înainte de «omul din lava» și de sinanhrop nu se cunoștea nici o verigă intermediară.

Ultimele trei decenii au fost fructuoase pentru paleontologi. Cercetările unor savanți ca **dr. L.S.B. Leakey și C. Arambourg** au relatat existența unor numeroase verigi intermediare — preominieni — care au trăit în urmă

GORILA NU-I DECÎT UN ÎNDEPĂRTAT «VĂR» AL OMULUI?

FOTO: DIAN FOSSEY

OMUL

O FIINȚĂ ÎN VÎRSTĂ DE... 5 MILIOANE DE ANI

cu milioane de ani. Aceștia sînt **Australopitecii** — și constituie primele forme de trecere de la animal la om. Australopitecul descoperit de savantul **Leakey** în defileul Olduvai din Africa a fost numit Zinjanthropus, adică omul Africii de Răsărit, care a trăit acum circa 1,8 milioane de ani.

FANTASTICUL MARȘ AL AUSTRALOPITECULUI

Continentul african a fost deci, cu 5 milioane de ani în urmă, martor al apariției și evoluției Australopitecului — premergător al omului. Acest fapt a făcut pe profesorul Leakey să ajungă la concluzia că leagănul umanității se află în Africa. Cu atît mai mult cu cît există premise în temeiul cărora se poate afirma că Australopitecul, apărut în Africa, a fost determinat de cauze încă nedeslușite să migreze în nenumărate valuri succesive spre miazănoapte. Este posibil ca această deplasare să fi fost urmarea unor modificări climatice legate de instaurarea perioadei glaciale. În acel timp ghețurile prinseseră în captivitate uriașe cantități de apă. Ca o consecință a acestui fenomen scade nivelul Oceanului planetar și, implicit, cel al Mediteranei. «Punți» de uscat, ieșite la iveală în urma acestor prefaceri legau Africa de Europa. Australopitecul ajunge astfel în zonele meridionale ale Europei, unde se răspîndește pe o arie din ce în ce mai mare, desăvîrșindu-și deprinderea de a-și face unelte.

Înseamnă aceasta că leagănul omului, singura vatră a umanității, a constituit-o Africa? Cei mai mulți dintre antropologi înlătură această idee susținînd ipoteza «policentrismului», care consideră că — pornind de la formele neanderthaliene — evoluția s-a desfășurat în mod independent în mai multe regiuni ale lumii.

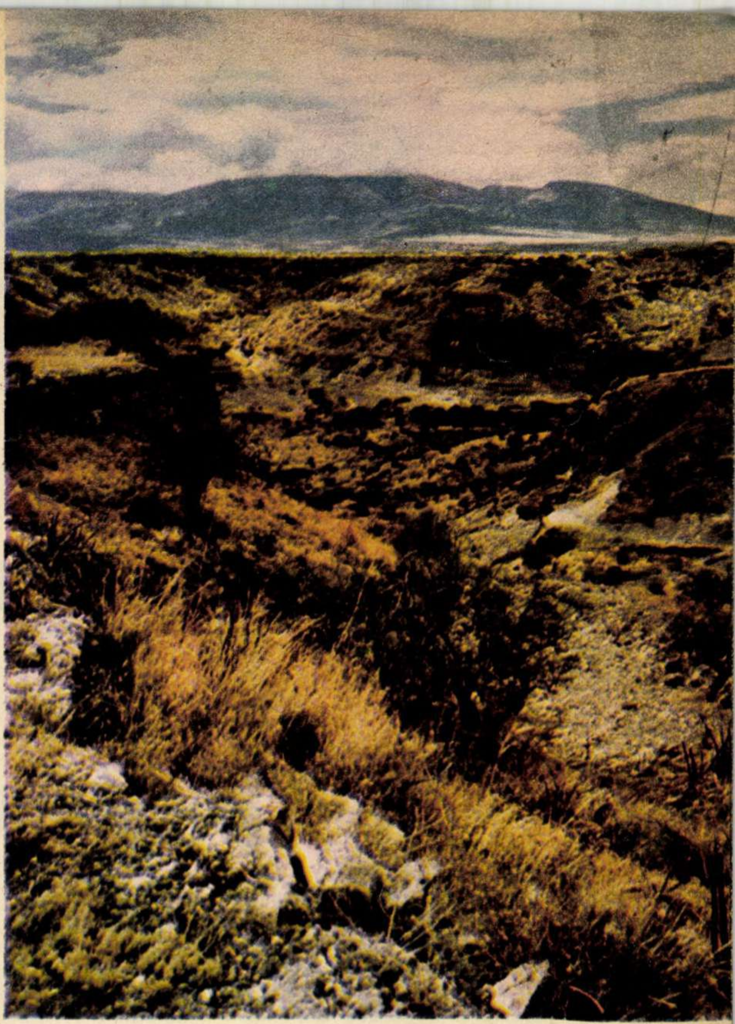

SAVANA ÎN ZONA OLDUVAI, TERITORIU AFLAT ÎN TANZANIA
ÎN APROPIEREA VULCANULUI NGORO NGORO
UNDE AU FOST DESCOPERITE
UNELE DINTRE CELE MAI INTERESANTE FOSILE DE AUSTRALOPITECI.

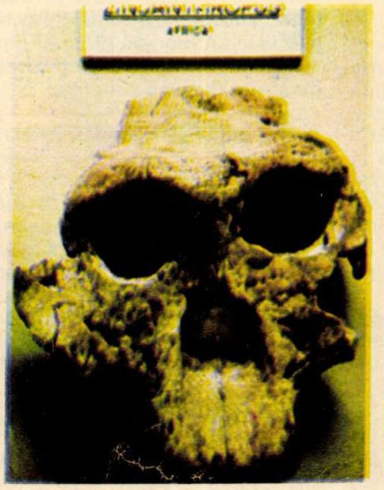

CRANIU FOSIL AL UNUI AUSTRALOPITEC.

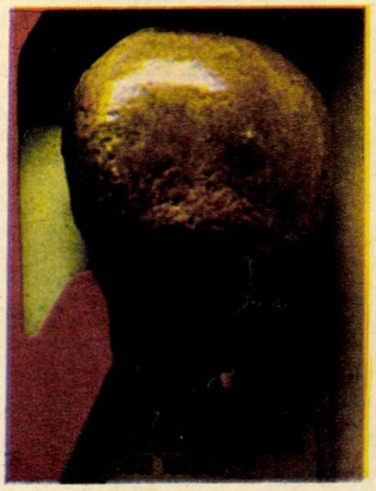

CRANIU FOSIL AL UNUI PITECANTHROP.

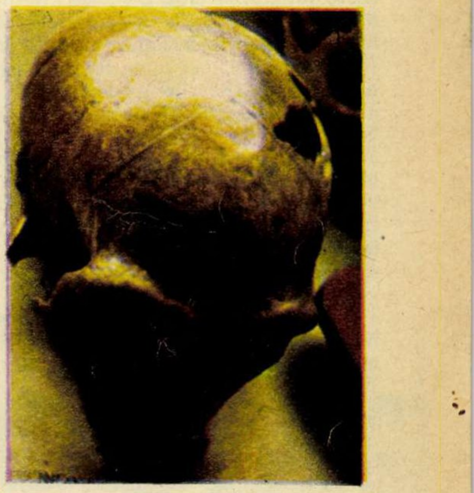

CRANIUL OMULUI DIN NEANDERTHAL.

ACCELERAREA EVOLUȚIEI OMULUI

A fost nevoie de milioane de ani pentru ca din trunchiul primatelor să se desprindă o ramură și să apară primii Australopiteci, făpturi mărunte și nu prea ajutorate. În urmă cu 2,5 milioane de ani au apărut primele unelte vag modelate și n-au trecut decît 500 000 de ani de cînd avem mărturia că omul știa să folosească focul. Mai trec apoi peste 400 000 de ani pînă cînd apare omul din Neanderthal, cu fruntea teșită ca a gorilei. A fost nevoie de cîteva zeci de mii de ani pentru ca omul din Neanderthal să cedeze locul lui Homo sapiens și meșterilor din epoca renului. Acum circa 10 000 de ani omul începea să cultive pămîntul. Cinci mii de ani mai tîrziu el prelucrează arama. Urmează curînd epoca fierului și, după încă trei mii de ani, iată-ne în era energiei nucleare și a zborurilor cosmice.

Evoluînd într-un ritm din ce în ce mai rapid, inteligența omului cucerește pe zi ce trece noi domenii ale cunoașterii. Omul, stăpîn al planetei, privește azi cu interes spre primii săi pași pe Pămînt.

AUREL LECCA

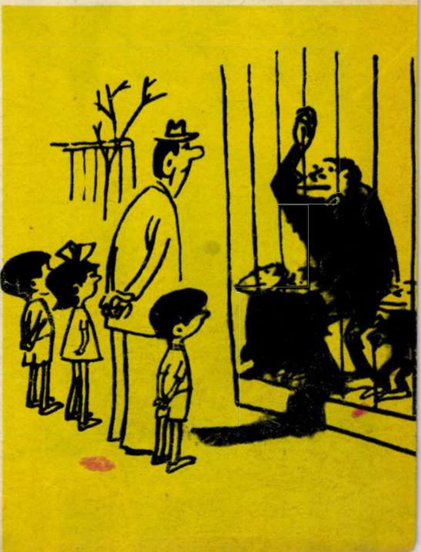

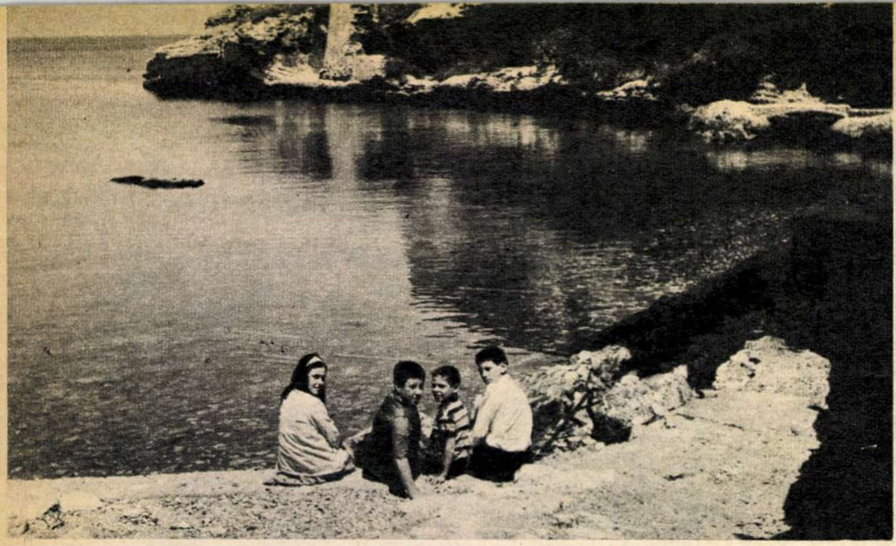

1

UN ITINERAR AL PRIETENIEI

TICHILEŞTI-

Joi, 1 octombrie 1970, cititorii «Cutezătorilor» găseau în revista lor o ştire «emoţionantă»: unul dintre marile premii la concursul internaţional de desene ale copiilor «Meridianele prieteniei», organizat sub auspiciile UNICEF, fusese acordat unui copil din România: **Mihalache Popa** din comuna **Tichileşti,** judeţul **Brăila.** Un juriu internaţional reunit la Paris în saloanele marelui cotidian «Le Figaro», după ce vizionase cele mai bune lucrări alese din cele 60 000 cîte participaseră la concurs, a stabilit că pe unul din primele locuri se plasează «Visele copilăriei», semnată de băiatul din Tichileşti. Premiul consta într-o excursie în Corsica, oferită de Agenţia «Tourisme Français», transportul fiind asigurat prin bunăvoinţa Ministerului Turismului din România şi a societăţii «Air France».

A venit iarna cu lecţii şi bulgări de nea, a venit primăvara cu alte lecţii şi cu livezi înflorite şi iată-ne în ajunul marii vacanţe, fără lecţii, în schimb cu tabere, cu expediţii, cu drumeţii.

Pentru Mihalache Popa vara a adus cu sine zumzetul motoarelor de avion, forfota aeroporturilor, trepidaţia marilor oraşe, mult peisaj inedit şi... o neaşteptată recapitulare a lecţiilor de limba franceză.

DEBUT ÎN AER ŞI PE SOL

Într-o zi de la începutul verii băiatul din Tichileşti a urcat pentru prima dată într-un avion. Destinaţia: Paris. Marea excursie pe glob cîştigată de tînărul desenator începea. Şi întocmai ca în desenul său (pe care colecţionarii revistei noastre şi-l pot aminti revăzînd numărul 36/1970 al «Cutezătorilor») «Visele copilăriei» se materializau în păsări — de oţel, ce-i drept, şi purtînd numele de turboreactoare.

Trei ore de zbor în urmărirea soarelui care apunea şi iată luminile Parisului. Aeroportul Le Bourget l-a întîmpinat pe şcolarul din România în ţinuta festivă cerută de Salonul internaţional de aeronautică şi tehnică spaţială ce se desfăşoară în incinta sa. Mihalache, pe care-l interesează nu numai pictura, ci şi tehnica, a putut admira silueta graţioasă a supersonicului sovietic Tu 144 şi robusteţea lui «Boeing» 747, pe care le cunoaşte din revista noastră, şi sute de alte «păsări» făcute de mîna omului.

Pe aeroport îl mai aştepta însă o altă surpriză: o frumoasă primire organizată de UNICEF, din elementele căreia amintim numai înmînarea unui album conţinînd reproducerile desenelor premiate şi în care stau la loc de cinste şi «Visele copilăriei».

E seară. Parisul străluceşte în haine de gală. Monumentele sînt iluminate, fîntînile sclipesc în razele reflectoarelor, focurile de artificii ale neonului multicolor îţi iau ochii. Mihalache Popa recunoaşte reliefurile de pe Arcul de Triumf, obeliscul din Place de la Concorde, silueta Luvrului. Le-a văzut în manualul de istorie, la televizor, la cinematograf sau în albumele profesorului său de desen Cornel Cristina, cel care l-a învăţat cum să dea viaţă păsărilor. Băiatul caută în noapte silueta Turnului Eiffel. Undeva, în bagajele sale, un bloc de hîrtie şi o trusă de «Carioca» înregistrează o vibraţie ciudată: nerăbdarea artistului de a lucra.

«CUCERIREA» PARISULUI

O dată cu soarele dimineţii Parisul a redevenit cel pe care-l ştim. Bulevarde largi, mărginite de clădiri înalte, canalizează fluxul automobilelor. Numele lor evocă sonorităţi necunoscute: Montmartre, Montparnasse, Houssmann. O fotografie în Place Vendôme, un ocol al Operei Mari, cîteva străzi în pantă urcînd spre Sacré Coeur. De pe terasele sale se vede o bună parte din Paris. Dincolo de vechiul oraş, mereu proaspăt, siluetele primilor zgîrie-nori. Anul 2000 şi-a deschis şantierele şi aici.

Dintr-un autocar coboară un stol gălăgios de copii. Ce limbă vorbesc oare? Engleza. Vin tocmai din Essex (Anglia) şi acceptă cu bucurie să se fotografieze alături de pionierul din Tichileşti (2).

Cucerirea Parisului continuă. Domul Invalizilor, Grădina Tuileries, Luvrul. După atîta istorie şi arhitectură, cîteva ore în compania maeştrilor. Mihalache Popa calcă sfios în faţa Victoriei de la Samotrake, a lui Venus din Milo, a Giocondei. Ochii lui cercetează, caută, vor să descopere taina frumosului, cheia nemuririi operei de artă. Băiatul din Tichileşti încearcă ceea ce zeci de generaţii de artişti au încercat. Şi dacă el, tocmai el va găsi?

Ore lungi trec în faţa operelor semnate de marii înaintaşi. Băiatul care a desenat păsări vrea să ştie totul. Această după-amiază la Luvru nu e decît un test. Acum ştie mai bine cît mai are de învăţat.

Din nou seară. Mihalache a păstrat pentru încheierea acestei zile formidabile Turnul Eiffel (3, 4). Ascensorul urcă prin masivul picior al turnului. De la 115 metri înălţime Parisul se vede ca în palmă. Străzile se desenează în lumina apusului ca pe planul oraşului. Cutezătorul din Tichileşti recunoaşte locurile vizitate. Fîntînile arteziene de la Trocadero întind spre el braţe de apă. Cucerirea Parisului s-a încheiat.

INSULA MISTERIOASĂ

Un «Caravelle» zboară spre Corsica. Iat-o în zare, o stîncă uriaşă rostogolită în mare. Avionul se apropie, traversează munţii cu vîrfuri înzepezite (7), coboară pe noul aeroport de la Bastia, care nu figurează încă pe nici o hartă. Trimisul Agenţiei «Tourisme français» deschide portiera maşinii care-l va duce pe premiantul venit din România la St. Florent (6).

Acest mic port de pescari, cu o arhitectură caracteristică, devine pe zi ce trece o căutată staţiune pentru sporturi nautice şi odihnă. Înconjurat de munţi, golful St. Florent este albastru ca Mediterana care-i dăruieşte apele sale. O plajă înconjurată de creste împădurite cheamă vizitatorul. Băiatul din Tichileşti profită de soarele Mediteranei. Urmează lungi plimbări în împrejurimile calme ale orăşelului, deschizîndu-se pe neaşteptate în mii de golfuri minuscule şi sălbatice (5). Descoperiri la fel de interesante oferă călătorului istoria insulei care a dat Franţei un Napoleon Bonaparte. Din paginile ei au ţîşnit solidel turnuri de apărare înălţate de genove care au stăpînit insula începînd d secolul al XIV-lea şi pînă în 1768, c a revenit Franţei. Clădiri vechi, ca drale, străduţe în pantă prăbuşindu- în mare, vestigii antice, totul scă într-o vegetaţie mediteraneană, fa

2

fiecare zi petrecută în Corsica să poarte amprenta neaşteptatului. Într-o zi, Mihalache Popa a descoperit că pescarii locului îşi repară plasele cu acelaşi meşteşug ca pescarii Deltei noastre (9). În alta a asistat la o frumoasă procesiune pe mare, care a reunit zeci de ambarcaţii pavoazate cu stegulețe multicolore şi pline de copii. Aceiaşi copii care altădată i-au arătat colţurile lor tainice de joacă şi vis (1). În sfîrşit, o lungă plimbare în automobil pe serpentinele şoselei care face ocolul insulei a încununat seria descoperirilor, oferind tînărului pictor peisaje dramatice în care stîncile se aruncă în marea fără capăt.

ÎNAPOI LA PENEL

Excursia s-a terminat. Un «Boeing» 727 îl duce spre Paris pe băiatul de pe malul Dunării. Un IL-18 îl conduce în ţara sa. Bagajele îi sînt grele de impresiile culese, de locurile văzute. Desenele care vor trebui să se nască au de pe acum viaţa lor, se organizează, palpită, cer ca băiatul să-şi ia penelul şi să povestească în linii şi culori frumoasa istorie a călătoriei sale. Este şi îndemnul pe care i l-a adresat prietenul revistei noastre, renumitul desenator C. Arnal cînd, într-o seară, la Paris, i-a privit lucrările. Din picturile sale nu vor lipsi păsările prieteniei între copiii lumii, cele care l-au urmărit atunci cînd lucra pentru concursul «Meridianele prieteniei», care l-au purtat de-a lungul itinerarului excursiei şi pe care le-a recunoscut în privirile tuturor copiilor pe care i-a întîlnit de la Tichileşti pînă în Corsica şi înapoi.

H. ARAMĂ

CORSICA

6

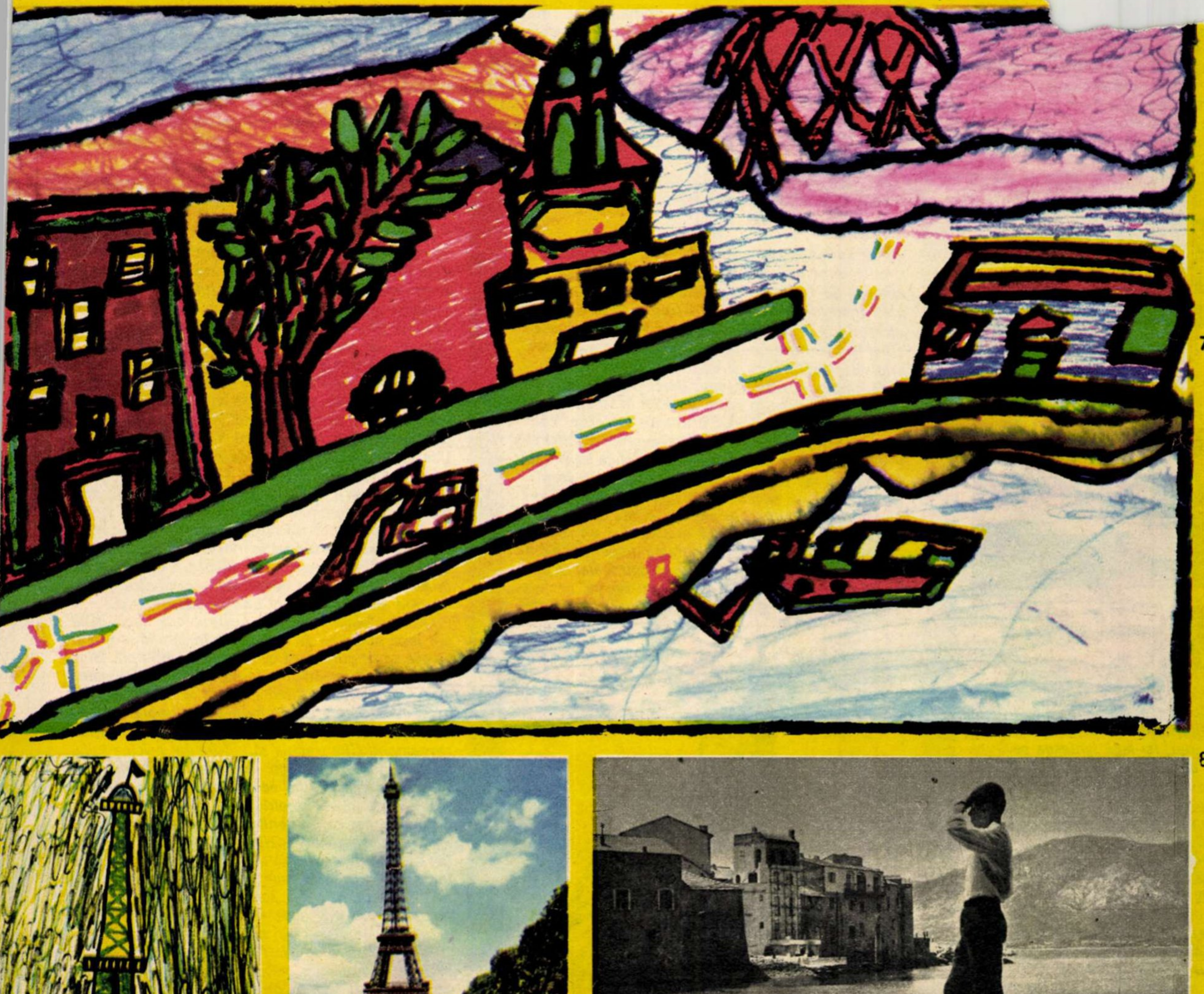

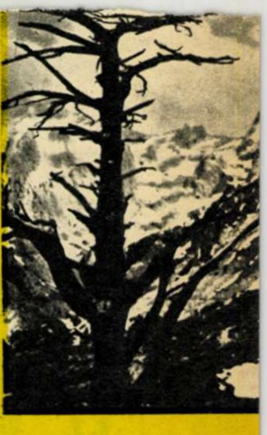

7

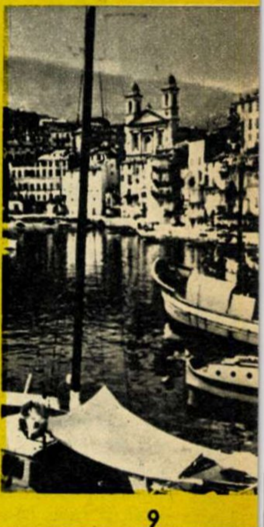

8

3

4

5

9

na*

mîntat ci, fără grabă, apropie lama ece a unui cuţit de carnea atinsă de venin şi îşi continuă lucrul netulburat.

Intru în stupină mai întotdeauna cu inima strînsă. Totuşi, aerul plăcut din interior, un fel de taină frumoasă pe care mereu cred că o voi descoperi

mă face să-i calc pragul. Mai apoi sentimentul că trebuie o aşa, ca a lui moşu, şi care mie şte, ca să rămîi în preajma care se apără cu mii de arme

mă rabdă cît mă rabdă în apoi îmi spune:

venit să mă ajuţi sau să te uiţi?

iecare dată se întîmplă aşa. El mă pină în felul acesta, decis, nu lasă ici unei îndoieli din partea mea şi rebuie să am curajul, găsit pe loc şi, pă o privire aruncată în stupul eschis, care mi se pare o cetate gata de luptă, să întreb:

— Bine, moşule, dar ce să fac?

— Uite, să îndepărtezi trîntorii, că eu singur nu mai biruiesc.

Îmi arată o ramă doldora de albine, în care eu trebuie să disting trîntorii graşi şi lenevoşi şi de o altă culoare decît albinele. Trebuie să-i prind repede cu două degete. Vă daţi seama cum mă apropii de ei! Fiecare trîntor prins mi se pare o victorie. Asta ţine pînă cînd o biată albină îşi înfige acul în mîna mea, murind o dată cu acest atac asupră-mi. Atunci apuc şi eu cuţitul rece şi alerg iute afară, în grădină, să-mi astîmpăr arsura.

Moşul, din urmă, mă întreabă:

— Azi te mai întorci?

Mă reîntorc, dar după trei, patru zile. În acest interval, deschid doar uşa stupinei, dau cu ochii de Moşu, întreb ceva şi, hai, prin grădina larg strecurat între tufele de smeură, un mă pot ascunde şi răcori foarte bin în tăcere.

Verile, cînd vin acasă în vacanţ întotdeauna mi se întîmplă astfel, fiin că iau drept un joc copilăresc intrare

---

CONSTANTIN GEORGESCU

TAINA
pergamentului

ROMAN FOILETON

CAPITOLUL XIII

Vasile Olmazu intră în panică. Gîndul că Ana, Modavu şi Mitică Buică s-ar afla striviţi sub peretele din faţa lui îl înspăimînta atît de tare, încît pînă şi să răsufle îi era greu. Îşi legă lanterna pe după mijloc, folosindu-se de cureaua pantalonilor şi începu să sape. Nici nu se cunoştea de unde ia. Ţărîna continua să se prelingă la picioarele lui, ca prin deschizătura subţire a unui ceas de nisip. «Poate că tavanul s-a prăbuşit pe o lungime de cîţiva metri, şi-atunci toată munca mea ar fi în zadar. Imi trebuiesc cîteva zile ca să-l pătrund. Altceva trebuie făcut, îşi spuse Vasile Olmazu. Trebuie să descopăr cea de a doua ieşire a tunelului. În felul acesta nu numai că-i salvez, dar scap şi eu cu obrazul curat că m-am rupt de grup». Cu un gest duşmănos înfipse cazmaua în pămîntul dinaintea lui, îşi desfăcu lanterna de la cingătoare şi începu să

alerge spre gura de lumină de la intrarea tunelului. Cînd ajunse aici, îşi simţi inima bătîndu-i să i se spargă. Se rezemă de peretele zidit şi îşi apăsă pieptul cu mîna. Genunchii îi tremurau de pe urma efortului şi a situaţiei desperate în care se găsea. Cînd îşi mai reveni puţin, scoase cu precauţie capul prin deschizătură, ca şi cum s-ar fi temut să nu-l vadă cineva şi privi în jos. Barca nu se mai afla lîngă mal. Vasile se frecă la ochi în speranţa că din pricina întunericului îi slăbise vederea. Văzu ţăruşul bătut în mal. «Ne-a luat-o cineva, gîndi el. Poate că am fost urmăriţi, cine ştie, şi ca să-şi bată joc de noi, au desfăcut frînghia şi au dat drumul bărcii la vale. Să se fi dezlegat nodul făcut de Ana? Nu e cu putinţă. Are un meşteşug fata asta...» Aici se opri. Îşi dădu seama că n-avea nici un rost să încerce să afle tocmai atunci taina dispariţiei bărcii. «Ce i-o fi venit şi lui Modavu să cotrobăiască prin toate cotloanele morii? Parcă nu aveam ce face toată vacanţa?... Dacă n-ar fi răscolit, n-ar fi dat

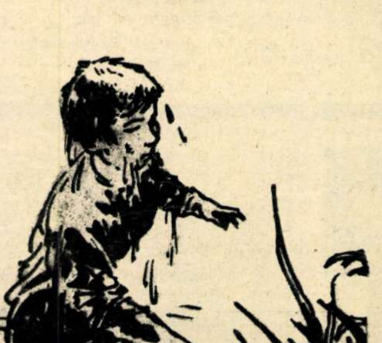

nici peste sticla aia cu pergamentul în ea. Şi dacă n-ar fi găsit pergamentul, nici noi n-am fi alergat acum prin măruntaiele pămîntului!...» Ca să se întoarcă la tavanul prăbuşit, nu mai avea de ce. Trebuia să se ducă la moară. Dar pentru asta era necesar să iasă mai întîi din tunel. Fără barcă, scara nu i-ar mai fi fost de nici un folos. Vasile Olmazu ieşi de-a-ndoaselea prin deschizătură, se prinse cu mîinile zdravăn de marginea zidului rămas, încercă să-şi găsească un sprijin în mal şi pentru picioare, privi o clipă în jos — pînă la apă i se părea că este tot atît de mult ca de la cer la pămînt, dacă nu şi mai mult — rămase în cumpănă — poate că ar fi mai bine să se caţere îndărăt, prea bolborosea Ialomiţa — n-o auzise niciodată făcînd aşa — dedesubtul lui clocotea parcă un cazan în care au fost puşi la fiert toţi dovleceii turceşti care s-au copt într-o vară — se bălăbăni de cîteva ori în aer, o cărămidă se desprinse — curios că nu cea de care se atîrnase el, ci una de alături — şi...

Drumul pînă la apă a fost mult mai scurt decît şi-l închipuise el. Atît de scurt încît nici n-a avut vreme să se gîndească ce anume se întîmplă. Bine că nu s-au desprins mai multe cărămizi. Răcoarea apei l-a trezit la realitate. A ieşit la suprafaţă şi a început să înoate lin, ţinîndu-se în umbra malului înalt. Hainele de pe el îi încurcau mişcările. Afurisit pergament! Cîte trebuie să îndure din pricina lui!... Se ţine numai pe lîngă mal, deoarece puţin mai încolo e o despicătură pe care se poate ieşi. S-o fi scurs vreodată vreun pîrîu firav... Se lăsă pe spate. Se uită la cer ca un venit de pe-o altă lume. «Dar ăia din basme care călătoreau pe tărîmul celălalt?...» avu el vreme să se mire. Cum ieşi din apă, încercă s-o rupă la fugă. Îl împiedicau pantalonii uzi. Şi-i stoarse. Abia acum îşi dădu seama că în buzunare nu mai avea nici lanterna, nici bateria de rezervă. Se vede că în cădere...

Alerga fără gînduri. Nu-l mai interesa ce se petrece în preajmă, ori pe tot cîmpul. Uite, între timp, picături late de ploaie se lipeau de frunzele ucrul meu în stupina Moşului. una din zile, Moşu ţine să-mi pună o întrebare capitală:

— Dar ţie, Scînteioară, îţi plac sau stupii?

— Dacă nu m-ar împunge, răspund pe ocolite.

— Atunci înseamnă că nu-ţi place ic, conchide Moşu. Nici ţie, nici ceilalţi copii şi nepoţi... A fost l singur care iubea tot ce făceam . Unul singur...

stupina întunecată, prin crăpătu- dintre scînduri, se furişează scîntoare raze de soare, strecurîndu-se dibăcie şi căzînd, uneori, pe o ografie prinsă pe peretele din fundul pinei. Privesc de fiecare dată la ea şi în acest moment. cînd Moşu beşte cu mine. E acolo un tînăr mos, cu obrazul neted şi foarte el şi eu ştiu că e Ionuţ, unchiul u, căzut în timp ce întindea sîrmele, radiofonist, sfîrtecat de un obuz. risoarea prin care Moşu fusese unţat am citit-o şi eu. E închisă r-o cutie neagră, de pe dulap, şi-mi intesc de nişte cuvinte. «Fiul d-voaă a căzut la datorie, în luptele din hoslovacia, din apropierea oraşu-...» si se dădea orasul, localitatea...

n acelasi an, o dată cu Ionuţ, acasa, ţară, îi mai murise Moşului încă doi pii, Maria şi Gusti, de tifos exantematic. Trei morţi într-un singur an, tr-o singură casă, a bunicului.

O dată cu aceste întîmplări, Moşu îşi nparte ziua numai între stupină şi rădină. Rar îl mai vezi şi pe stradă. ace mai tot timpul şi unii spun despre , prin spate, «că de cînd cu moartea opiilor, s-a închis pentru lume». Anci mi se pare, cînd ies în goană din stupina unde el roboteşte în tăcere, mi se pare că ochii lui Ionuţ, din fotografie, mă dojenesc: «Atît de slab eşti tu, încît te înspăimîntă nişte albine harnice şi răbdătoare?». Moşu spusese numai atît: «Nu iubiţi nici unul stupii. A fost unul singur care-i iubea...» Şi eu tac, fiindcă îi cunosc suferinţa. Tac şi plec la jocurile mele...

A trecut timp de la aceste neînsemnate întîmplări. Acum, cînd revin acasă, în concedii, merg singur în grădină, străbat cărarea năpădită de iarbă şi încerc uşa stupinei. Scîndura, bătută de ploi şi soare, s-a făcut aproape neagră la culoare şi se sfarmă uşor, putrezită. De astădată nu mă mai întîmpină nici mireasma caldă de ceară dulce, de fagure copt, nici zumzetul stins al bunelor albine, ci doar izul de praf stătut şi adunat de ani. În lăzile goale, prin care şoarecii şi-au făcut cuiburi, albinele de mult nu mai mişună şi nu mai au casă. Pe perete, în fund, aceeaşi fotografie, acum aproape ştearsă în contururi şi fizionomie, mă dojeneşte şi azi, iar cînd trag uşa bătrînă a stupinei şi plec mai departe, prin soarele luminos, mă întristez ruşinat, fiindcă mi se pare că aud în preajmă vocea alterată de fum a Moşului: «N-am cui lăsa albinele. Copiii mei s-au dus, iar voi, nepoţii, nu ştiţi ce înseamnă această dragoste de albine...»

El mă învăţase, poate, o dată pentru totdeauna, ce anume înseamnă pe pămînt răbdarea. Cu ea îi crescuse pe fiii săi, pe care i-a dat apoi lumii. Şi poate că, fără să vrea, în stupina întunecoasă, mi-o dăruise şi mie, cît timp voi trece pe pămînt, să-mi fie soră.

*

Un asemenea cal năzdrăvan vă puteţi construi după schemele aflate în nr. 7 al «Rachetei cutezătorilor».

*

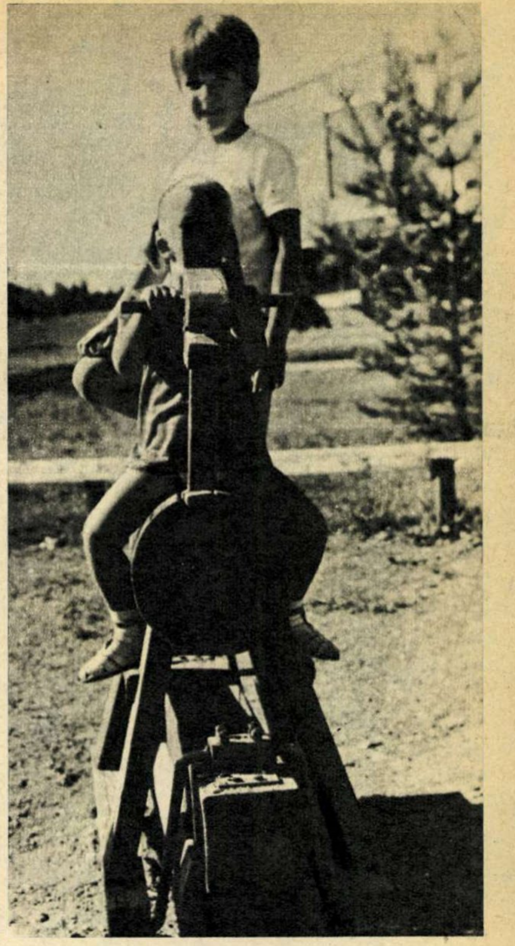

89

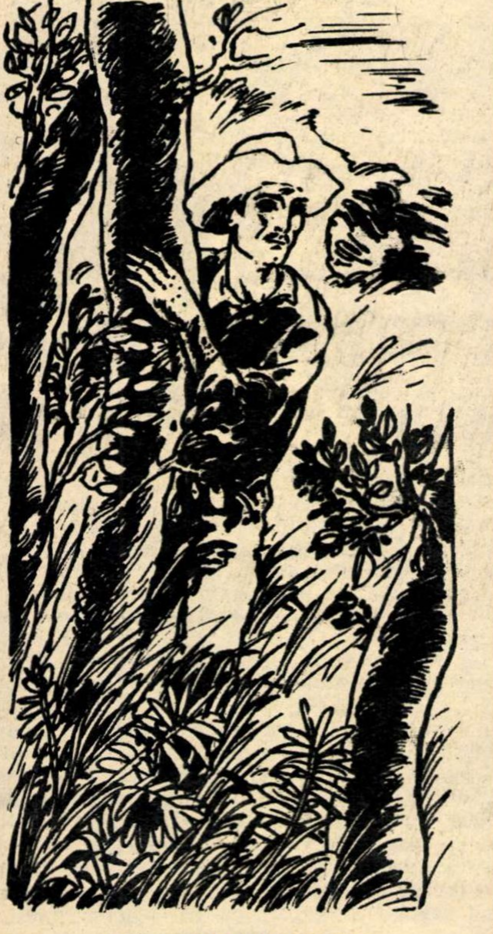

Desen: VASILE OLAC

90

porumbilor. Vedea ruinele morii înaintea sa şi grăbea din răsputeri să ajungă o dată la ele. Peste o clipă ploaia se înteţi, şi, înainte ca el să ajungă la poteca de pe mal, turna cu găleata. Apa asta venită de sus îi făcea bine. Îi spăla gîndurile parcă. Îşi dădu seama că fuge, că e el, el, Vasile Olmazu, că s-a pierdut de echipajul lui Marin Modavu şi că toţi, în afară de el bineînţeles, se aflau undeva sub pămînt, mult mai adînc decît se înfig de obicei rădăcinile salcîmilor. Şi el aleargă pe deasupra, aleargă, aleargă...

*

Despre Niculae Milandru, lumea spune că «e un om aşezat». Are copii şi nepoţi, casă frumoasă şi o gospodărie pe cinste. Ce nu se poate spune despre el, este că ar fi un om cu patima pescuitului în sînge. Nu-i vine pofta asta de două ori într-o vară. În dimineaţa aceea însă, dimineaţă de duminică — să fi pierdut oare oamenii mari şirul numelui la zile? — aude o vorbă aruncată de un vecin. «De ce nu te duci după peşte, Niculae? Tu ai barcă, îţi dă mîna. Se zvoneşte că s-ar fi desecat nişte bălţi încolo, în sus şi că au dat drumul la tot peştele pe Ialomiţa. Nu e nici apa prea crescută... Eu am un nepot pe-a şaptea. A venit c-o traistă plină acasă. A făcut nevastă-mea o ciorbă dreasă cu ou şi cu leuştean pe deasupra...» Vorba vecinului; la urma urmei de ce nu s-ar duce? Barcă are, are şi ceva scule. Şi-afară de asta, azi tot e duminică. Să-i facă şi lui nevasta o ciorbă dreasă cu ou... Poate are norocul şi prinde ceva. Îşi pregăteşte plasa, punga cu tutun, luleaua şi coboară pe furiş spre apă ca să nu-l vadă careva. Cel puţin dacă se întoarce cu mîna goală, să nu rîdă nepoţii de el. Aşa, poate le face o surpriză. Cînd ajunge la mal, barca nicăieri. «Ăştia mi-au ascuns-o, şi ca să-şi bată joc de mine, m-au trimis la pescuit. Lasă că ţi-o coc şi eu ţie o dată şi-o dată, Dumitre». Drept înaintea lui, dar mai înspre celălalt mal, se zbate o frumuseţe de peşte — cu siguranţă că un crap barosan — sclipindu-şi solzii în soare. «Măi, să fie...» mormăie nea Niculae Milandru şi la gîndul ciorbei dreasă cu ou, simte cum îi lasă gura apă. Îşi scoase bocancii, trece pe după gardul care-i desparte curtea de cea a lui Olmazu, apoi pe după altul şi altul, scotocind cu ochii şi cu mîinile pe sub răchiţi. Barca nu e şi pace bună. Dacă e glumă, apoi gluma asta începe să-l cam necăjească. Uite, e om bătrîn, dar o asemenea joacă nu şi-a făcut nimeni şi niciodată cu el. Mai curînd să fi luat-o apa. I se mai întîmplase în vreo cîteva rînduri. Acum, după ce a trecut atîtea garduri, trebuie să ţină drumul pînă dă de ea. Ceea ce-l minunează, e cum de-a ştiut Ialomiţa să-i dezlege lanţul şi cum de a luat-o de pe nisip, unde era ridicată cu partea dinainte. O să dezlege el şi taina asta.

91

Curînd ieşi de-a binelea din sat şi-o apucă pe cărarea şerpuită ce ducea spre Valea-Măcrişului. Privind cerul, Niculae Milandru îşi dădu seama că avea să-l prindă ploaia pe cîmp. Se cunoştea după culoarea vineţie pe care o căpătase cerul. Grăbi mersul. În dreapta lui, undeva încă departe, se profilau pe cerul acela vineţiu ruinele morii grecului. Niculae Milandru nu le vedea. Şi chiar dacă le-ar fi văzut, nu le-ar fi luat în seamă. Privirea lui scormonea toate cotloanele Ialomiţei, în speranţa că-şi va găsi barca. După un timp dădu cu ochii de coliba înălţată de Modavu şi-ai lui, jos ascunsă sub mal. «Asta e treabă de copii», gîndi omul, fără să-i dea prea multă atenţie. Trecu de primul cot, apoi de-al doilea. Abia acum îşi văzu barca.

— Asta nu e lucru curat, vorbi el cu glas tare, pentru prima oară de la plecare. De cînd mă ştiu, aşa ceva nu mi s-a mai întîmplat.

Ca să poată ajunge la barcă, se văzu silit să se dezbrace şi să se ducă înot. O desfăcu din legături, puse mîna pe rame şi porni împotriva curentului. Numai în sus, spre gura zidită în mal, Niculae Milandru nu şi-a ridicat privirea...

(VA URMA)

Astăzi, Canionul de aur din Continentul Nord american, altădată răscolit de căutătorii de aur, nu mai este vizitat decît de turişti.

„odiseea“ AURULUI (2)

THE HUBBARD MEDAL
AWARDED TO
APOLLO 11 CREW
NEIL A. ARMSTRONG, COMMANDER
EDWIN E. ALDRIN, JR.
MICHAEL COLLINS
AMERICAN ASTRONAUTS
FIRST TO LAND ON THE MYSTERIOUS MOON
SET UP SCIENTIFIC INSTRUMENTS
AND BEGIN ITS EXPLORATION, JULY 20, 1969
"ONE GIANT LEAP FOR MANKIND"
WASHINGTON, D.C.

«PIATRA FILOZOFALĂ» ŞI FORMULELE MAGICE MINCINOASE

În evul mediu se credea că alchimiştii vor descoperi «piatra filozofală», elementul-minune care transformă orice metal în aur. Vîlva pe care au stîrnit-o, la un moment dat, acei alchimişti despre care se spunea că au reuşit să fabrice în retortele lor aur a fost însă de scurtă durată: alchimiştii «fabricanţi de aur» foloseau cazane cu fund dublu. Sub o pojghiţă de plumb ei aveau grijă să strecoare de la început cîteva fire de aur. Un foc investit cu puterile misterului, cîteva formule rostite bolborosit şi... stratul de plumb se topea, iar sub privirile lacome ale celor chemaţi să asiste la experienţă apărea în creuzet aurul.

Şi ei au vrut să se îmbogăţească peste noapte.

«Unde nu duce pe oameni blestemata sete de aur?» se întreabă poetul latin Virgiliu pe la începutul erei noastre.

BOALA DE INIMĂ A SPANIOLILOR

...«Blestemata sete» i-a dus, spre mijlocul secolului al XVI-lea, pe conchistadorii spanioli, la săvîrşirea unor cruzimi fără seamă împotriva locuitorilor din Lumea Nouă, recent descoperită.

Cel mai norocos dintre ei — Fernando Cortes a reuşit să pătrundă în Mexic la străvechiul popor aztec. Solii regelui Montezuma l-au întîmpinat pe Cortes cu un disc strălucitor de aur (mare cît o roată de car!) simbolizînd Soarele. Conchistadorul a dorit să afle dacă aztecii au mult aur. Drept răspuns, aceştia i-au umplut coiful cu nisip aurifer, întrebîndu-l pentru ce îi trebuie acest praf. Cortes le-a răspuns: «Noi, spaniolii, suferim de o boală de inimă pe care numai aurul o poate lecui»...

După ce au răpit aurul de la azteci conchistadorii au adus mai tîrziu în Europa şi legenda lui «El Dorado», pămîntul de aur. Ei vorbeau despre ţinutul de la gurile fluviului Orinoco, despre palate aurite, stăpînite de regi care-şi acopereau dimineaţa trupurile cu pulbere de aur, de care se spălau, seara, într-un lac fabulos, aşezat în adîncul pădurilor virgine.

«El Dorado» n-a existat. El n-a fost decît rodul imaginaţiei unor aventurieri setoşi de îmbogăţire.

ÎN URMĂ
CU APROXIMATIV
200 DE ANI...

Aurul adus de conchistadori din Mexic, Peru, Chile, Brazilia era însă departe de a potoli setea celor dornici de avere și de puteri. Era vremea în care, datorită calităților sale, aurul se impunea tot mai mult ca metalul cel mai potrivit pentru nevoile schimbului de mărfuri ce se dezvolta necontenit. Într-o cantitate mică de aur era cuprinsă o valoare mare de schimb, ceea ce ușura cumpărarea și vînzarea de mărfuri. Rînd pe rînd, marile orașe comerciale ale Europei își bat propriile lor monezi de aur: Florența (florinul), Veneția (țechinul), Genova (genovinul). Nu peste mult timp apar și monezile de aur ale unor țări, cum sînt guldenul în Germania sau ludovicul în Franța. Statele care întîrzie să bată monedă de aur nu-și creeaza decît greutăți. Astfel, nu mai departe decît acum 200 de ani, în Suedia, unde metalul de schimb era arama, puteau fi văzuți negustori care plecau la cumpărături purtînd puzderie de monezi cu roaba.

UN COCOȘ IESE DIN BASME...

Anii trec, aurul își trăiește mai departe paradoxalul lui destin. Către jumătatea secolului al XIX-lea, strigătul unui cocoș din Eniseisk anunța prezența prețiosului metal în Siberia. Desfăcînd cocoșul vînat în taiga, o bucătăreasă a găsit în gușa acestuia grăunțe de aur. Părea că vechea poveste rusească a cocoșului de aur devine realitate... Căutătorii de aur au invadat taigaua.

DRAMELE DE PE VALEA RÎULUI SACRAMENTO

...Zi însorită de ianuarie a anului 1848, în California. Reparînd roata unei mori de apă, de pe domeniul unui bogat fermier — Johann Augustus Suter, muncitorul James Marshall zărește în nisipul scos din albie, cîțiva «fluturi» de aur. Pe malul rîului Sacramento năvălesc în mai puțin de trei luni 10 000 de aventurieri, dornici de înavuțire rapidă. Valea Sacramento devine o adevărată junglă. Pămîntul pe care creșteau grîne și pomi fructiferi este răscolit metru cu metru. Grajdurile de vite și celelalte clădiri de lemn de pe domeniul lui Suter sînt distruse și arse. La focul lor sînt fripte vitele aparținînd aceluiași Suter — devenite hrana pentru căutătorii înfometați. Indienii, care încearcă să stăvilească năvala albilor, sînt doborîți cu ajutorul unei recente invenții — revolverul lui Colt. Anarhia ia locul ordinei.

Domeniul lui Suter a fost pur și simplu devastat. Aurul în care-și pusese atîtea nădejdi îi aduse nenorocirile cele mai cumplite. Unul din fii îi fu ucis de căutătorii de aur. Altul se sinucise. Al treilea fugi de acasă blestemînd aurul și lăcomia pe care acesta o stîrnește în oameni. Suter însuși, spre sfîrșitul vieții, putu fi văzut hohotind, cu mințile pierdute, sub ferestrele senatului din Washington, implorînd zadarnic o pensie...

Curînd mirajul aurului californian se stinse. Un alt «continent de aur» se profila pe harta lumii: **Australia**.

PEPITA URIAȘĂ DIN MUNȚII ALBAȘTRI ȘI UN ORAȘ CU CIMITIRUL PE ACOPERIȘURI

În 1851, colindînd prin Munții Albaștri, un oarecare Hargraves, găsește o bucată de aur nativ de 84 de kilograme — considerată pînă azi drept cel mai mare bulgăre de metal prețios găsit pe pămînt. Năvala aventurierilor, în regiunea care i-a adus lui Hargraves neașteptatul noroc, s-a soldat cu nenumărate pierderi de vieți omenești, răpuse de furtunile de nisip, de boli si de foamete.

Nebunia goanei după aur nu înceta. Se schimba doar scena pe care ea se desfășura. Spre sfîrșitul secolului al XIX-lea, această scenă o constituiau zăpezile veșnice ale Alaskăi. În 1896, pe rîul Klondyke s-a găsit aur. Sănii trase de cîini au adus aici într-un timp scurt 50 000 de oameni. Dawson — un cătun pierdut în imensitatea albă a devenit Dawson — City, orasul de scînduri și carton gudronat al căutătorilor de aur. Aici s-au petrecut aievea întîmplări ca acelea care au inspirat mai tîrziu filmul «Goana după aur» realizat de Charlie Chaplin. Lăcomia se împletea cu cruzimea. Speranța se îneca în dezolare. Setea de îmbogățire se stingea doar o dată cu viața a nenumărați oameni. Cei degerați de frig nu erau îngropați — nimeni nu avea timp să sape morminte în pămîntul înghețat. Dawson-City a fost singurul oraș din lume cu cimitirul pe acoperișuri.

Curînd s-a dovedit însă că zăcămintele de pe Klondyke erau superficiale. Încă o «goană după aur» s-a transformat pentru cei mai mulți într-o goană în van...

După ce a descoperit insulele Antile, Cristofor Columb a pornit din nou cu flota sa în căutarea unor teritorii bogate în aur.

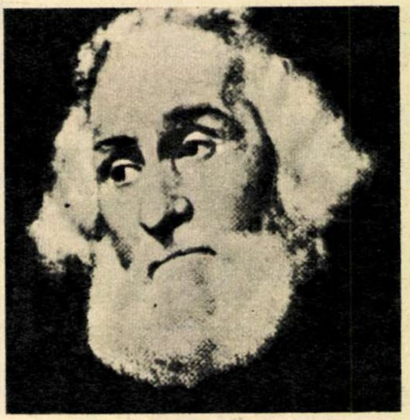

În însemnările sale de călătorie, vestitul negustor venețian Marco Polo vorbește despre prețioasele podoabe de aur văzute la popoarele asiatice.

Dar cursa dezlănțuită de aur era una din cele care cu greu mai puteau fi oprite. Ea a îmbrăcat nu o dată mijloace mascate. Așa a fost de pildă războiul dus de Anglia împotriva burilor — coloniști europeni din Africa de Sud. Adevăratul caracter al acestui război (terminat în 1902) l-a dezvăluit istoricul englez W. Quitt: britanicii i-au supus pe buri pentru a intra în stăpînirea minelor de aur din Africa de Sud, în centrul cărora se aflau zăcămintele de la Witwaterstand — «locul de pe țărmul apei albe». Minele de aur din Africa de Sud funcționează și astăzi. Aici, la 3 000 de metri sub pămînt lucrează negri aduși din diferite țări ale continentului. Munca se desfășoară în condiții din cele mai grele. Pentru a obține o tonă de aur trebuie excavate 75 de milioane de tone de minereu, ceea ce reprezintă de cîteva ori volumul marii piramide a lui Keops.

NOBIL FIINDCĂ E UTIL!

Aurul are, după cum am văzut, un trecut străvechi. Dar care este viitorul său? Faima de «metal nobil», cum este denumit după calitățile deosebite pe care le are îl fac apt de a fi folosit, în industriile în care finețea și precizia joacă un rol deosebit. Electrotehnica și radiotehnica sînt numai două din acestea. Aurul este folosit, de asemenea, în medicină. Multe afecțiuni ale plămînilor, ale traheii, ale ochilor, ale pielii, sînt tratate cu succes prin preparate pe bază de aur. S-a pus, de asemenea, la punct o metodă care permite chirurgilor să oprească sîngerările arterelor, venelor și chiar ale vaselor capilare cu așa-numiții «plasturi de aur».

Firește, aurul va continua să încînte și mai departe ochiul, sub forma bijuteriilor și a podoabelor lucrate de mîini meștere. Va veni însă vremea cînd «goana după aur» va părea tuturor un coșmar din trecutul oamenilor.

RADU TIULESCU

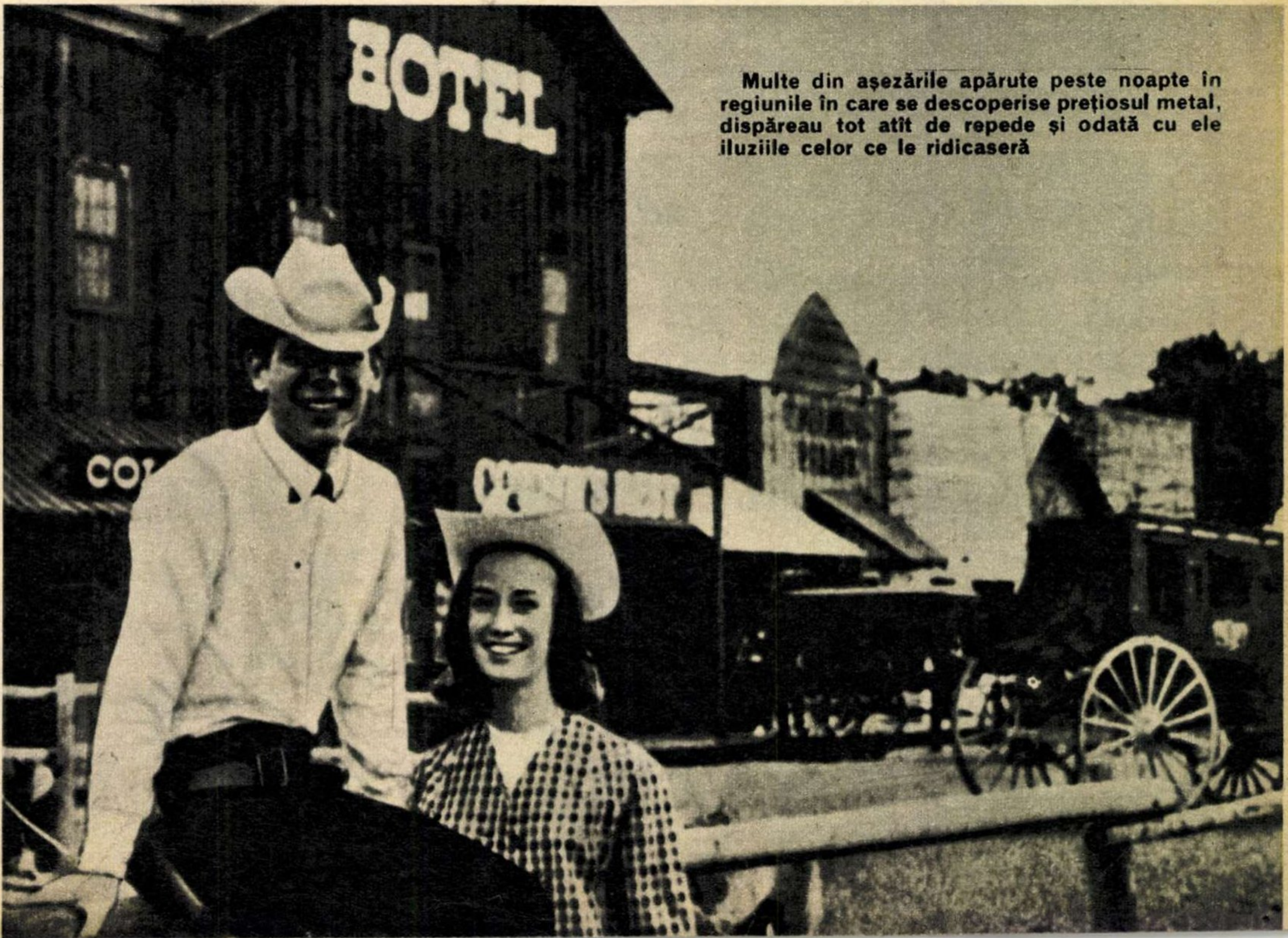

Multe din așezările apărute peste noapte în regiunile în care se descoperise prețiosul metal, dispăreau tot atît de repede și odată cu ele iluziile celor ce le ridicaseră

AVENTURILE COLEGULUI MINITEHNICUS

SCENARIU și DESENE: Radu Marian

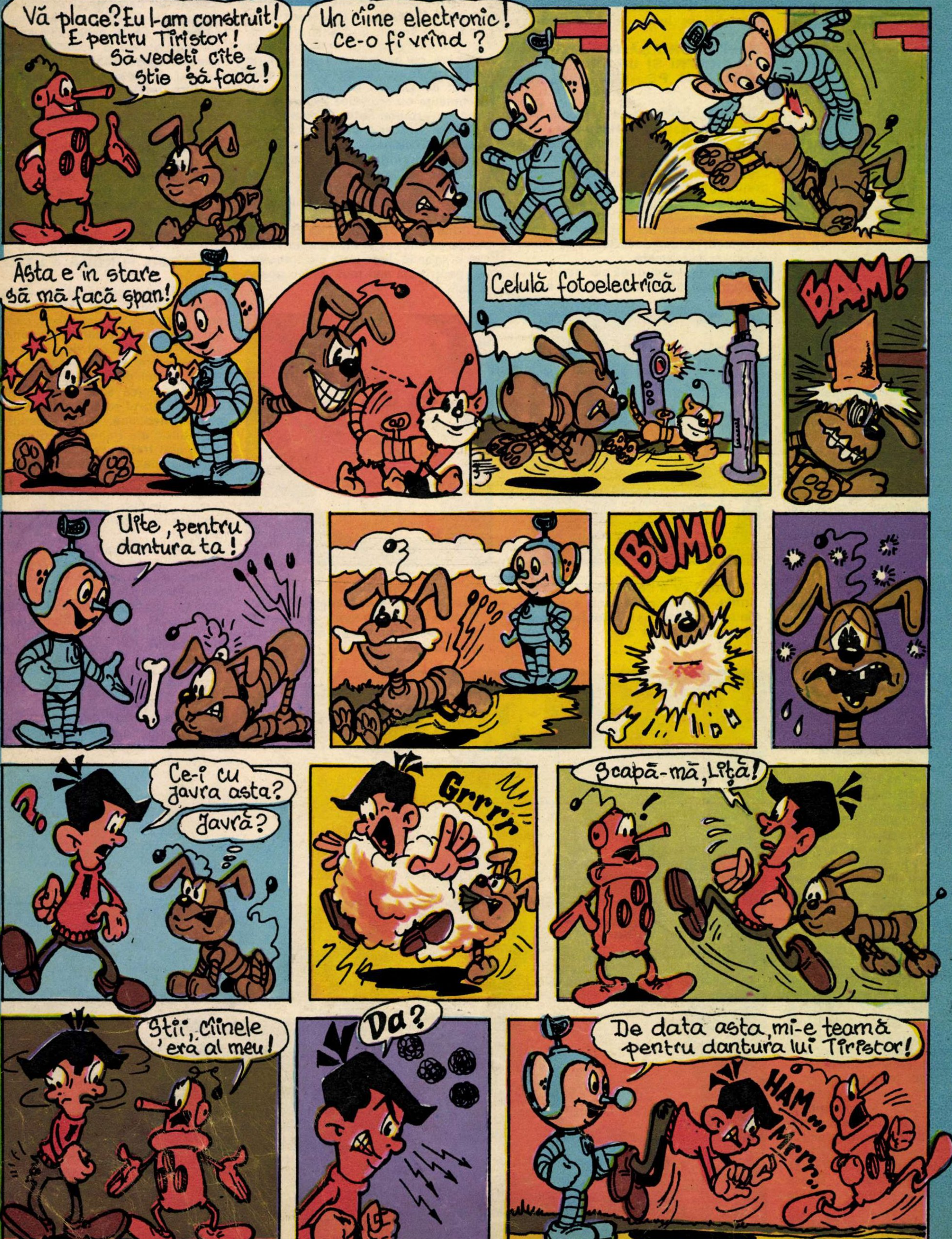
Vă place? Eu l-am construit! E pentru Tiristor! Să vedeți cîte știe să facă!
Un cîine electronic! Ce-o fi vrînd?
Asta e în stare să mă facă șpan!
Celulă fotoelectrică
BAM!
Uite, pentru dantura ta!
BUM!
Ce-i cu javra asta?
Javră?
Grrrrr
Scapă-mă, Lița!
Știi, cîinele era al meu!
Da?
De data asta, mi-e teamă pentru dantura lui Tiristor!
HAM...
Mrrr...

ABONAMENTELE PRIN OFICIILE ȘI AGENȚIILE P.T.T.R., PRIN FACTORII POȘTALI ȘI DIFUZORII DE PRESĂ

Redactor șef: Mihai Negulescu; Redactor șef adjunct: Ovidiu Zotta; Secretar general de redacție: Ioan Donca.
Adresa redacției: București, Piața Scînteii nr. 1. Căsuța poștală 4132. Tel: 17 60 10. Editura Scînteia. Tiparul C.P.C.S.
Redactor artistic: Pompiliu Dumitrescu; Tehnoredactor: Rozalia Barany.

Copii din Tărcești la muncă patriotică entru amenajarea unui teren sportiv.

TA

Pionierii Casei de copii din Cristuru Secuiesc în tabără, la Chirui-băi.

GRUPAJ REALIZAT CU CONCURSUL CONSILIULUI JUDEȚEAN AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR HARGHITA
REPORTER: FÓRRO LÁSZLÓ

ACTIVITATEA CEA MAI FRUMOASĂ

Pe parcursul anului școlar recent încheiat, viața unităților și detașamentelor de pionieri din județ a fost mai intensă ca oricînd. Ar fi aproape imposibil să enumerăm toate manifestările organizate cu prilejul gloriosului semicentenar al partidului. Numai numărul concursurilor, organizate cu acest prilej a fost de 34, iar al participanților de peste 60 000.

Concursul cel mai interesant și totodată cu rezultate dintre cele mai bune a fost întrecerea patrulelor pionierești de circulație, pe care l-am organizat în urmă cu nouă luni, împreună cu comandamentul Miliției județene și Inspectoratul școlar. După desfășurarea fazelor locală și intercomunală — la care au participat 70 de școli, îndeosebi de la sate — a avut loc la sfîrșitul lunii mai faza județeană a concursului, unde s-au întrecut opt patrule. Toate au demonstrat temeinice cunoștințe teoretice și practice pentru care — atît pionierii cît și profesorii lor — merită felicitări.

Rezultatul cel mai de seamă poate fi considerat faptul că numărul «minipatrulelor» care pînă atunci aveau un caracter sporadic și funcționau ocazional a crescut în scurt timp la aproape o sută, cuprinzînd cca 800 de pionieri. Activitatea micilor agenți de circulație a căpătat astfel un caracter de masă în județul nostru și e tot mai mic numărul acelora care se îndoiesc de utilitatea serviciilor lor. Seriozitatea și răspunderea demnă de adulți cu care își fac datoria determină respect și la aceia, care nu de mult erau dispuși să-i trateze ridicînd din umeri sau cel mult cu un zîmbet binevoitor.

Acum, în vacanță, micii agenți de circulație se înfruptă și ei din bucuriile verii, dar în curînd își vor relua activitatea, pentru a-și îndeplini cu cinste importanta lor misiune cetățenească. Le urez și pe această cale vacanță plăcută și rezultate cît mai bune în noul an școlar.

NAGY PÉTER,
președintele Consiliului
Județean al Organizației
Pionierilor, Harghita

La faza județeană a concursului patrulelor pionierești de circulație.

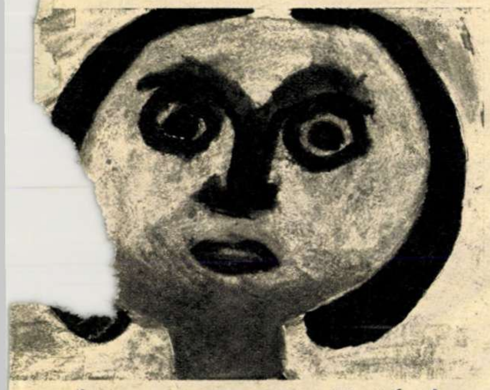

Portret de Magdalena Tankó — Izvorul Trotușului.

SATISFACȚIA CREAȚIEI

Cine n-a încercat să imortalizeze — măcar pentru sine — ceea ce îi e drag, impresiile mai profunde, amintirile deosebite? Cu asta se îndeletnicesc de altfel făuritorii de artă, poeții, prozatorii, cineaștii, pictorii, graficienii... Cei care au norocul de a-și însuși încă la vîrsta pionieriei mînuirea penelului, își pot așterne și ei pe hîrtie amintirile de acest fel. În cercul de artă plastică al pionierilor din Lunca de Sus, Izvorul Trotușului și Ungra, numeroși copii și-au însușit arta desenului, cercul cel mai îndrăgit în cursul anului școlar fiind tocmai acesta. Bucurîndu-se de îndrumare atentă din partea tovarășului profesor Antal Imre, ei au muncit cu tragere de inimă și se pare că nu fără folos. Cele mai reușite lucrări ale lor au apărut în revistele **Cutezătorii** *și* **Jóbarát**, *iar la marele concurs de desene «Meridianele prieteniei» juriul internațional a acordat un premiu și unei lucrări realizate de ei.*

Desenele lor sînt o mărturie a dragostei pentru pămîntul natal, pentru munții Ghimeșului, pentru codrii nesfîrșiți, pentru livezile cu pomi fructiferi — deoarece toate acestea își găsesc reflectare în desenele lor. Alături de vîrstnicii care culeg rodul livezilor, de cei care bat cărările pădurilor îi descoperim pe ei înșiși în lucrările lor. Și-i lesne de înțeles că e așa: ei își ajută cu plăcere părinții – vara în creșterea animalelor, la pășunat, toamna la strînsul recoltei. Iarna îi regăsim ca prieteni ai pădurilor, ajutînd la ocrotirea animalelor, primăvara la plantatul și îngrijitul puieților.

Acești tineri artiști au îndrăgit mult activitatea creatoare. În cursul anului mulți dintre ei au bătut lungi kilometri să se reîntoarcă după cursuri la activitatea cercului. Iar dacă i-am vizita acum, în timpul verii, am găsi la ei, cu siguranță, acolo pe cîmp, la stînă, în pădure, creionul, penelul, hîrtia. Activitatea creatoare le dă lor — și nu numai lor — profunde satisfacții. Publicăm astăzi două din cele mai reușite lucrări de-ale lor.

Compoziție de Petru Gábor — Lunca de Sus.

CUPA LA FOTBAL «CUTEZĂTORII»

LA DATA DE 5 AUGUST 1971

1.	«SPORT PIONIERESC» Șerbeni-Beica, Mureș	256	pu
2.	«VIITORUL», Bujoru, Teleorman	234	
3.	«FLAMURA PIONIEREASCĂ», Budești, Ilfov	224	
4.	«VOINȚA», Chiheriu de Jos, Mureș	212	
5.	«VICTORIA», Brazi, Prahova	209	
6.	«PANDURII», Bărbuceni-Prundeni, Vîlcea	193	
7.	«F.C. URANUS», Bezdead, Dîmbovița	179	,
8.	«SPERANȚA», Săvîrșin Arad	178	,,
9.	«VIITORUL», Cungrea, Olt	174	,,
10.	«A.S. SILITORUL», Bolintin Deal, Ilfov	160	,,
11.	«ȘOIMUL», Cășeiu, Cluj	155	,,
12.	«SPERANȚA», Ciolănești, Teleorman	151	..
13.	«VOINȚA», Pîrșani Pielești, Dolj		
14.	«UNIREA», Văleni, Bărbuceni, Dîmbovița	1	
15.	«SPORTUL», Bogdănești, Bacău	133	
16.	«RACHETA»,, Bezdead, Dîmbovița	116	
17.	«SPORTING», Vințul de Jos, Alba	108	
18-19.	«AVÎNTUL», Nichiteni, Coțușca, Botoșani	107	
18-19.	«SPERANȚA», Valea Dragului, Ilfov	107	
20.	«SPICUL», Izvorul-Gogoșari, Ilfov	99	
21.	«FLACĂRA», Licuriciu, Călinești, Teleorman	96	
22.	«TRIUMF», Orlești, Vîlcea	92	cte
23.	«ȘOIMII», Vînjuleț Mehedinți	91	"
24.	«SĂGEATA», Curtici, Arad	88	"
25.	«FLAMURA», Săldăbagiu-Balc, Bihor	87	"
26.	«PARTIZAN», Izvoarele, Ilfov	81	"
27.	«FULGERUL», Grabați, Timiș	80	"
28.	«CUTEZĂTORII», Beregăul Mare, Săcălaj Timiș	78	"
29–30.	«DORINȚA», Războieni, Neamț	72	"
29–30.	«HAIDUCII», Strunga, Iași	72	"
31.	«ÎNDRĂZNEȚII», Pundeni, Vîlcea	70	"
32–33.	«SIRIS», Siria, Arad	68	"
32–33.	«ȘOIMII», Ponor, Pui, Hunedoara	68	"
34.	«STREIUL», Bretea Română, Hunedoara	67	"
35.	«SPERANȚA», Bechicerecul Mic, Timiș	64	"
36.	«VIITORUL», Cornu, Dolj	63	"
37.	«GLORIA», Vădăstrița, Olt	58	"

FETE

1.	«F.C. VENUS», Comlașul Mare, Timiș	91	puncte
2.	«UNIREA», Văleni, Dîmbovița	44	,,
3.	«JUPITER», Prundeni-Călina, Vîlcea	8	,,
4.	«SPORTING», Vințul de Jos, Alba	4	,,

PROLETARI DIN TOATE ȚĂRILE, UNIȚI-VĂ!

Scînteia

O AL COMITETULUI CENTRAL AL PARTIDULUI COMUNIST ROMÂN

LA 40 DE ANI

Patru decenii de fidelă oglindire a voinței călitului partid: la 15 august 1931 a apărut primul număr al ziarului «Scînteia»

Se spune cîteodată în popor că nici o armă nu e atît de tăioasă, cît e cuvîntul.

De acest lucru s-a convins și siguranța regimului burghezo-moșieresc, acum patruzeci de ani, cînd la manifestele și ziarele comuniste ale vremii se adăuga un purtător de cuvînt autorizat al Partidului Comunist:«Scînteia»,
C. al P.C.R.
l Comunist viețuia de zece
dîncă ilegalitate, conducea
e luptă dîrză ale oamenilor
dita diferite ziare și chemări,
mțea nevoia unui organ cu
zator.
utea un ziar să aibă rol orga-

omparase cîndva ziarul cu un
lungul căruia zidarii înalță
ile. Fără această *linie*, zidul ar
imb. *Linia unică*, linia Comite-
entral, permițîndu-le miilor de

AICI, ÎNTR-O CĂSUȚĂ AȘEZATĂ PE UNA DIN STRĂZILE RETRASE ALE CAPITALEI, S-A AFLAT UN TIMP SEDIUL ORGANULUI C.C. AL P.C.R.

zidari răspîndiți pe teritoriul țării să înalțe edificiul unitar al partidului această linie o aducea organul central, «Scînteia».

Meritul ziarului era așadar acela al unei oglinzi, care îți pune în față realitatea care ia lumina soarelui și ți-o reflectă. Lumina îi orbea pe dușmani, dar direcționa limpede calea comuniștilor, ca un fascicul de laser care-ți taie drum pînă departe. Lumina era a partidului, oglinda-gazetă nu făcea decît s-o reflecte.

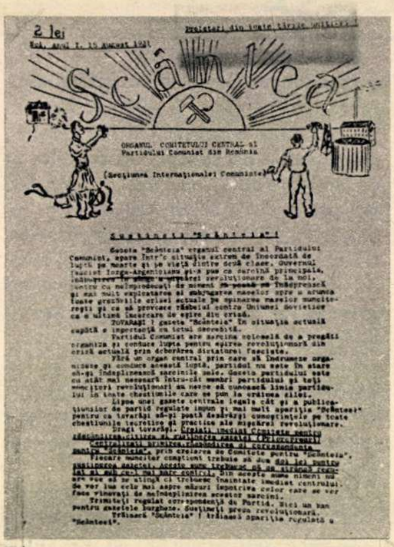

2 lei

Proletari din toate țările uniți-vă!

Scânteia

ORGANUL COMITETULUI CENTRAL al Partidului Comunist din România

(Secțiunea Internaționalei Comuniste)

Susțineți "Scânteia"!

ÎN FRUNTEA ACESTUI ZIAR SE POATE CITI DATA: 15 AUGUST 1931. ESTE PRIMUL NUMĂR AL SCÎNTEII ILEGALE.

Dar această «simplă» reflectare era o operațiune eroică, de mare curaj și ingeniozitate. «Scînteia» avea un rol realmente incendiar, pentru că îi învăța pe muncitori cum să-și ducă grevele pentru a izbîndi, pentru că le aducea țăranilor cuvîntul partidului și le arăta cum să se organizeze pentru a-și salva pămînturile pe care cămătarii voiau să le pună în vînzare.

— Om cu strai sărac
ce ascunzi sub haină?
Parc-ai duce-un steag!
Parc-ai duce-o taină!
— Un teanc de hîrtii
strîns duc sub vestminte.
Slovele-s făclii
și învățăminte.

Așa cum arăta frumosul poem al lui Victor Tulbure («Balada tovarășului căzut împărțind «Scînteia» în ilegalitate»), nu numai scrierea sau tipărirea «Scînteii» era legată de primejdii, dar și difuzarea ei, ducerea ei în popor. Pe fiecare exemplar, alături de îndemnul «Citește-o și dă-o mai departe» figura un altul: «Ferește-o de privirile codițelor de topor!». Cuvintele se plăteau cu vieți. Un om asupra căruia se găsea un teanc de ziare ilegale însemna că e un difuzor: era condamnat la mulți ani închisoare, în timpul războiului putea chiar să fie condamnat la moarte, iar în timpul cercetărilor era schingiuit să spună de unde a luat ziarele, să-și denunțe tovarășii.

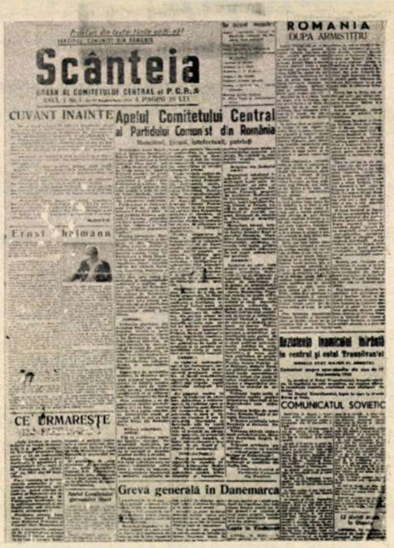

Proletari din toate țările uniți-vă!

Scânteia

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL al P.C.R.

CUVANT INAINTE

Apelul Comitetului Central al Partidului Comunist din România

ROMANIA DUPA ARMISTITIU

CE URMAREȘTE

COMUNICATUL SOVIETIC

Greva generală în Danemarca

ȘI PRIMUL NUMĂR AL ZIARULUI TIPĂRIT LA LUMINĂ, ÎN ZILELE DE DUPĂ ELIBERAREA ȚĂRII.

Cruzimea cu care erau reprimați redactorii și difuzorii «Scînteii», ca și toți comuniștii, se explică și prin interesele claselor conducătoare de atunci și ale fascismului german, care voiau să tîrască poporul român în războiul nedrept antisovietic și găseau în patrioții comuniști un adversar implacabil.

Lupta Partidului Comunist Român a izbîndit pînă la urmă, în alianță cu toate forțele patriotice ale națiunii: dictatura fascistă a fost răsturnată, cotropitorii hitleriști au fost alungați, războiul s-a purtat de partea coaliției antifasciste, iar «Scînteia», în septembrie 1944, a apărut la lumina zilei, legal, vîndută la chioșcuri.

TOVARĂȘUL NICOLAE CEAUȘESCU, SECRETARUL GENERAL AL PARTIDULUI COMUNIST ROMÂN, VIZITÎND CASA SCÎNTEII.

În locul micului ziar, cam de formatul unui caiet, care se tipărea la multiplicator, în beciurile unor case tăinuite, «Scînteia» a devenit marele ziar pe care îl cunoașteți, iar cu ani înaintea nașterii voastre micile tipografii moștenite de pe vremuri au fost schimbate cu marele combinat pe care l-ați văzut cu ochii (sau măcar în poze; unii dintre voi poate că l-au și vizitat) și care se numește «Casa Scînteii».

Anul IX No. 21 (111)

Proletari din toate țările, uniți-vă!

SCÂNTEIA

Organul central bilunar al Partidului Comunist din România

(Secțiune a Internaționalei Comuniste)

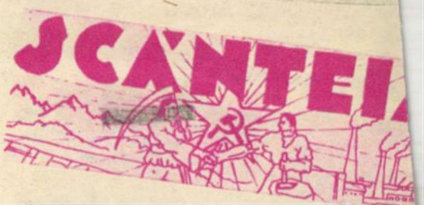

«Casa Scînteii» e unul din cele mai mari combinate poligrafice din lume, tipărește extrem de mult, politica dusă de Partidul Comunist fiind aceea a unei maxime răspîndiri a științei și culturii. Priviți pe ultima pagină a cărților voastre școlare, și o să găsiți o

inscripție care arată că tipărirea
făcut la «Casa Scînteii». (Firește, m
cărți școlare se tipăresc în altă parte, dar sînt șanse mari ca majoritatea cărților voastre să fie tipărite la «Casa Scînteii».)

LA ACEASTĂ MODESTĂ MAȘINĂ TIPOGRAFICĂ, UN OBIȘNUIT «BOSTON», ASCUNS MEREU DE OCHII SIGURANȚEI SE TIPĂREA ODINIOARĂ SCÎNTEIA.

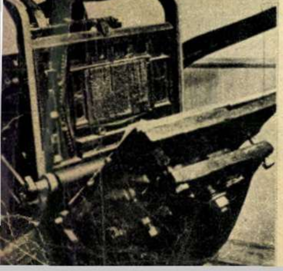

MODERNA ROTATIVĂ UNDE SE TIPĂREȘTE AZI ZIARUL «SCÎNTEIA».

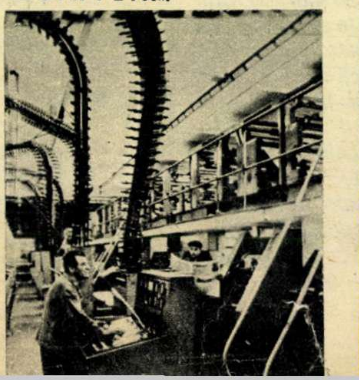

«CASA SCÎNTEII» — UNUL DIN CELE MAI MARI COMBINATE POLIGRAFICE DIN LUME.

mile cînd «Scînteia»
revendicare excep-
e la cărțile școlare
nerilor și reducere la
pentru elevii ai căror
iciu.
este gratuit, cărțile
vi it și fiecare dintre
voi, ste rînduri, nu vă
am tru să fi fost vreo-
d ică să dorească a
m găsească nicăieri ser-
viciu.

«Scînte e azi aduce vești despre magnifica lucrare de la Porțile de Fier, una din cele mai mari hidrocentrale ale lumii, despre perfecționarea metodelor de conducere și organizare în industrie, despre mijloace de a îndupleca pămîntul să dea roade mai mari în folosul cooperativelor agricole, des-
plificarea, îmbunătățirea și le-
e viață a învățămîntului nos-
spre înălțarea culturii, înflorirea
i, înfrumusețarea orașelor și
efortul nostru al tuturor, în
u onducerea partidului și sta-
ui stru, pentru a contribui la clă-
ea unei lumi de pace, a alunga norii
oiului și neînțelegerilor dintre na-
a introna colaborarea pașnică a
telor sisteme și a întări unitatea
r celor de crez progresist și so-
alis

Imagine vie a legăturii dintre partid și popor, a dialogului permanent dintre conducerea partidului și oamenii muncii sînt reportajele vizitelor pe care le face tovarășul Nicolae Ceaușescu,
cretarul general al Partidului Comu-
t Român, însoțit de alți conducători
artid și de stat, și în cursul căror
itul fiu al poporului dă îndrumări
ractice și sugestii pentru purtarea
nte a realizărilor noastre. Nu mai
rte acum, cînd scriu aceste rîn-
n preajma aniversării a 40 de ani
apariția «Scînteii», tovarășul
Ceaușescu a vizitat în decurs
zile locuri atît de diferite cum
ratoarele fizicii atomice, marile
e turistice de la Mangalia Nord,
insta ile portuare din Constanța și
Tulcea, cooperative agricole ș.a.m.d.

Această neobosită activitate ilustrează la un înalt nivel stilul de muncă și energia partidului nostru, care nu cunoaște răgaz în mobilizarea entuziasmului popular pentru clădirea și perfecționarea edificiului României socialiste.

În clădirea acestui edificiu, vechiul «fir» călăuzitor, linia trasată de partid și oglindită de «Scînteia» prezintă, desigur, o mult mai mare complexitate.

E truda și dorința redacției ziarului, a corespondenților săi și a tuturor celor ce-l ajută să se dovedească la înălțimea acestei linii, elaborată de Congresul al X-lea, la înălțimea partidului matur și experimentat de azi, strategul construcției socialiste și al strădaniei pentru pace, Partidul Comunist Român în fruntea căruia se află tovarășul Nicolae Ceaușescu.

Vă recomandăm

ARICII SE NASC FĂRĂ ȚEPI — PRODUCȚIE A STUDIOURILOR BULGARE

Un film alcătuit din trei scheciuri, surprinzînd situații din viața de fiecare zi a copiilor.

SĂPTĂMÎNA NEBUNILOR. — PRODUCȚIE A STUDIOULUI BUCUREȘTI.

Din nou, două ore împreună cu «Haiducii» pe care i-am cunoscut în seriile anterioare.

S-A ÎNTÎMPLAT ÎN RECUNOAȘTERE — PRODUCȚIE U.R.S.S.

— Eroul filmului Vasea Kolesov, este un băiat de numai 14 ani. Vom urmări cu încordare destinul acestui copil, care în împrejurările grele ale războiului a dat dovadă de un extraordinar curaj, de un ardent devotament față de patrie.

FII AI NEAMULUI ROMÂNESC
EROU LA 15 ANI
ELEVUL
VIRGIL IOVĂNAȘ

Povestea elevului erou, Virgil Iovănaș este o poveste adevărată care începe pe pămîntul străvechi românesc al Transilvaniei, pămînt de legendă, pămînt de eroi. Iovănaș era un băiat ca și voi. Primăverile privea cu același nesaț ca și voi cîmpiile în floare, verile mergea în excursii cu prieteni și colegi, toamnele îl readuceau în sălile de clasă și mai hotărît să învețe. Pînă într-o zi cînd războiul dezlănțuit de ocupanții fasciști a mușcat adînc din trupul țării. Au urmat zile grele, pînă în acel august al anului 1944, cînd întreaga suflare a țării, în frunte cu cei mai buni fii, comuniști, s-a ridicat la luptă pentru dezrobirea pămîntului cotropit. Printre paginile de eroism ale acelor zile se află și cea înscrisă de elevul Iovănaș, figura centrală a cărții emoționante pe care o semnează Ion Spălățelu. Firea delicată, blîndețea, dragostea pentru părinți, hărnicia tînărului cutezător te cuceresc de la lectura primelor pagini. Prin toate aceste trăsături, ne pregătim să înțelegem resorturile sufletești, care au făcut pe eroul de mai tîrziu să-și dea viața pentru patrie.

Lectura acestei cărți constituie un îndemn de a ne forma noi înșine trăsături de caracter asemenea lui Iovănaș, constituie un prilej de meditație asupra ceea ce înseamnă dragoste de patrie.

CE PRIMIM ÎN SCHIMBU UNUI BILET DE CINEMA ?

Ancheta noastră pe această temă a suscitat în continuare interesul cititorilor. Din răspunsurile sosite la redacție, spicuim din nou cîteva pe care le publicăm. Recomandăm, de asemenea, cîteva filme prin care sperăm să răspundem într-o oarecare măsură la întrebarea: Ce primim în schimbul unui bilet de cinema?

Folosim prilejul să-i anunțăm pe participanții la ancheta noastră cinematografică că discuția la o masă rotundă, cu un grup de cineaști prestigioși, n-a fost dată uitării și că va avea loc după începerea anului școlar.

C. Radu Zodilă, Giurgiu:

Vă aduceți aminte de filmul «**Spartacus**»? Nu l-am uitat, deși l-am văzut de mult. Îmi place să întîlnesc pe ecran oameni adevărați, puternici, care se dăruiesc unei cauze drepte. De aceea m-au impresionat și filmele «**Setea**» și «**Serata**». Mi-au rămas întipărite chipurile comuniștilor, întîlnite în aceste filme, oameni neclintiți în luptă pentru binele oamenilor și pe care nici o greutate, oricît de mare, nu-i poate doborî. Cu asemenea oameni aș vrea să semăn și eu. Îmi plac, de asemenea, filmele psihologice, care demască lumea capitalistă și ne arată cum așa-zișii gentlemani se îmbogățesc din sudoarea muncii altora. Un astfel de film a fost «**Salariul groazei**» la care m-a impresionat, în special sfîrșitul. De fapt, întîi aș fi vrut un altfel de final, dar mi-am dat seama, gîndind ceva mai mult, că însăși acest tragic sfîrșit este partea cea mai importantă a filmului.

Constantin D. Vicol — Rădăuți. Îmi plac comediile cu Stan și Bran, Charles Chaplin, Harold Loyd, Fernandel au dispărut cu totul, o dată cu filmele lor ce ne-au stîrnit de atîtea ori rîsul. Cînd îi vom vedea din nou pe ecran?

Viorica Rotaru — București. Mă bucur că pot participa la ancheta aceasta, pe care o socotesc interesantă, și care ne permite nouă un larg schimb de opinii. Se discută mult despre filmul de aventuri. Nu sînt din principiu împotriva genului, dar vă întreb, ce s-ar putea spune despre filmul «Cei trei care au speriat vestul» decît că este lipsit de idei frumoase? De la început și pînă la sfîrșit nu vezi altceva decît o luptă pentru bani. Cine va pune mîna mai întîi pe ei? e întrebarea esențială a filmului. Și-atunci e limpede că într-un asemenea film n-ai să întîlnești oameni cu caractere nobile. Pe mine asemenea ecranizări nu mă atrag.

Florica Hoțu, comuna Săvîrșin Arad. Mi-au plăcut mult filmele românești «**Columna**», «**Răscoala**» și aș dori grozav să se reia filmul «**Setea**». Mi-ar place să se facă un film după piesa «**Bălcescu**» de Camil Petrescu și un film serial cu «**Cordovanii**», după romanul cu aceleași nume de Ion Lăncrănjan. În acest din urmă film i-aș vedea distribuiți pe actorii: Ilarion Ciobanu, Amza Pellea și Nicolae Secăreanu. Vă rog să-i felicitați prin intermediul revistei noastre pe toți cei care au contribuit la realizarea filmului românesc «**Mihai Viteazu**».

Gheorghe Dițescu, comuna Recea, Argeș. Mi-au plăcut filmele românești «**Haiducii**», «**Răpirea fecioarelor**» și «**Răzbunarea haiducilor**» pe care le socotesc deosebit de frumoase și interesante. M-au impresionat mult faptele vitejești din aceste filme.

MONGOLIA
POLONIA
POLSKA

1

TETRA PRIET

POLONIA
UNGARIA
U.R.S.S.
ROMANIA
ROMANIA

3

2

9

HAI ROMANIA!

4

5

6

7

8

JURĂMINT

NOI,
tineri atleți și atlete,
aflați aici la București
sub steagul prieteniei —

NOI,
soli ai tinereții și păcii,
tineri fii
ai Bulgariei,
ai Cehoslovaciei,
ai Finlandei,
ai Franței,
ai R.D.G.,
ai Mongoliei,
ai Poloniei,
ai României,
ai Ungariei,
ai Uniunii Sovietice,

NOI,
tineri atleți și atlete
din țări ale Europei și Asiei,
intrînd în focul întrecerii.
al luptei sportive,
jurăm într-un glas:

VOM FACE DIN STADION
O PLANETĂ A PRIETENIEI!

NOI,
vom lupta avîntat,
vom lupta cu ardoare,
dăruindu-ne toate puterile —
pentru VICTORIA SPORTIVĂ,
Pentru PACE în lume,
pentru SOLIDARITATE.

ÎNTOTDEAUNA PRIETENI,
JURĂM!

Timp de două zile — 31 iulie și 1 august a.c., Stadionul Tineretului din București a fost o adevărată planetă a prieteniei copiilor. 115 mici atleți (pînă în 15 ani) din 10 țări europene și asiatice, și-au dat întîlnire aici, pentru a se întrece, sub faldurile drapelului F.M.T.D., în cadrul celei de a XV-a finale a tradiționalei și binecunoscutei competiții **Tetratlonul internațional al prieteniei.**

Ploieștenii, reprezentanții țării noastre (componenți ai echipei Liceului nr. 2 din acest oraș) sînt și ei preze
stadion. Pe același stadion und
exact o lună de zile în urmă, au
cu 2

parteneri de întrecere pe colegii lor din Cluj, din Iași sau din Tulcea, ci pe colegii lor din... Ulan Bator, din Odesa, din Banska Bistrica... Din toate celelalte 9 țări participante: Bulgaria, Cehoslovacia, Franța, R.D. Germană, Mongolia, Polonia, Ungaria și Uniunea Sovietică. Ce vor face, cum se vor comporta oare? Cantonamentul de mai bine de două săptămîni de la Snagov le va permite să realizeze acel «salt» spectaculos pe care, încă de acum o lună, îl vedem ca absolut necesar?

Întrebările acestea și le pun sutele de spectatori, în marea lor majoritate pionieri și școlari din Capitală, care au ocupat încă din primele ore ale dimineții tribunele stadionului. După frumoasa, impresionanta festivitate de deschidere — defilarea echipelor participante, înălțarea pe catarge a drapelelor R.S. România și al F.M.T.D., rostirea jurămîntului, aprinderea flăcării Tetratlonului — încep să fie date primele răspunsuri la această întrebare. În prima probă — de 60 m plat, cîteva dintre fetele noastre au o evoluție foarte bună, cucerind primele locuri în serii, realizînd totodată timpi dătători de speranțe: **Doina Spînu — 7,8** secunde, **Vanda Blotor — 7,9 secun de, Lucia Iepure — 8,0 secund** Dar bucuria si entuziasmul stîrnit d comportarea fetelor sînt temperate parcă prin legea compensației, de evo luția băieților care... nu merg tocmai ca pe roate. **Basarvam Buiamtogtou (Mongolia)** parcurge cei **60 m în 7,3 secunde** și nimeni nu mai reușește să realizeze această performanță. El e urmat, imediat, de colegul său de echipă **Lamsuren Tevenaravtan,** apoi de **Jan Ignaczwski (Polonia)** și **Serghei Alfeev (U.R.S.S.).**, fiecare cu cîte **7,4 secunde.** Numai doi dintre băieții noștri, **Adrian Nae** și **Bogdan Ionescu** reușesc, cu **7.5 secunde,** să se situeze pe **locul 3**, alături de alți patru concurenți (din Finlanda, Franța, Mongolia și U.R.S.S.).

După prima probă — echilibrul de forțe între reprezentativa noastră și cea a Mongoliei, între care se conturează... lupta cea mare. Urmează însă
gime, unde **Doina Spînu**
pînă la urmă ne-

28

Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ
EDITATĂ DE
CONSILIUL NAȚIONAL
AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

JOI, 15 IULIE
1971, ANUL V (199)
16 PAG., 1 LEU

SPICELE RODNICIEI, SPICELE HĂRNICIEI!

* vară pionierească

VACANȚA A VENIT CU TOATE DARURILE: VESELIE, BUCURIA JOCURILOR, SATISFACȚIA PE CARE ȚI-O DĂ HĂRNICIA, ACTIVITATEA ÎN AER LIBER. ÎN LOCALITĂȚILE NATALE, ÎN TABERE, LA BUNICI, LA MUNTE SAU LA MARE, COPIII PATRIEI NOASTRE AU RĂSPUNS CU ENTUZIASM TINERESC RECENTEI CHEMĂRI A CONSILIULUI NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR.

▲

● **Afumați.** Pionierii de aici s-au evidențiat în culesul fructelor: 2 500 kg căpșuni și 5 000 kg vișine.

● **Bulbucata.** Copiii au cules numai pînă în prezent 300 kg plante medicinale. Acțiunea continuă.

Activitățile din cadrul celor două chemări «Spic cu spic, patriei snop» și «Pe cărări de munte după flori și fructe», inițiate de Consiliul județean în cinstea Conferințelor Organizației pionierilor, vor fi intensificate, astfel încît pionierii și școlarii argeșeni să dovedească — prin fapte și rezultate deosebite — deplina lor adeziune și înaltul lor patriotism, alăturîndu-se, cu toată hotărîrea, eforturilor întregului popor pentru înflorirea patriei noastre socialiste.

Biroul Consiliului județean Argeș al Organizației Pionierilor

* * *

Vom participa la strîngerea recoltelor în cadrul C.A.P. — 9 Mai, C.A.P. — Slobozia, I.A.S.-Giurgiu. Vom strînge și preda centrului de colectare și predare a plantelor medicinale: 300 kg mușețel, 250 kg tei, 500 kg pătlagină, 150 kg coada șoricelului, fructe de pădure și alte plante medicinale.

Ne vom aduce aportul la amenajarea unui parc școlar de circulație, realizînd în felul acesta suma de peste 500 000 lei economii.

Prin activitățile desfășurate, ne vom arăta încă o dată, dragostea și recunoștința față de P.C.R., față de poporul nostru muncitor, raportînd în același timp celei de a II-a Conferințe Naționale a Organizației pionierilor că pionierii și școlarii din municipiul nostru știu să prețuiască munca și se pregătesc temeinic pentru viață.

Organizația pionierilor din Municipiul Giurgiu

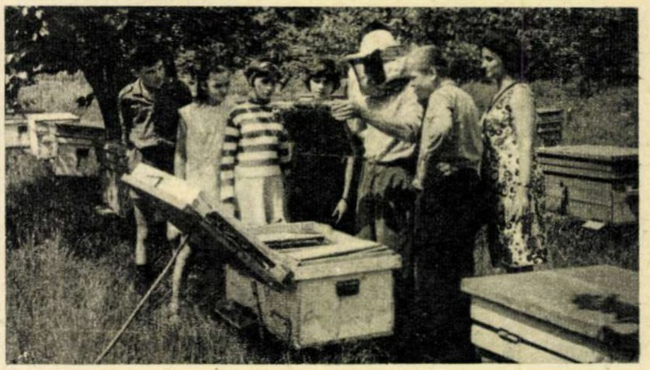

▲

● **Buftea.** Pionierii de aici au hotărît să recolteze 10 000 kg de roșii și cartofi de pe loturile C.A.P.-ului. De asemenea, cele 4 ha de coleandru plantate de ei se vor adăuga celor 40 de kg plante medicinale culese pînă acum.

● **Chirnogi.** Pe lîngă cele peste 50 kg de plante medicinale recoltate, pionierii au mai predat și 44 kg gogoși de mătase. Tot ei au în grijă o adevărată crescătorie de iepuri de casă.

Înfrățiți într-un elan colectiv, copii români sau germani, maghiari ori sîrbi, care învață și cresc împreună ca buni prieteni pe aceste plaiuri reșițene, se simt mobilizați pentru îndeplinirea a tot ceea ce au hotărît să realizeze în întîmpinarea împlinirii celor 2 secole de siderurgie românească.

De altfel, potențialul vîrstei pionierești a fost reliefat recent și în dezbaterile adunărilor de detașament sau unitate și în cadrul secțiunii pentru pionieri a Conferinței municipale a Organizației noastre. De acum, ei sînt la datorie!

Urmînd exemplul comuniștilor și uteciștilor de aici, pătrunși fiind de respectul și dragostea pentru muncă, pentru făuritorii bunurilor materiale și spirituale ale scumpei noastre țări, pionierii Reșiței participă la înfrumusețarea «Cetății de Foc». Împletind armonios destinderea cu participarea activă la crearea viitorului lor, se dă un colorit deosebit acestei vacanțe.

Organizația pionierilor din municipiul Reșița

● Pionierii de pe strada Cerna — Reșița, la munca de înfrumusețare a orașului.

Scrisoarea săptămînii

Acum, cînd catargele vacanței vibrează impetuos în azur, acum cînd fiecare purtător al cravatei roșii îmbină exuberanța cu hărnicia și cunoașterea naturii cu munca folositoare, la redacție sosește zilnic o corespondență bogată, emoționantă. Fiecare scrisoare de la voi, dragi cititori, dragi «Cutezători» e o mărturie asupra minunatelor însușiri de caracter pe care vi le modelează școala și organizația de pionieri, familia și societatea. Faptele voastre spun parcă într-un glas: a fi pionier înseamnă deopotrivă a fi cutezător și perseverent, a fi cinstit, inimos și harnic.

Faptele voastre pionierești sînt măsura iubirii voastre de patrie. Sînt întîia treaptă spre împlinirea dorinței înflăcărate, a fiecăruia dintre pionieri, de a fi primit cîndva în rîndurile Partidului Comunist Român.

Visele voastre pentru anul 2000, cînd veți fi ajuns la maturitate, au ajuns de asemenea la redacție, constituind plănuita «Arhivă de aur-Cutezătorii». Parcurgînd fișele pe care le-ați trimis, ne dăm seama cît de folositori doriți să fiți, fiecare dintre voi, țării, poporului căruia aparțineți. Ne dăm seama totodată ce prețuiți voi mai mult din revistă și mai ales ceea ce așteptați de la «Cutezătorii» în viitor.

Și tot voi ați fost primii care printre mulțimea de noutăți ale acestei vacanțe, ne-ați atras atenția că în curînd, joia viitoare, «Cutezătorii» vor împlini un număr rotund de apariții: 200.

Într-un asemenea moment, nu numai redacția dar și mulți cititori s-au gîndit să analizeze conținutul numerelor publicate. Le vom da cuvîntul joia viitoare, la rubrica «Tribuna cititorului».

În aceste zile, revista «Cutezătorii» și prietenii săi se simt mobilizați în a petrece una dintre cele mai exuberante, mai instructive și mai harnice vacanțe. Dorim din inimă ca paginile revistei să contribuie în continuare tot mai profund la educarea tinerei generații, pentru a transmite către toți copiii țării minunata Ștafetă a Cutezanței, izbînzile, aspirațiile, dăruirea revoluționară a eroicei noastre clase muncitoare, a comuniștilor.

Urmînd neabătut înțeleptele îndrumări ale partidului, traducînd în viață propunerile de măsuri privind munca politico-ideologică prezentate de tovarășul Nicolae Ceaușescu și adoptate în unanimitate de Comitetul Executiv al C.C. al P.C.R. în ședința din 6 iulie 1971, colectivul de redacție va munci cu dăruire pentru a vă trimite, săptămînă de săptămînă, o revistă tot mai bogată în conținut. O revistă tinerească și plină de miez, care — împreună cu Organizația pionierilor — să vă ajute, dragi prieteni, să creșteți luminați, cutezători și demni, în spiritul concepției despre lume și viață a clasei muncitoare, fideli tradițiilor de luptă ale partidului și ale poporului român, iubind munca și pregătindu-vă cu temeinicie ca, mîine, să sporiți voi înșivă valorile materiale și spirituale ale României socialiste.

Aflată în pragul celui de al 200-lea număr, revista va căuta cu și mai mult elan să vă însoțească, precum un prieten de nădejde, spre împlinirile viitoare.

MIHAI NEGULESCU

AGENDA C.N.O.P.

● LA ÎNCEPUTUL LUNII IULIE A.C., O DELEGAȚIE A CONSILIULUI CENTRAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR «V.I. LENIN» DIN U.R.S.S. A FĂCUT — LA INVITAȚIA CONSILIULUI NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR — O VIZITĂ DE SCHIMB DE EXPERIENȚĂ ÎN R.S. ROMÂNIA.

DELEGAȚIA A AVUT CONVORBIRI LA C.N.O.P. ȘI LA C.C. AL U.T.C., A VIZITAT UNITĂȚI DE PIONIERI, TABERE ȘI CASE ALE PIONIERILOR, PRECUM ȘI REDACȚIA REVISTEI «CUTEZĂTORII».

Între 28 iunie și 11 iulie, o delegație a pionierilor din Republica Socialistă România a luat parte la ce-a de-a VII-a trecere în revistă a tinerilor tehnicieni din R.S.F. Iugoslavia.

Partidul

Îți cînt în versurile mele,
Părinte drag, partid iubit,
Lumina ce-o trimiți spre stele
Pe care brațul le-a zidit.

Sînt stele blocurile mari,
Cîmpiile și turlele de-argint;
Sînt anii luminoși și clari
În orizontul nostru infinit.

Maria Iuga, clasa a VII-a,
Săliștea de Sus,
Maramureș

FLORI DE CACTUS PE MALUL DUNĂRII

de **COSTACHE ANTON**

Drumurile vacanței purtau cu ele norii albi ai lui ciresar si mă chemau toate

să simt sub tălpi nisipul fierbinte, îi simțeam auzeam si vuietul

---

PRETUTINDENI TRĂIESC COPII

Ștafeta prieteniei

de **VIRGILIU RADULIAN**

președintele Consiliului Național al Organizației Pionierilor, adjunct al ministrului învățămîntului

...Porțile-de-Fier — loc de desfășurare a sărbătorii primăverii, prieteniei și generozității pionierești. Nici nu putea fi altfel. Acest uriaș creat de mîna omului deasupra străvechiului Danubiu, unind malurile și stăvilind puterea nedomolită pînă acum a bătrînului fluviu, a dat o nouă strălucire, cu valoare de simbol, prieteniei, prețuirii și respectului reciproc al popoarelor român și iugoslav. Conducătorii celor două țări vecine și prietene, tovarășii Nicolae Ceaușescu și Iosip Broz Tito au creat un admirabil cadru și au dat însuflețitoare perspective înfloririi neîntrerupte a colaborării și prieteniei popoarelor noastre.

Ziua pionierilor, sărbătorită în acest an la Porțile-de-Fier, cu pionierii din R.S.F. Iugoslavia, a adăugat noi semnificații acestei colaborări, exprimînd preluarea ștafetei de către cea mai tînără generație, dornică să contribuie încă de pe acum la avîntul nestăvilit, pe mai departe, al acestei prietenii. In inimile tinere, cutezătoare și înflăcărate ale pionierilor români și iugoslavi crește floarea prieteniei, luminoasă ca soarele și puternică precum e granitul.

Zilele prieteniei au venit să împlinească un bogat program de colaborare între cele două organizații, program care a cunoscut o dezvoltare deosebită în ultimii ani, la aceasta contribuind și vizita făcută în România de conducerea Organizației pionierilor din R.S.F. Iugoslavia, în frunte cu Emil Paravina, președintele Consiliului Federal și Rada Prelić, secretarul general al acestei organizații. De atunci numeroase întîlniri și acțiuni comune ale pionierilor români și iugoslavi s-au desfășurat în spiritul celei mai sincere și entuziaste prietenii. Năzuința lor fierbinte de a întări prietenia ce-i leagă a determinat și determină, mai presus de toate, reușita acțiunilor comune ale celor două organizații. De acest lucru ne-am convins și cu prilejul vizitei prietenești de răspuns făcută în R.S.F. Iugoslavia, în luna mai a.c. Poposeam pe meleagurile țării vecine și prietene în clipe de sărbătoare, cînd popoarele R.S.F. Iugoslavia întîmpinau aniversarea conducătorului statului și Ziua tineretului. A fost un bun prilej pentru a rememora fapte din istoria eroică a luptei împotriva cotropitorilor. Edificiul de pe muntele Avala, din apropierea Belgradului, construit de Ivan Mestrović, înfățișează lupta dusă pentru independența națională și pentru unitatea republicilor federației, în timp ce zguduitorul complex monumental de la Kraguevaț «vorbește» despre sacrificiul, demnitatea și vitejia tineretului iugoslav în anii insurecției și luptei împotriva fasciștilor. Aici au fost executați într-o singură zi peste 7 000 de locuitori ai orașului, printre care nenumărați tineri, bătrîni,

CONSTELAȚIA PIONIERIEI

JUDEȚUL

▲**În mijlocul pionierilor, adesea se află și primul secretar al Comitetului județean Buzău al P.C.R. — tovarășul Ion Sîrbu.**

Omagiu

Pentru noi cei care sîntem mereu aproape de pionieri, cea mai frumoasă activitate este aceea pe care copiii o îndrăgesc cel mai mult, prin care reușim să transmitem copiilor gîndurile și sentimentele cele mai alese.

Am fost invitat de pionierii din județ la concursul «Și noi vom fi comuniști», am participat la spectacole și evocări, am vizitat expoziții, am văzut întreceri cultural-artistice și sportive închinate Semicentenarului. Sînt bucuros să afirm că în această mare acțiune, care a început încă din anul trecut și care continuă în tot anul 1971, am găsit și activitatea pe care o pot numi cea mai frumoasă din ultimii ani.

Era în ziua de 15 noiembrie 1970. O frumoasă zi de toamnă. Peste 2 500 pionieri, reprezentanți ai unităților din județul Buzău, s-au întîlnit lîngă zidurile Doftanei pentru a participa la evocarea «Omagiu comuniștilor». Cu acest prilej, am înțeles că pentru copii, istoria adevărată se învață acolo unde s-au consumat faptele de eroism și bărbăție ale înaintașilor. Am citit pe fețele tuturor mîndria pentru izbînda comuniștilor și pentru faptul că ei, pionierii, sînt urmași ai acestora.

Păstrez în minte imaginea celor 50 de școlari, care în fața colegilor mai mari, lîngă zidurile Doftanei, au rostit cuvintele înflăcărate ale Legămîntului și cărora le-am înnodat la gît cravata roșie de pionier.

Deschizînd acțiunea de primire în organizație, în întregul an 1971, sub denumirea simbolică «generația de pionieri a semicentenarului» am fost emoționat la gîndul că acești copii vor fi oamenii maturi ai anului 2000, cei care vor desăvîrși măreața operă de edificare a comunismului în patria noastră.

AUREL ANGHEL,
președintele Consiliului județean
al Organizației pionierilor, Buzău

Pasiune sau... ambiție?

*

Anul trecut, la raliul național de carturi, unul dintre reprezentanții ju-

Chemarea trandafirilor

Mi s-a părut romantică și inedită chemarea aceasta! Să cutreieri dealurile și pădurile, să cauți și să găsești cele mai frumoase flori de măceși iar apoi, cu nesfîrșită grijă și gingășie să le aduci în parcuri și grădini, în curtea școlii, a casei, de-a lungul străzilor. Și poate că și mai romantic, și nu mai puțin interesant este să înfăptuiești «minunea» de transformare a firavei și trecătoarei flori, în adevărați trandafiri parfumați. Este, într-adevăr, o treabă parcă anume și numai pentru copii. Dacă ai prilejul însă să te afli în mijlocul pionierilor de pe meleagurile Buzăului, cei care au lansat această chemare, te poți convinge că încă multe alte treburi sînt anume pentru copii. Deși, unele dintre ele sînt chiar foarte «serioase». Atît de serioase încît oamenii mari le iau în seamă, vorbesc despre acestea, în ziare se scrie cu litere de-o șchioapă:

...«**În primăvară, pionierii și școlarii din județ au** plantat peste 30 000 de pomi, **au** creat pepiniere de trandafiri cu peste 15 000 de arbuști, **au** amenajat 173 baze sportive, **la** 176 unități școlare au fost create spații verzi...»

...«**La Năieni, în satul Fintești, pionierii** au plantat 700 de nuci pe **drumurile principale și** au nivelat 20 ha teren pentru vie»...

...«**Elevii Școlii generale din Viperești** au lucrat la cooperativa agricolă de producție la recoltarea și depășunatul porumbului, la culesul cartofilor și al prunelor».

...«**Membrii cooperativei agricole împreună cu pionieri,** au participat la acțiunea de împădurire a coastelor din punctul Gîlmeia. **Au fost plantați peste 30 000 de puieți, din care 14 000 de salcîmi...**»

Multe alte exemple de felul acesta mai pot fi extrase din cele scrise și... nescrise despre hărnicia, pa- [illegible] entuziasmul cu care pio- [illegible] rnesc în

Culesul strugurilor

1970. Toamnă aurie. Copiii sînt veseli, sănătoși, puși pe joacă. Din primele ore ale dimineții și pînă seara tîrziu, **comuna Zărnești** a trăit clipe de tinerească sărbătoare. Pionierii din toate colțurile județului s-au adunat aici să prăznuiască, ca în fiecare an, sărbătoarea «Culesului de struguri». Peste 1 500 de pionieri, îmbrăcați în pitorești costume naționale, au urcat pe dealurile ce înconjoară comuna, ajutînd la culesul viilor. Spre după-amiază, au coborît în sat, unde a început frumoasa serbare pregătită din timp. Parada costumelor, jocurile distractive, cîntecele și dansurile n-au contenit pînă spre înserat.

Pentru toamna aceasta încă nu s-a «votat» în ce comună să aibă loc sărbătoarea. Se oferă prea multe gazde!

BUZĂU

GRUPAJ REALIZAT
CU CONCURSUL
CONSILIULUI JUDEȚEAN
AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR,
BUZĂU
REDACTOR: ELENA MĂNESCU

Satul VACANȚEI

Are doar 11 căsuțe și cîteva corturi. Dar cîtă mișcare, cîtă voie bună este împrăștiată pretutindeni în poieniță. Se numește **Satul turistic de vacanță — Monteoru.** Locatarii au sosit doar de o săptămînă. Dar, se simt demult ca... acasă.

De fapt, ar trebui să dăm o erată la titlu. Se va citi: «s-au născut noi sate de... vacanță», pentru că ele au apărut, presărate în întreg județul, acolo unde poienițele sînt mai însorite, unde natura oferă mai multă frumusețe: lîngă stîna Cernatu, la Arbănași, Lopătari, Ojasca, Valea Neagră...

Pentru că în vîrtejul jocului frumusețea costumelor nu se poate vedea prea bine, dansatorii din **Aliceni** *și-au făcut un răgaz să «pozeze».*

Microdocumentar pionieresc

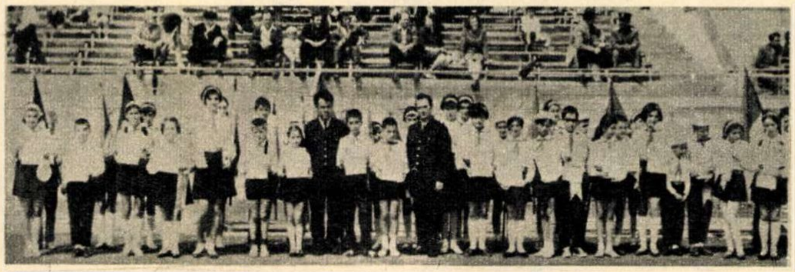

- **40 963 purtători de cravate roșii.**
- **1 287 pionieri distinși cu diploma «Pionier de frunte».**
- **1 650 pionieri purtători de trese.**
- **583 «detașamente fruntașe»**
- **63 «unități fruntașe»**
- **3 pionieri distinși cu diploma «Cutezătorul»: Marilena Moise, Sărata Monteoru; Alexandru Barbu, Vernești; Constantin Botezatu, Gura Teghi.**

• Muzeul satului la ... BUZĂU

O excursie în București, o vizită la Muzeul Satului și, gata și ideea! Vom face și noi un astfel de muzeu la Casa pionierilor. Nu-i loc? Nimic mai simplu! El va fi în miniatură. Au fost luate notițe, schițe, dimensiuni. Întorși acasă, s-au apucat de lucru, iar acum... «Muzeul» poate fi vizitat în fiecare zi!

• Neînvinși, TREI ANI LA RÎND!

Ambițioși, disciplinați, muncitori și, neapărat, îndrăgostiți de sport, membrii echipei de gimnastică de la **Liceul B.P. Hașdeu din Buzău** au reușit să se mențină pe primul loc în ultimii trei ani la campionatele naționale de gimnastică — băieți.

• FACEȚI CUNOȘTINȚĂ CU UN CAMPION REPUBLICAN

Se numește **Cristinel Romanescu**, are 12 ani, este din Buzău și-i cel mai bun din țară (la categoria 10–12 ani) la tenis de masă. Proiecte de viitor? Să rămînă campion la tenis și să nu rămînă în urmă cu învățătura.

** FLORI DE CACTUS PE MALUL DUNĂRII **

(Urmare din pag. a 3-a)

tat tropicele la Brăila.

Ochelarii Olguței au aruncat spre mine două scîntei ironice, mai exact, două raze laser, subțiri, tăioase:

— De ce să nu crezi? Poate ca s-au mutat totuși.

NICI O METAMORFOZĂ. PATROCLE ERA DE FAPT O PISICĂ. SECRETUL UNEI PASIUNI.

Am luat primul tren și după aproape trei ore coboram în orașul de pe Dunăre. Încă din gară am început să mă uit atent în jur, însă nu vedeam nimic, nici o schimbare. Strada principală nu era umbrită de eucalipți. Nici celelalte străzi nu fuseseră invadate de vegetația luxuriantă a tropicelor. Salcîmii și teii și petuniile de toate culorile și verbinele nu suferiseră nici o metamorfoză.

Și totuși Olguța nu exagerase. În orașul acesta, un om schimbase clima, vegetația, mutase cu cîteva zeci de grade, meridianele și paralele. Mă convingeam tot mai mult de acest lucru în timp ce admiram colecția de cactuși a profesorului *PETRE DOBROTĂ*, cele peste 1200 de specii și varietăți de cactuși. Priveam florile albe, albastre, galbene, roșii, întindeam degetele spre frunzele țepoase, treceam uimit pe lîngă trunchiurile joase și sferice ca niște arici ori înalte, rotunde, drepte, asemeni unor coloane. Profesorul Dobrotă mă întovărășea tăcut. Eu aproape îl uitasem. Aveam senzația că ajunsesem în Dumbrava din visul unei fetițe care plecase într-o zi să-și vadă bunicii. Pe după trunchiul uneia din plantele acelea de vis, am văzut strecurîndu-se o vietate. Nu putea fi decît Patrocle, cățelul care o însoțea pe fetiță. Am vrut să-l prind, dar cînd m-am aplecat, am văzut că Patrocle era de fapt o pisică roșcată. Profesorul Dobrotă a luat-o în brațe, lămurindu-mă:

— E un paznic desăvîrșit. Nu lasă o vrabie să se apropie, iar atunci cînd trebuie să înflorească un cactus, știe, și-mi dă de știre. Chiar și la miezul nopții.

Am întrebat:

— Cactușii înfloresc noaptea?

— Nu! Unii înfloresc dimineața, alții la prînz, alții seara. Sînt însă și specii deosebite care înfloresc numai noaptea și care oferă un spectacol deosebit.

Profesorul Dobrotă m-a privit o clipă și a urmat cu vocea voalată ușor de emoția unei amintiri:

— Cred că pasiunea mea pentru cactuși de aici a pornit, de la acest spectacol care nu se repetă, care e mereu altul. Am văzut la un prieten înflorind un astfel de cactus. Era o noapte de iunie. Sînt de-atunci cinci sau șase ani.

Pisica roșcată s-a îndepărtat. Privind floarea albastră cu petale ca de ceară a unui cactus, am întrebat:

— A fost greu să realizați condițiile de sol și de climă cu care e obișnuită această plantă în țara ei de baștină?

— N-a fost nici ușor, nici greu, pentru că solul și clima au rămas neschimbate. Am adaptat plantele la solul și clima de la noi, prin obținerea unor semințe rezistente.

— Sînteți profesor de Naturale?

— Nu. De matematică.

— Și pasiunea pentru cactuși n-o umbrește pe cea pentru matematică?

— Nu! În nici un caz. Sînt pasiuni care nu numai că se împacă, dar se și completează. Matematica, de pildă, mă ajută în observații foarte personale asupra cactușilor. Iar cactușii mă stimulează în realizarea unor exerciții distractive de matematică.

— Dar pe elevii dumneavoastră ce-i pasionează mai mult? Matematica sau creșterea cactușilor?

— Pe unii matematica, pe alții creșterea cactușilor. De altfel ei se află la vîrsta cînd pasiunile abia se nasc, vîrsta pionieriei. La această vîrstă unele pasiuni rămîn, altele trec, sînt uitate. De obicei, pionierii din oraș sau din țară vin să-mi vadă colecția de cactuși, așa cum ar merge să vadă o expoziție. Cu mulți dintre ei sînt prieten, îmi scriu, le răspund. Zilele trecute, unul dintre acești pionieri m-a invitat să-i văd propria colecție de cactuși.

Pisica roșcată a venit, a mieunat scurt, a plecat și iar a venit. Profesorul Dobrotă mi-a tradus zîmbind:

— Cred că ar vrea să vă rog să rămîneți și la noapte. O să înflorească un cactus.

Mi-a părut rău că nu puteam să rămîn. Am promis însă că voi reveni. Înainte de plecare l-am rugat pe profesorul Dobrotă să-mi arate cactusul la care ține cel mai mult. A zîmbit și a făcut un gest larg cu mîna:

— La toți țin foarte mult. Însă cel mai mult țin la cel pe care încă nu-l am.

Pisica roșcată ne-a condus pînă la poartă. Deasupra, norii albi ai lui cireșar purtau cu ei drumurile vacanței.

ȘOIMII carpaților

18

REZUMATUL CAPITOLULUI PRECEDENT: **DUPĂ ATACUL DAT ASUPRA HITLERIȘTILOR DE LA STÎNCILE CORBULUI, CÎND L-AU SALVAT PE ONIȘOR, ȘOIMII CARPAȚILOR DAU SEMNALUL REGRUPĂRII LA IZVORUL ALB. ÎN DRUM SPRE LOCUL ÎNTÎLNIRII PRIMESC VESTE PRINTR-UN BILEȚEL, ADUS DE UNUL DINTRE ȘOIMI, CĂ URSUL PITIC SE ÎNDREAPTĂ SPRE IZVOR FĂRĂ SĂ-L FI GĂSIT PE PĂTRU.**

Scenariu: PETRE GHELMEZ
Desene: OFELIA DUMITRESCU

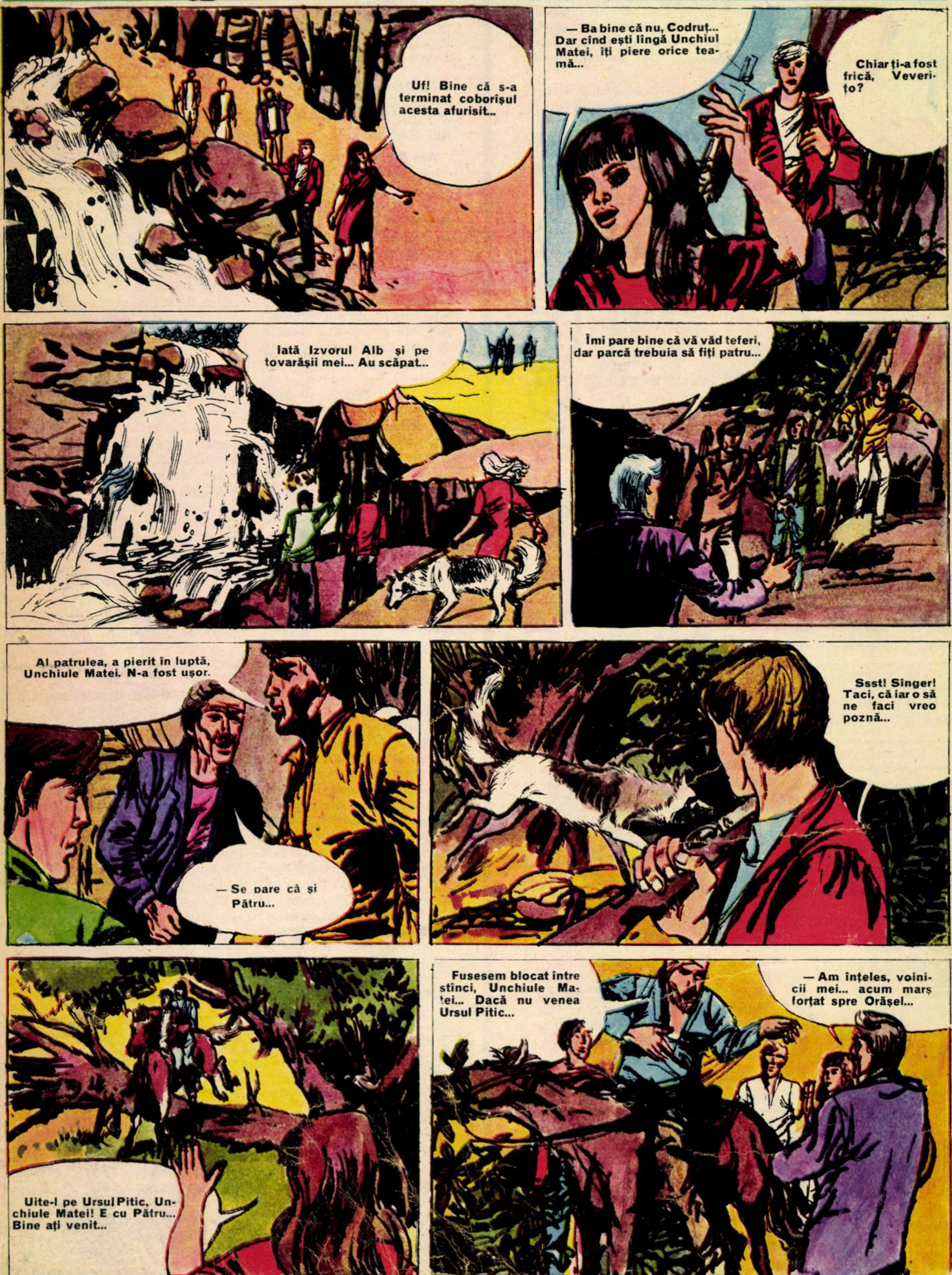
Uf! Bine că s-a terminat coborîșul acesta afurisit...
— Ba bine că nu, Codruț... Dar cînd ești lîngă Unchiul Matei, îți piere orice teamă...
Chiar ți-a fost frică, Veveriţo?
Iată Izvorul Alb și pe tovarășii mei... Au scăpat...
Îmi pare bine că vă văd teferi, dar parcă trebuia să fiți patru...
Al patrulea, a pierit în luptă, Unchiule Matei. N-a fost ușor.
— Se pare că și Pătru...
Ssst! Sînger! Taci, că iar o să ne faci vreo poznă...
Uite-l pe Ursul Pitic, Unchiule Matei! E cu Pătru... Bine ați venit...
Fusesem blocat între stînci, Unchiule Matei... Dacă nu venea Ursul Pitic...
— Am înțeles, voinicii mei... acum marș forțat spre Orășel...

(va urma)

POSTA CONCURSULUI DE BENZI DESENATE „ERC CONTEMPORAN

**EXTRAS DIN REGULAM
TUL CONCURSULUI** (apăru
numărul 26 al revistei noas
la pagina a 3-a): «Lucrările se
mesc pînă la 15 august 1971, d
care juriul își începe activita
neluînd în considerare deser
sosite în redacție după acea
dată».

Primim la redacție multe s
sori în care vă spuneți păre
și propunerile în legătură cu c
ținutul și aspectul revistei.
cum aveți prilejul să dem
strați «pe viu» cum trebuie
arate o bandă desenată, încît
placă sau, cum se face umor
care să se rîdă cu toată gura,
așa... un zîmbet acolo.

SFATURI PRACTICE

Nu vă așezați capul în pal
că o să-l uitați acolo. Nu vă
sați ochii să se piardă unde
în colțul ușii sau pe fereast
Vă înțeleg foarte bine: ide
bune vin greu, mai ales cele
scenarii și benzi desenate.

— Gîndiți-vă la locul de mu
că al părinților voștri și tot
se întîmplă acolo într-o zi, î
tr-o lună, într-un an.

Poate chiar tu ai luat parte
o acțiune în care cutezanța, î
drăzneala, curajul erau facto
hotărîtori.

Acum, în plin sezon de reco
tare, credeți că nu apar situaț
care să merite atenția voastr
talentul vostru? Dintr-un sp
se poate face o poveste.

«Dragi tovarăși — **îmi scrie MA
TEI MIHAI din București** — a
avea 3 întrebări de care depind
participarea mea la concurs. Ia
tă-le:

1. Care sînt limitele de vîrst
admise pentru concurenți? **Răs
puns: toate vîrstele.**

2. Cînd vor fi publicate rezulta
tele concursului? **Răspuns: L
1 octombrie a.c.**

3. Dacă personajele Pif, Hercul
și Minitehnicus sînt obligatorii
**Răspuns: Inventați altele. N
sînt obligatorii. Iar concursul de
ocamdată nu e «magnific» cu**
spui tu, ci, abia după ce ne ve
**trimite o bandă desenată magni
fică. Vom vedea.**

LUCA AURELIA — Galați: S
poate executa banda desenată în
ulei?

**Se poate, dragă Aurelia, chia
și cu apă, numai să iasă bine
Cu ulei e totuși cam greu ș
impropriu pentru că uleiul se a
plică pe pînză sau carton prepa
rat, ceea ce, iarăși, presupun
multă muncă pregătitoare. În
cearcă direct în tușuri colorat
sau acuarele.**

KOVACS GABRIEL – Hunedoara: «Dacă avem voie să folosim
eroi din imaginație»? **Bineînțeles
numai să semene cu eroii vii, c
părinții, frații, unchii sau veci
nii voștri, să aibă curaj, price**
pere, forță etc. Și, mai ales, s
**fie bine desenați. Dar scenari
tot trebuie să-ți faci, pentru c
altfel s-ar putea să nu prea înțe
legem despre ce e vorba.**

**Așteptăm desenele voastre
Cine dorește lămuriri în plus, s
ne scrie «urgent».**

Ioan **DONC**

Roş

• POVESTIRE DE NIC

Mitele ţîşni de lîngă cuibul de porumbi, rupse din fugă o frunză de dovleac mare cît o pălărie întoarsă şi, plesnind aerul cu ea, se apucă să uşuiască cloşca înapoi, spre grădină.

— Prostănacii pămîntului, ce tot căutaţi, mă, acolo? Şi tu, hoaşcă-hodoroaşcă, cloanţă-cotoronţă, tu ce păzeşti, ai, ce? Geaba eşti bătrînă, că n-ai minte nici cît o găină, vai de capul tău!

După ce se asigură că toţi puii intraseră în grădină, Mitele îşi reluă locul între vreji, lîngă cuibul de porumbi.

Parcă ar vrea să-mi facă în ciudă, gîndi amărît. Pînă şi-n capetele lor cît cireşele necoapte, tot ar trebui să-şi facă loc o idee aşa de simplă ca asta: că una e să te pierzi într-o lucernă necosită şi alta e să umbli hai-hui pe un tăpşan, sub nasul ciorilor.

Cufundat în gînduri, Mitele nu simţi mîngîierile stăruitoare şi nu auzi tînguirile prietenului său. Abia cînd motanul îndrăzni să-i vîre o labă în deschizătura cămăşii, îl văzu şi îl luă în braţe.

— Zi şi tu, Roşcovă, dacă nu-i aşa! îi ceru Mitele părerea. Motanul se mulţumi să-l privească cu ochi blînzi şi după un timp se apucă să toarcă din nesfîrşitul său caier. Mare belea pe capul nostru, frate-miu, cu puii ăştia, i se văită Mitele, ni s-a închis bobocul: nu tu scăldat, nu tu ţurcă, nu tu miuţă, nimic. Pui, pui, pui! Pui, pui — atît. Mi s-a urît, Roşcovă. Ia ascultă, ce-ar fi să dăm o fugă pînă-n zăvoi? E colea, nici cît s-arunci cu zece pietre. Legăm găina de-o ulucă în grădină şi dăm o raită de-o să crape Nicoară de necaz cînd o auzi. Şi-apoi, trebuie să mai ieşim şi noi în lume, nu? Pe cai, Roşcovă, priponim găina, şi-o facem lată!

Lui Mitele nu-i trebui mult să se hotărască. Şi-apoi, afară era cald, soarele se cocoţase pe culmea prînzişorului ăl bun, iar capul lui Mitele era tot un stup de idei. Aşa că, după ce legă cloşca de leaţul cel mai de jos al gardului, după ce încuie uşa şi puse cheia sub căldarea cu apă, îl luă pe Roşcovă în braţe şi o porni zorind pe un răstav larg de porumbi, spre zăvoi.

— Mă, Roşcovă, zise Mitele după un timp, te-ai supăra, nu te-ai supăra, da' drept să-ţi spun, nu prea eşti uşor, frate-miu. Ia dă-te matale jos, că din cîte mi-aduc eu aminte, nu te-ai născut în braţele mele. Şi, trap-galop după mine!

Motanul se ţinu un răstimp după Mitele. De la o vreme însă, începu să se codească. Fapt e că atunci cînd Mitele întoarse capul să-l anunţe că zărise deja printre coceni o frîntură din dunga zăvoiului, ia-l pe Roşcovă de unde nu-i.

— Bravo, mă, aşa prieten mai zic şi eu, halal să-ţi fie! Treaba ta, ţie o să-ţi pară rău, nu mie.

Adevărul este că trădarea motanului îl cam întristă pe Mitele. Pornise cu gîndul să nu se oprească decît la malul rîului, dar acum, rămas singur, cheful i se înjumătăţi. Motiv pentru care se trînti la umbra unui salcîm răzleţ din marginea zăvoiului şi, cu mîinile sub cap, îşi lăsă privirile să rătăcească sub bolta înaltă a frunzişului. Poate că ar fi adormit, dacă nişte zgomote ciudate nu i-ar fi tulburat liniştea. Ciuli urechile şi rămase la pîndă. După un timp zgomotele se repetară. Ceva ca o zbatere înfundată, ca o vînzoleală abia desluşită.

Nici nu-i trebui mai mult lui Mitele. Sări arc în picioare şi dacă şi-ar fi pus în cap să numere, n-ar fi ajuns cu numărătoarea nici la douăzeci, pînă să atingă locul primei îngemănări de crengi. Se opri să răsufle apoi şi cercetă cu luare aminte frunzişul. Zări, în sfîrşit, sus, spre vîrf o împletitură sărăcăcioa-

să de
două
tînd z
Lui Mi
de mar
put să
pede,
lindu-
care s

Găsi
cîmulu
mănun
rul fricii
de nu
înciuda
Că d
Roşcov
ai şti ce
ochii mei...
tu pe toate

Fără să se
făcut, se dezb
care încercă s
cîteva ori, şi îl î

Am să-l duc a
e el pui de cioar
Am să-l învăţ să
de ceilalţi pui şi-
cum trebuie să se
şi gîndul acesta îl
Şi frate-meu Nico
şi o să vezi că a

Oaspeți iugoslavi la sărbătorirea Zilei pionierilor din R.S. România.

Hora

(Urmare din pag. a 3-a)

femei și copii. O clasă întreagă de școlari, împreună cu bătrînul profesor-diriginte a fost secerată de gloanțele fasciștilor, fără ca vreunul sa clintească în fața dușmanului. Cu adîncă emoție ni s-a povestit despre răspunsul demn și curajos dat de profesor ofițerului fascist cînd acesta i-a propus să plece din fața plutonului de execuție: «Nu, a spus dirigintele. Astăzi țin cea mai importantă lecție din viață elevilor mei. Nu-i părăsesc. Rămîn alături si împreună cu ei!» Și a rămas, pierind eroic o dată cu discipolii săi. Poporul le păstrează o vie amintire și recunoștință, fapta lor fiind imortalizată și în literatură. Se spune că atunci cînd uriașul cîmp de cimitire de eroi de la Kraguevaț este cuprins de amurgul înserării, sufletele copiilor uciși se tînguie din morminte prin glasurile a mii și mii de greieri ce țîrîie necontenit. Aceasta aduce aminte tuturor, într-un chip impresionant, ca nu există nimic mai sfînt pe lume decît acela de a apăra, cu prețul vieții — dacă e nevoie — pămîntul străbun.

Tineretul iugoslav muncește astăzi cu însuflețire pentru înflorirea patriei sale socialiste.

De acest lucru îți dai seama oriunde ai călători în R.S.F. Iugoslavia, surprins de frumusețea peisajului, de valoarea vestigiilor de artă, istorie și cultură ale unor străvechi așezări, precum și de noua înflorire și prosperitate a acestora, pe care le-a conferit-o socialismul și avîntul muncii creatoare a poporului. Am vizitat republicile Serbia și Croația. Belgradul («Orașul alb», în limba sîrbă), este capitala republicii Serbia, cea mai mare ca suprafață și număr de locuitori, iar din 1919 capitală a întregii țări. Așezat la confluența celor două ape,Dunărea și Sava, Belgradul este dominat pe de o parte de măreția fortăreței Kalemegdan, ale cărei fundații au fost ridicate încă de celți în secolul III î.e.n., iar pe de altă parte,de eleganța arhitecturii moderne și a dezvoltării industriale, simbol al dezvoltării economice și urbanistice dinamice din zilele noastre. Orașul are numeroase monumente culturale și istorice, cum sînt Muzeul Național, Muzeul de artă modernă, Galeria de fresce, Muzeul istoric al Serbiei și altele. În apropierea orașului se înalță silueta zveltă a turnului televiziunii. Ceea ce caracterizează însă viața nouă a orașului este energia tumultoasă a tineretului, pe care am avut bucuria să-l vedem manifestînd însuflețirea și măiestria sa sportivă, cu prilejul Zilei tineretului, pe Stadionul Armatei Populare Iugoslave, cînd ștafeta tradițională purtată de mîini tinere prin toate județele țării a fost transmisă președintelui Iosip Broz Tito.

La Zagreb, oraș modern și centru industrial însemnat al țării, capitală a republicii Croația, aceeași puternică pulsație a vieții socialiste. Expoziția și Institutul mondial al jucăriilor ne-au reținut în mod deosebit atenția, stîrnindu-ne dorința de a participa la completarea colecțiilor existente aici cu jucării sau construcții aplicative create de pionierii români.

Coasta Dalmației, minunata Rivieră Adriatică, una dintre cele mai pitorești ținuturi din cîte se pot vedea, reunește prin orașele ei tot ceea ce amintește de un trecut istoric bogat și

Primire călduroasă la Kladovo.

pe stadionul din Turnu Severin.

Moment inaugural la Expoziția pionierească româno-iugoslavă.

Aspect din expoziție.

PRETUTINDENI TRĂIESC COPII

Ștafeta prieteniei

emn, cu arta și cultura înflori- oare a Renașterii, cu noua rosperitate socialistă a țării. ibenikul și Splitul sînt centre uristice și economice în plină nflorire. Primul, datînd de peste 00 de ani, așezat nu departe de ărsarea rîului Krka, în mare, ste cel mai pitoresc port al Adriaticii. Străzi abrupte și scări monumentale te conduc spre porțile orașului, bine conservate, spre numeroase palate cu balustrade sculptate și clădiri cu portaluri care datează din epoca de dinaintea Renașterii — un adevărat poem în piatră, dăltuit de străluciți sculptori dalmatini. În apropierea orașului se desfășoară maiestuos renumitele cascade de pe cursul superior al rîului Krka, iar în largul mării, un arhipelag cu aproape 100 insulițe, de o frumusețe greu de descris. Într-una din aceste insule am poposit, după o călătorie de aproape o oră cu vaporul, pentru a vedea cu ochii locul unde urmează să se înfăptuiască proiectul municipalității: construirea, sub egida ONU, a celui de-al șaptelea continent — Continentul Prieteniei copiilor din lumea întreagă. Spre satisfacția noastră, am fost prima delegație străină care a pășit pe acest «Continent», fapt ce ne-a fost rezervat nouă de către gazde, ca expresie a prieteniei calde ce o nutresc față de poporul român și față de tînăra sa generație. Am simțit mîndria și bucuria de a inimina, pe țarmul încă nelocuit al acestei insule, energicului și înflăcăratului primar al orașului Sibenik, drapelul tricolor al țării și organizației noastre, primul care flutură alături de cel iugoslav pe cel de-al șaptelea continent.

Splitul este renumit prin ruinele palatului împăratului Dioclețian, unul dintre palatele romane cel mai bine păstrate din antichitate. Atît ziua, dar mai cu seamă, la lumina discretă a felinarelor, seara pot fi admirate zidurile și porțile de intrare în palat, mausoleul, templul lui Jupiter și alte incinte. Tot aici întîlnești celebra galerie de artă Mestrović și în cîteva minute poți ajunge cu pasul pe strada ruinelor anticului oraș roman Salona. Splitul zilelor noastre este reședința a numeroase manifestări artistice, cum sînt: «Jocurile din Split» sau Festivalul internațional de muzică ușoară «Melodiile Adriaticii». Trebuie să-i asculți pe dalmatini cîntînd cu vocea și la chitară pentru a te pătrunde pe deplin de armonia melodică neasemuită a cîntecelor lor. Șoseaua ce șerpuiește de-a lungul Adriaticii într-un decor peisagistic de o rară frumusețe, presărînd dealurile alăturate cu măslini, portocali și lămîi, cu chiparoși și o întreagă floră mediteraneană, ne îndreaptă pașii spre unul din cele mai încîntătoare orașe ale Iugoslaviei — Dubrovnik. Orașul pare a fi asemenea unui pescăruș ce-și întinde aripile spre largul mării, îmbrățișînd puzderia de insule acoperite cu păduri bogate și mărginite de golfuri însorite. Aici totul — palatul rectorilor, în stil gotic și renascentist, fîntînile, catedralele și clădirile baroce ș.a. — dar mai ales cetatea cu zidurile ei, povestesc despre existența mîndră și independentă a unei republici libere, ce nu a putut fi vreodată încălcată de dușmani. Lanțul de insule, pe de o parte, înălțimile stîncoase, pe de alta, au oferit condițiile unei apărări pe care vechea cetate — așezată pe îngusta fîșie de pămînt dintre cer, munte și mare — a împlinit-o cu vitejia locuitorilor ei. După cum spun cei de aici, în Dubrovnik, pe o stîncă s-au întîlnit natura și spiritul uman, pentru a crea adevărata frumusețe. Numeroase manifestări de teatru și operă sînt organizate tradițional în acest oraș, cum ar fi «Jocurile de vară din Dubrovnik», cunoscute în întreaga lume. În ambianța specifică creată de cadrul natural și de zidurile cetății, se pun adesea în scenă, în aer liber, piesele lui Shakespeare și în mod cu totul deosebit «Hamlet» și «Visul unei nopți de vară». Dubrovnik este unul dintre cele mai frumoase și interesante orașe de pe țărmul Adriaticii și din Iugoslavia.

Adăugînd la cele arătate pînă acum, entuziasta întîlnire cu pionierii, la Palatul lor din Belgrad, prilej de reamintire a prieteniilor cu pionierii români participanți an de an la festivalul «Bucuria Europei», este suficient pentru a ilustra cît de trainice temelii și de frumoase premize au fost statornicite înaintea «Zilelor prieteniei» de la Porțile-de-Fier.

Sîntem din nou pe malurile Dunării, așteptînd cu nerăbdare și bucurie pe oaspeții și prietenii noștri. Pe baraj, mișcare neobișnuită. În vînt flutură cravatele roșii. Pionierii și comandanții, ale căror uniforme de sărbătoare atrag atenția prin eleganța lor sobră, sînt înconjurați cu dragoste de muncitori și ingineri, de grăniceri. Clipe de așteptare, clipe de emoție. Grănicerii ne transmit prima telegramă de felicitare adresată organizației cu prilejul Zilei pionierilor. Este telegrama semnată de generalul-locotenent Petruț Vasile, comandantul trupelor de grăniceri. Însuflețire și mulțumire. Ni se comunică un fapt care intensifică emoția și bucuria tuturor: pionierii vor fi primii care vor trece granița peste baraj, inaugurînd astfel — neoficial — acest drum al prieteniei. Este firesc să fie așa: pionierii sînt pionieri, deschizători de drumuri, mîndri de titlul și de îndatoririle lor. Dar, iată, se zăresc oaspeții. Mai întîi coboară din mașini delegația oficială, în rîndurile căreia zărim pe Emil Paravina și Rada Prelić, cu care am făcut deja cunoștință, apoi pe dr. Ranko Jakovlejević, Véra Repac, Milos Lukimović, Rade Milosević, Radmila Jakovlejević și alți conducători ai organizației frățești. Urmează pionierii din Kladovo și Negotin. Ne strîngem mîinile și ne îmbrățișăm prietenește, cu căldură. Despre programul și atmosfera sărbătorească de la Turnu Severin, minunată gazdă a acestei prime întîlniri a prieteniei, cititorii cunosc de acum multe aspecte din cele relatate în paginile revistei. De aceea, cîteva cuvinte numai despre ceea ce a urmat în zilele următoare la Kladovo, unde pionierii sîrbi au devenit gazde, iar noi oaspeți. După entuziasta primire făcută de populație, de pionieri și activiști ai organizației locale și republicane, ne-am bucurat de participarea la o frumoasă manifestare artistică și un foc de tabără pe ruinele cetății din apropierea orașului. Au urmat vizite și întîlniri între oaspeți și gazde, pline de însuflețire, cîntec și voie bună, printre care și cea de la Școala din Kostol, unde pionierii, directorul școlii și populația ne-au vorbit despre vizita tovarășelor Elena Ceaușescu și Iovanka Tito, vizită bogată în amintiri de neuitat, pe care școala le păstrează cu mîndrie în albumele și în cartea sa de onoare.

După trei zile de frățească și prietenească sărbătoare comună, petrecută pe cele două maluri ale Dunării, ne-am despărțit mulțumiți de a fi pus încă o piatră la edificiul măreț și durabil al prieteniei popoarelor noastre. Perspective minunate se deschid colaborării pionierești româno-iugoslave. Sîntem încredințați că ea se va întări mereu, devenind tot mai bogată, tot mai trainică.

Spectacolul dat în cinstea oaspeților.

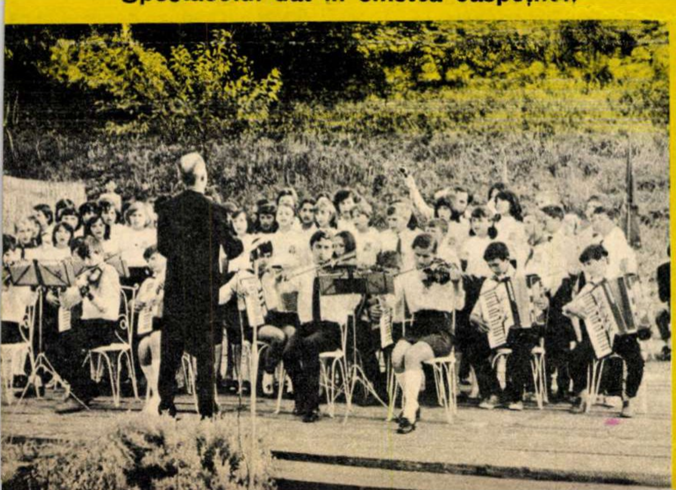

Copii în vizită la monumentul de la Kraguevaț.

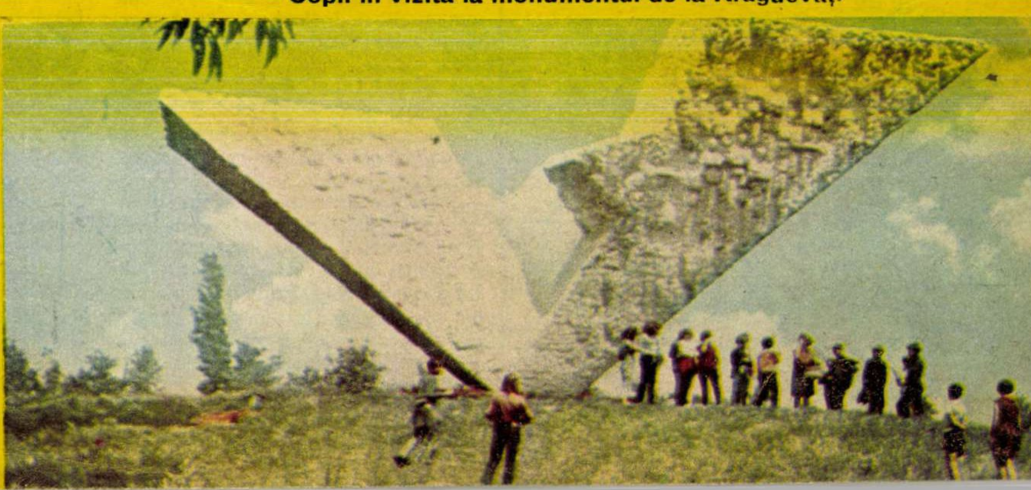

CUPA „CUTEZĂTORII“ LA FOTBAL

Cînd pleacă la tipar acest număr de revistă, «Cupa Cutezătorii», rezervată exclusiv copiilor de la sate, este disputată cu pasiune între nu mai puțin de 2 100 (două mii una sută) de tineri fotbaliști, veritabile speranțe ale acestui sport foarte îndrăgit, reuniți în 139 de echipe.

Iată clasamentul, la data de 9 iulie a.c.:

1.	**«Viitorul» Cungrea, județul Olt**	**84**	**puncte**
2.	**«Voința» Pielești, sat Pîrșani, Dolj**	**71**	"
3.	**«Pandurii» Bărbuceni-Prundeni, Vîlcea**	**61**	"
4.	**«Unirea» Văleni, Dîmbovița**	**60**	"
5–6.	**«Flamura pionierească», Gruiu, Ilfov**	**56**	"
5–6.	**«Viitorul» Bujoru. Teleorman**	**56**	"
7.	**«Șoimul» Cășeiu, Cluj**	**52**	"
8.	**«Silitorul» Bolintin-deal Ilfov**	**48**	"
9.	**«Speranța» Ciolănești, Teleorman**	**47**	"
10.	**«Săgeata» Curtici, Arad**	**44**	"
11.	**«Uranus F.C.» Dragomirești, Dîmbovița**	**40**	"
12–13.	**«Avîntul» Nichiteni-Coțușca, Botoșani**	**40**	"
12–13.	**«Sport pionieresc» Șerbeni, Mureș**	**40**	"
14–16.	**«Speranța» Săvîrșin, Arad**	**36**	"
14–16.	**«Șoimii» Ponor, Hunedoara**	**36**	"
14–16.	**«Victoria» Brazi, Prahova**	**36**	"
17–18.	**«Partizanii» Izvoarele, Ilfov**	**32**	"
17–18.	**«Dorința» Războieni, Neamț**	**32**	"
19–21.	**«Flamura» Balc, sat Saldabagiu, Bihor**	**31**	"
19–21.	**«Speranța» Valea Dragului Ilfov**	**31**	"
19–21.	**«Flacăra» Licuriciu-Călinești, Teleorman**	**31**	"
22–23.	**«Voința» Chireriu de jos, Mureș**	**28**	"
22–23.	**«Spicul» Gogoșari, sat Izvoarele, Ilfov**	**28**	"
24.	**«Sporting», Vințu de jos, Alba**	**27**	"
25.	**«Triumf» Orlești, Vîlcea**	**26**	"
26–29.	**«Sportul» Bogdănești, Bacău**	**24**	"
26–29.	**«Fulgerul» Braniștea, Galați**	**24**	"
26–29.	**«Streiul» Bretea Română, Hunedoara**	**24**	"
26–29.	**«Fulgerul» Grabăț, Timiș**	**24**	"
30.	**«Cutezătorii» Beregăul Mare, Timiș**	**23**	"
31.	**«Îndrăzneții» Călina-Prundeni, Vîlcea**	**21**	"
32–36.	**«Racheta» Bezdad, Dîmbovița**	**20**	"
33–36.	**«Cutezătorul» Dragomirești, Dîmbovița**	**20**	"
32–36.	**«Frumușița» Sadova, Dolj**	**20**	"
32–36.	**«Steaua» Gruiu, Ilfov**	**20**	"
32–36.	**«Viitorul» Cîrligele, Vrancea**	**20**	"
37–139.	**Celelalte echipe**		
	FETE		
	«F.C. Venus», Jimbolia — Timiș	**49**	"

Nota redacției

Cupa «Cutezătorii» va răsplăti, potrivit regulamentului, pe **cei mai buni și mai pasionați** tineri fotbaliști.

Se acordă:

4 puncte pentru victorie
3 puncte pentru meci pierdut
2 puncte pentru meci nul.

*

Toate echipele care vor acumula minimum 10 puncte vor primi cîte o **diplomă**. Prima clasată în fiecare județ va primi fanionul **MERITUL FOTBALISTIC**.

Pentru primele opt echipe, desemnate prin punctajul obținut pînă la 1 septembrie, își vor disputa întîietatea prin meciuri eliminatorii, pe teren neutru.

Finala va avea loc în deschiderea unui meci de Divizia A.

Juriul competiției este condus de cunoscutul internațional **TITUS OZON.**

MICROENCICLOPEDIE

CE ȘTIM DES

Printre cele mai vechi cuceriri ale omului se numără și îmblînzirea calului. Încă din vremuri foarte îndepărtate, existența calului a fost legată de cea a omului. Cum s-a făcut prima apropiere, nu se știe. Oricum, există mărturii că încă în urmă cu mii de ani, calul l-a întovărășit pe om mai întîi în lupte, i-a fost ajutor destoinic în transporturi de tot felul, la lucrul cîmpului și la vînătoare.

Cai mărunți de munte, cai voinici și pietroși, cai zvelți și iuți de picior, albi, negri, roibi, cu coama mătăsoasă sau aspră, stufoasă, zeci și zeci de rase se întîlnesc pe mai tot cuprinsul Pămîntului. Sînt rezultatele unui lung șir de încrucișări, ale unor complexe procese de adaptare care au durat milioane de ani. Fiindcă străbunii calului au apărut cu mult înaintea omului. Cînd? Specialiștii socot că un antecesor al calului — care nu era mai mare decît o vulpe — a trăit în regiunile mlăștinoase ale globului, în urmă cu șaizeci de milioane de ani. Șaizeci de milioane de ani au trebuit naturii să desăvîrșească nobilul patruped. Resturi fosile ale străbunului calului de azi — **HIPPARIONUL** — au fost găsite și pe teritoriul patriei noastre.

Omul preistoric a domesticit calul cu zece mii de ani în urmă și, de atunci pînă în prezent acesta a suferit profunde transformări, creîndu-se astfel numeroase tipuri rasiale.

Acum peste 4 000 de ani, pe inscripții cuneiforme, apar primele mențiuni despre cal. În Iran, la Persepolis, s-a găsit următoarea inscripție: «Țara perșilor este frumoasă și are cai buni, de aceea eu, regele Darius, nu mă tem de nici un vrăjmaș ». De-a lungul istoriei, victoria multor cuceritori a fost legată de iuțeala și agilitatea calului.

• Poporul român a îndrăgit dintotdeauna calul. Dragostea pentru acest prieten credincios al omului a fost deseori exprimată în baladele și cîntecele populare precum și în numeroase opere literare ale poeților și scriitorilor noștri.

Sute și sute de ani țăranul român a folosit calul în muncile agricole. Astăzi, în condițiile agriculturii socialiste, locul calului a fost luat de tractoare și uneltele mecanizate. Totuși, el mai poate fi întîlnit la lucru în regiunile deluroase și de munte precum și ca mijloc de tracțiune pentru transporturile mai mici. În marile crescătorii de cai de rasă din țara noastră s-a adaptat și s-a dezvoltat în cele mai bune condiții rasa de cai arabă. Exemplarele cele mai reușite ne încîntă privirile la spectaculoasele jocuri ecvestre și în sporturile hipice.

• Numai calul berber — numit de marocani **ayis** — se poate măsura în fugă cu cel arab, care merge în trap și galop pe distanțe considerabile; o sută de kilometri pe zi.

Literatura orientală este bogată într-o seamă de povești, în care calul este eroul principal. Arabii îngrijesc nobilul animal cu devotamentul și dragostea pe care o au oamenii față de membrii familiei. Încă din primele ceasuri ale vieții, mînzul este crescut în cort și se joacă cu copiii stăpînului.

• Printre cei mai rezistenți cai din lume, la frig, se numără și calul mongol. El are capul mic, dar coama și coada îi sînt deosebit de bogate.

Istoricii afirmă că mongolii — cavalerii stepelor — au fost primii oameni care au inventat lasso-ul și șaua. Lasso-ul mongol este alcătuit dintr-un laț de piele fixat la capătul unei prăjini lungi de cîțiva metri. După ce calul sălbatic a fost prins cu lasso-ul, urmează operațiunea foarte dificilă de înșeuare, la care participă 4—5 oameni. Apoi, unul dintre cei mai curajoși călăreți încalecă și pornește în cursă care, firește, este plină de peripeții. În fiecare an, în tîrguri, se organizează curse de cai în care se pun în valoare calitățile animalelor.

• În marea insulă Camargue din delta Ronului (Franța) se găsesc cele mai mari și cele mai vechi crescătorii de cai și tauri din Europa. Taurii și caii trăiesc în libertate, sub supravegherea permanentă a îngrijitorilor, care se ocupă și cu dresarea lor. În orașul francez Arles — fondat de Iuliu Cezar — au loc în fiecare an curse de cai de rasă Camargue, animale iuți și puternice, ce se aseamănă întrucîtva cu cei berberi.

• Datorită condițiilor climatice prielnice, Andaluzia, regiune din peninsula Iberică, a fost încă din timpul ocupației maure locul cel mai potrivit din Spania pentru creșterea cailor. Maurii au adus în Andaluzia cai berberi care au fost dresați pentru jocurile ecvestre. Actualii **caballeros** au făcut din jocurile ecvestre o artă excepțională. **Rejoneadorii** sînt toreadorii care se luptă cu taurii, de pe cai. Ei se dovedesc în aceste înfruntări excelenți călăreți. Pentru a se evita rănirea calului în timpul luptei, coarnele taurului sînt acoperite cu un fel de teci de pînză groasă.

• După ce Cortés a cucerit Mexicul, conchistadorul spaniol Pedro de Mendoza a adus în Argentina, în anul 1545, o turmă de cai și vite cornute. O parte din animale, prost păzite, au fugit în pampas — cea mai fertilă cîmpie din lume. Șaizeci de ani mai tîrziu, primii coloniști spanioli, care au venit în pampas, au întîlnit numeroase cirezi de vite și cai sălbatici — urmașii «fugarilor». Mulți dintre coloniștii spanioli, și apoi urmașii lor, s-au îndeletnicit cu prinderea și domesticirea cailor din pampas. Acești călăreți iscusiți — **gauchos** — cum li se spune în pampas — sînt pașnici și inimoși muncitori agricoli. Ei dresează caii sălbatici, dar strunind frîul, mîngîind prietenește animalul și vorbindu-i tot timpul. Calul sălbatic începe treptat să recunoască autoritatea omului. Pe lîngă cal, gaucho a moștenit de la indieni **boleadoros,** un fel de lasso prevăzut cu două bile de piatră la capete. Cu acesta gaucho prinde vitele de gît sau de picioare pentru a le înfiera sau pentru a le duce în țarc. De la vîrsta de trei ani, copiii gauchos sînt învățați să încalece pe cal și să se țină în șa; la cinci ani galopează pe întinsul pampasului și învață să arunce lasso-ul din fuga calului. În timpul **hierrei** — serbare cîmpenească — tinerii își demonstrează iscusința în mînuirea la ului.

Isprăvile acestor oameni cuteză au fost descrise în nenumărate c Scriitorul englez William He Hudson (1814—1886), care a trăit vre de 33 ani în pampas, a lăsat cea completă mărturie despre viața ac tor dîrzi călăreți.

Cu privire la credința cailor îmbl ziți de gauchos, Hudson relatează caz foarte interesant. Un gaucho zînd în mîinile unor hoți de cai. a f legat de o grindă într-un șopron. Cî hoții s-au dus să mănînce, calul ș salvat stăpînul rozînd legăturile.

• Pătrunzînd în cîmpiile californie ale Americii de Nord și văzînd bogate pășuni ce se întind de-a lungul a su de kilometri, spaniolii și-au încărc corăbiile cu cai, oi și cornute, an male pe care le-au vîndut apoi scum fermierilor din Texas, Colorado California. Mulți cai au izbutit să fug depărtîndu-se mult de fermele col niștilor. Fugarii s-au reunit în cete rătăceau pe întinsul cîmpiei unde s-a înmulțit, deși erau aprig urmăriți cete de coyoți — lupii preeriei. Col niștii englezi au găsit astfel, în regiunil unde au pătruns, mii și mii de cai. Cu rînd, o parte din aceștia vor fi îmblînzi alcătuind mari herghelii, alături d turmele de cornute — cea mai de pre avere a coloniștilor. Călăreți agi — care au primit numele de **cow-bo** — vor conduce turmele de cai și cor nute peste vastele întinderi ale preerie Ca și gauchos, ei sînt mari meșteri î aruncarea lassou-lui.

Astăzi, cînd numărul cailor sălbatic a scăzut simțitor, meseria de cow-bo își mai găsește locul în **rodeo** — spectacol ecvestru de circ. Cei mai talentaț dintre cow-boy parcurg vestul sălbatic de la un capăt la altul organizînd spectaculoase rodeo-uri.

• În cîmpiile dezolante ale Australiei, unde nu se întîlnesc decît monoliți stîncoși și unde nu se aude decît șuieratul vîntului și doar rareori cîntecul monoton al flautului aborigenilor, trăiesc pe lîngă cele mai bine de 200 milioane de oi, 22 milioane de bovine și peste 400 000 de cai sub supravegherea a cîtorva mii de păstori numiți **overlanders.** Aceștia sînt de cele mai multe ori tineri care traversează savanele, conducîndu-și turmele pe pășuni aflate la sute de kilometri depărtare de ferme. Overlanders mînuiesc lasso-ul cu aceeași dibăcie ca și gauchos, dar au învățat să arunce la fel și bumerangul aborigenilor.

• Polinezienii care nu cunoșteau ca animale domestice decît porcii, cînd au văzut, acum două sute de ani primii cai aduși de europeni în insulele Oceaniei, i-au numit «porcii care fug». Astăzi, atît în insulele vulcanice cît și în cele atolice, transportul se face numai cu ajutorul calului. Băștinașii călăresc însă fără șa, în locul harnașamentului prind gîtul calului cu o subțire funie de fibre vegetale. Neavînd suficientă iarbă, indigenii Oceaniei își hrănesc caii cu banane sălbatice și miez de nucă de cocos.

AUREL LECCA

La serbările tradiționale, călăreții sudanezi își împodobesc caii ▲ cu stofe multicolore.

PRE CAL!

Deseori, iubitorii sporturilor ecvestre din țara noastră au admirat asemenea scene pe terenurile hipice. ▲

În timpul fiestelor sînt prezentate și numere cu dresură de cai sălbatici. ▼

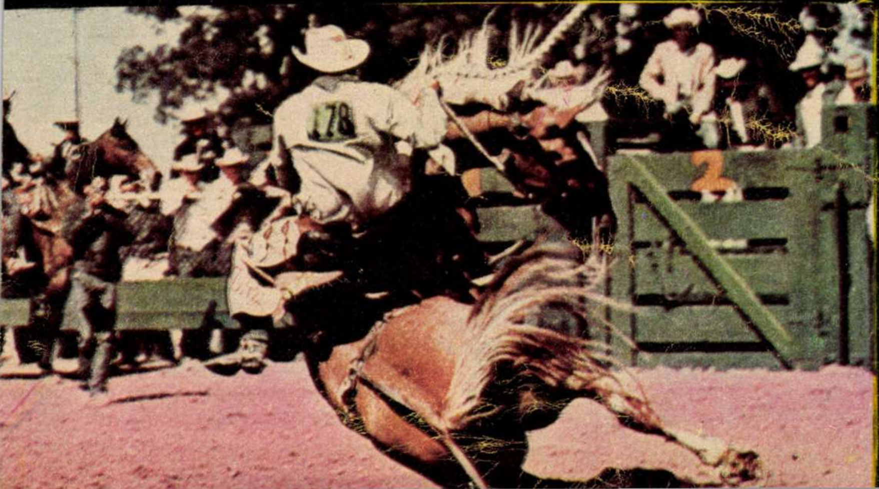

Odată porniți în galop, caii din marile herghelii cu greu mai ▲ pot fi opriți.

După ce calul sălbatic a fost îmblînzit, acesta stă liniștit chiar și atunci cînd călărețul «dansează» deasupra lui. ▼

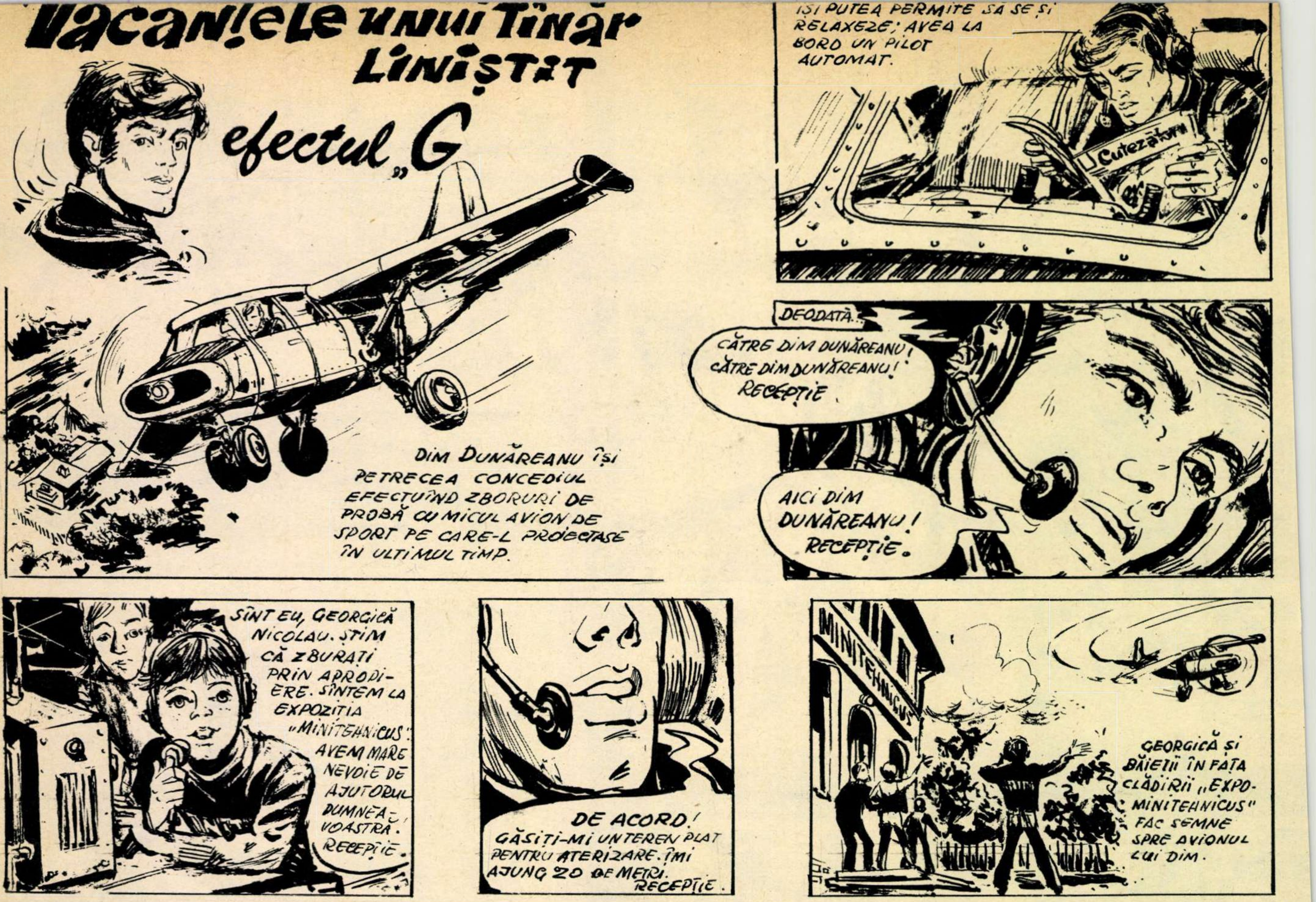
Vacanțele unui tînăr liniștit
efectul „G"
DIM DUNĂREANU ÎȘI PETRECEA CONCEDIUL EFECTUÎND ZBORURI DE PROBĂ CU MICUL AVION DE SPORT PE CARE-L PROIECTASE ÎN ULTIMUL TIMP.
ÎȘI PUTEA PERMITE SĂ SE ȘI RELAXEZE; AVEA LA BORD UN PILOT AUTOMAT.
Cutezătorii
DEODATĂ...
CĂTRE DIM DUNĂREANU! CĂTRE DIM DUNĂREANU! RECEPȚIE.
AICI DIM DUNĂREANU! RECEPȚIE.
SÎNT EU, GEORGICĂ NICOLAU. ȘTIM CĂ ZBURAȚI PRIN APROPIERE. SÎNTEM LA EXPOZIȚIA „MINITEHNICUS". AVEM MARE NEVOIE DE AJUTORUL DUMNEAVOASTRĂ. RECEPȚIE.
DE ACORD! GĂSIȚI-MI UN TEREN PLAT PENTRU ATERIZARE. ÎMI AJUNG 20 DE METRI. RECEPȚIE.
MINITEHNICUS
GEORGICĂ ȘI BĂIEȚII ÎN FAȚA CLĂDIRII „EXPO-MINITEHNICUS" FAC SEMNE SPRE AVIONUL LUI DIM.

SCENARIU: BOGDAN ALEXANDRU DESENE: PUIU MANU

CONSTANTIN GEORGESCU

TAINA pergamentului

ROMAN FOILETON

CAPITOLUL XIV

Niculae Milandru trage la rame din răsputeri. Trebuie să învingă nu numai curentul apei, dar și vîntul care s-a pornit să bată de cîtăva vreme. Îi curg broboane mari de sudoare de sub pălărie, apoi cad pe podeaua bărcii, drept la picioarele lui. Dacă l-ar ști pe cel care i-a făcut una ca asta... Înaintează tare greu. Pentru cîțiva metri e silit să tragă de nu știu cîte ori la lopeți.

— Mă, neică, trebuie să-mi cazi tu în mînă, nu se poate. Dacă nu te fac eu om, să nu-mi zici pe nume! Vorbea tare, ar fi gesticulat, dar mișcîndu-și mîinile barca ar fi fost luată de vînt și de curent și aruncată de valuri cine știe unde. Din dinți putea să scrîșnească. Nimic nu-l împiedica să-și manifeste în felul ăsta supărarea. Uite că vine și ploaia, mai zise el cînd primele picături căzute pe podea se amestecară cu broboanele de sudoare ale fruntii lui. O

92

să mă mai și ude după una și-alta!...

Ploaia s-a întețit. Omul își simte cămașa udă în spinare. Apa îi curgea șiroaie de pe marginile pălăriei, crescîndu-i mînia. Noroc că a ieșit dintre pereții de la Malul-Roșu. Dă cu ochii de colibă. N-are nici un rost să-și scoată sufletul pînă în sat. E vară. O să se potolească și ploaia și vîntul. Se apropie de mal, trage barca mai mult de jumătate pe nisip și intră la adăpost. E negru de supărare. Acum își poate mișca și mîinile în voie. Ia o mlădiță de salcie și o rupe în bucățele mărunte, mărunte, de parcă și-ar descărca necazul pe ea. Plouă, plouă cu nepăsare... Lasă că e bună ploaia asta. Pămîntul o așteaptă de mai multe zile. Să vezi ce bine o să-i meargă porumbului... A terminat de îmbucătățit mlădița de salcie. Mai ia una, și încă una. Parcă s-au mai risipit norii. Și stropii de ploaie s-au mai rărit. După un timp, poate să-i numere chiar. S-a potolit și vîntul. Niculae Milandru iese din colibă și privindu-și barca îi vine parcă să rîdă. Ciudată mai e și firea omului! O rază de soare scapă profitînd de neatenția unui nor, norul își repară greșeala și o ascunde repede! E mai bine; pămîntul poate să

93

soarbă în voie apa care i-a fost dată. Mai vin încă picături răzlețe. Nea Niculae n-are poftă să plece. Dă barca pe-o coastă, scurge ploaia din ea, după care face cîțiva pași, urcă malul și se uită pe deasupra cîmpului. Se simte miros de pămînt proaspăt. Ia cîmpul de la o margine, îl rotunjește, îl rotunjește — dă din cap mulțumit, îi place cum arată — și cînd ajunge cam pe la jumătatea lui, se oprește destul de mult asupra morii grecului. «Ce om și-ăsta!...» Din depărtare se auzea susurul unei fîntîni amețită de atîta cădere. Privirile omului se satură de priveliște și pornesc mai departe, dornice să cerceteze și cealaltă jumătate a pămîntului. Trebuie să se grăbească. A trecut de mult vremea prînzului și nimeni nu știe de urma lui. Cel puțin dacă s-ar fi întors cu cîțiva baboi de pește... Și iată că din niște porumburi, trudindu-și alergătura spre moară, își rostogolește fuga un copil. Niculae Milandru îl vede bine. Ploaia a stat de mult, dar băiatul gonește încă spre adăpostul zidurilor. Sufletul omului se umplu de bănuieli. «Nu se poate să nu știe ceva despre barcă. Dacă nu e el amestecat, poate că l-a văzut pe ăla de-a adus-o și-a legat-o tocmai aici. Al cui să fie?...» Nu-l mai interesează ce-o să spună acasă. Poate să-i zică nevasta ce i-o zice. Trebuie să vorbească cu fugarul. Uite, mai are numai cîțiva pași și se pierde după dărîmături. Noroc că moara nu e prea departe. Cînd ajunge, zidurile astea rupte, fără nici un fel de stăpîn, nu-i plac. N-a mai fost pe-aici, de nu mai ține minte. «Unde s-o fi băgat copilul ăla?... Nu-l strigă. Cu siguranță că l-ar speria. Ori dacă se simte cu musca pe căciulă, o ia din loc și nu mai pun mîna pe el... Nu te poți lua la întrecere cu fuga unui copil!... «Nu-i prea este la îndemînă să scotocească prin cotloanele dărîmăturilor. L-a răzbit și foamea. Afurisită zi! În loc să stea acasă să se odihnească... De undeva, din spatele lui se aude o bubuitură. Își lasă punga cu tutun alături — poate i-l mai usucă puțin soarele — și pleacă pe urmele zgomotului. Intră printr-o deschizătură de ușă ruptă, apoi prin alta, și-l găsește. Uite-l, stă înaintea

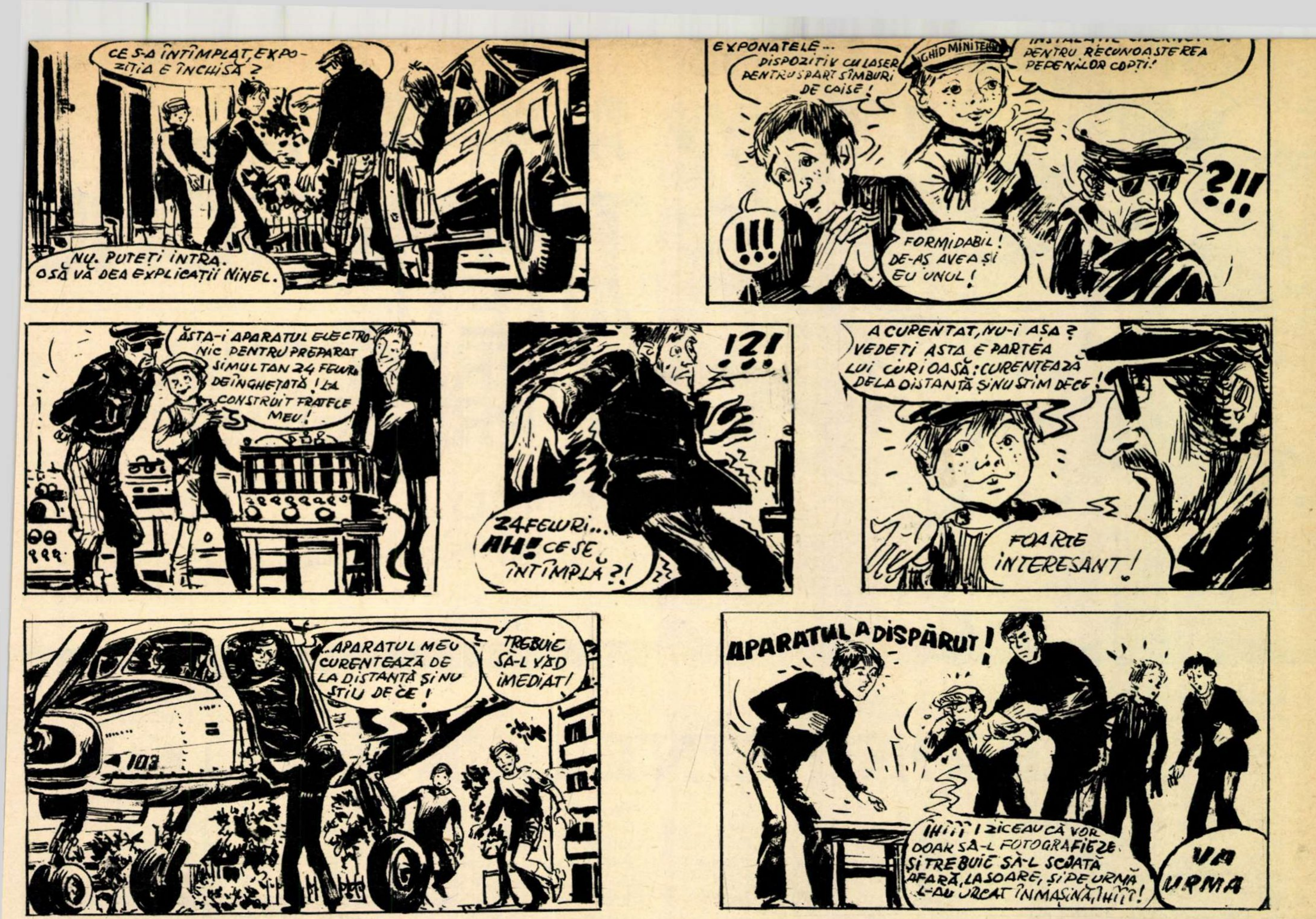
CE S-A ÎNTÎMPLAT, EXPOZIȚIA E ÎNCHISĂ?
NU. PUTEȚI INTRA. O SĂ VĂ DEA EXPLICAȚII NINEL.
EXPONATELE... DISPOZITIV CU LASER PENTRU SPART SÎMBURI DE CAISE!
GHID MINITEHNIC
PENTRU RECUNOAȘTEREA PEPENILOR COPȚI!
!!!
FORMIDABIL! DE-AȘ AVEA ȘI EU UNUL!
?!!
ĂSTA-I APARATUL ELECTRONIC PENTRU PREPARAT SIMULTAN 24 FELURI DE ÎNGHEȚATĂ! L-A CONSTRUIT FRATELE MEU!
!?!
24 FELURI... AH! CE SE ÎNTÎMPLĂ?!
A CURENTAT, NU-I AȘA? VEDEȚI ASTA E PARTEA LUI CURIOASĂ: CURENTEAZĂ DE LA DISTANȚĂ ȘI NU ȘTIM DE CE!
FOARTE INTERESANT!
...APARATUL MEU CURENTEAZĂ DE LA DISTANȚĂ ȘI NU ȘTIU DE CE!
TREBUIE SĂ-L VĂD IMEDIAT!
103
APARATUL A DISPĂRUT!
IHIII! ZICEAU CĂ VOR DOAR SĂ-L FOTOGRAFIEZE ȘI TREBUIE SĂ-L SCOATĂ AFARĂ, LA SOARE, ȘI PE URMĂ L-AU URCAT ÎN MAȘINĂ, IHIII!
VA URMA

94

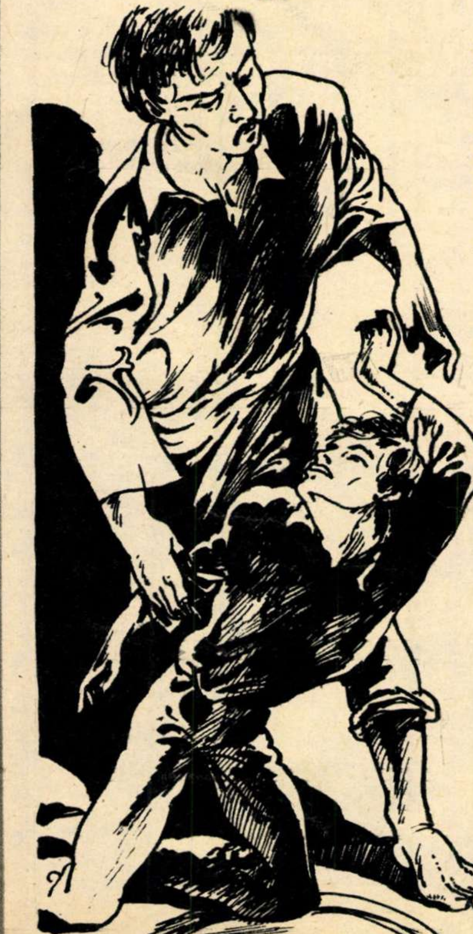

Desene de **VASILE OLAC**

95

lui, gheboșat, a dat vreo cîteva scînduri putrede mai într-o parte și acum se chinuiește să ridice un capac de fier. E ud leoarcă și tremură. Mare comedie!

— Al cui ești tu, mă, neică? Băiatul înlemnește, dar nu-și întoarce capul. Cu siguranță că în clipa aceea încearcă să născocească un șiretlic, să-l înșele și s-o șteargă. Numai că pe el nu-l poate păcăli chiar atît de ușor. Singura posibilitate ar fi ușa în care s-a postat și pe care a acoperit-o aproape în întregime cu trupul lui. De geamul de lîngă tavan nu se teme. «Că doar n-o fi pisică»... gîndește. Zi, mă, neică,al cui ești? Copilul se preface că nu-l aude. Planul e stabilit. Cum o să-și părăsească locul ca să vină spre el, o zbughește pe alături. Singurul calcul greșit? L-a bănuit pe urmăritor încălțat cu bocanci. Zgomotul pașilor urma să-i dea de știre că se apropie de el. Numai că Milandru — fără să-i fi trecut una ca asta prin cap — își lăsase bocancii acasă, pe malul Ialomiței. O să și-i găsească plini cu apă. Vine tiptil, oprindu-și răsuflarea, îl apucă de chică — îl cam bănuia el — și-l întoarce cu fața. A, dumneata erai, vecine?!... Vasile Olmazu dă să se smucească. Ho, că nu-ți fac nimic. Am o socoteală. Dacă mi-o deslușești, rămînem prieteni pe toată viața. Dacă nu, s-a zis!

Vasile Olmazu înțelese că din această încleștare n-ar mai fi putut scăpa nici măcar cu prețul lipsei cîtorva șuvițe de păr. Nea Niculae îl prinsese cu hărnicie și de-o mînă. Gîndurile îi galopau nebunește în minte. «Cel mai bine ar fi să recunosc. Poate că m-ar ajuta să salt capacul ăsta (era convins că cea de a doua ieșire a tunelului nu putea fi în altă parte decît în încăperea de sub moară) și să dau de urma celorlalți...» Avea o privire care cere îndurare. De altfel nu puteai ști dacă se uită în ochii omului sau deasupra, prin spărtura tavanului, la cer. Bolta cerească părea despicată pe alocuri, lăsînd impresia că dincolo de nori se mai află un cer, și că acesta este cel adevărat.

— Dă-mi drumul, nene Niculae, se rugă el.

— Și dacă fugi? se arătă omul neîncrezător.

96

— Zău că nu fug, îi promise Olmazu. Dacă îmi dai drumul, îți spun tot.

— Bine, făcu Niculae Milandru. Hai dincolo, că mi-am lăsat tutunul să se usuce. Tu povestești, eu picii de vreo cîteva ori din lulea.

Vasile Olmazu se hotărîse.

— Să vezi... începu el cu teamă, punînd pauze mari între cuvinte. Eu... adică nu eu, noi... și nici noi, tot eu... ți-am luat barca... Am vrut să... de fapt m-am gîndit numai... să-ți las un bilet... ca să știi... Venindu-i curajul începu să-i turuie gura, obligîndu-l pe cel care-l asculta să-l întrerupă din cînd în cînd.

— Mai încet, mă, Vasile, mai încet că avem vreme destulă.

— Ba nu avem de loc, i-o reteză băiatul din dorința de a ajunge cît mai curînd la miezul povestirii. Că, vezi dumneata, Ana și Modavu și Mitică Buică sînt sub pămînt. Poate că acum orbecăiesc chiar aici, sub picioarele noastre. Dumitale ce-ți pasă?!...

— Cum nu-mi pasă, mă? Cum nu-mi pasă?... se supără el la auzul unor astfel de vorbe. Mi-ai luat barca; bine. V-ați băgat pe gaura aia; iar bine. Ei au rămas, tu ai ieșit. Peste ce urmărești tu să dai acum?...

— Să vezi; moș Tănase Onosa ne-a spus că tunelul se isprăvea undeva în curtea morii, ori chiar în moară, zic eu. În curte nu puteau să iasă. I-ar fi văzut cineva.

— Pe cine, mă?

— Cum, pe cine? Nu ți-am spus? Pe ăia de umblau prin el. E aici, dedesubt, o cameră. Cine știe la ce-o fi folosit. Acolo a găsit Marin Modavu pergamentul...

— Care pergament?

— Lasă că-ți spun eu altă dată. Dumneata hai de mă ajută să salt capacul.

— Și dacă nu vreau? îl întrebă omul mai mult ca să-l necăjească.

— Ei, asta-i acum. Cum să nu vrei? Nu te gîndești că Ana si Mitică și Marin Modavu, comandantul nostru...

(VA URMA)

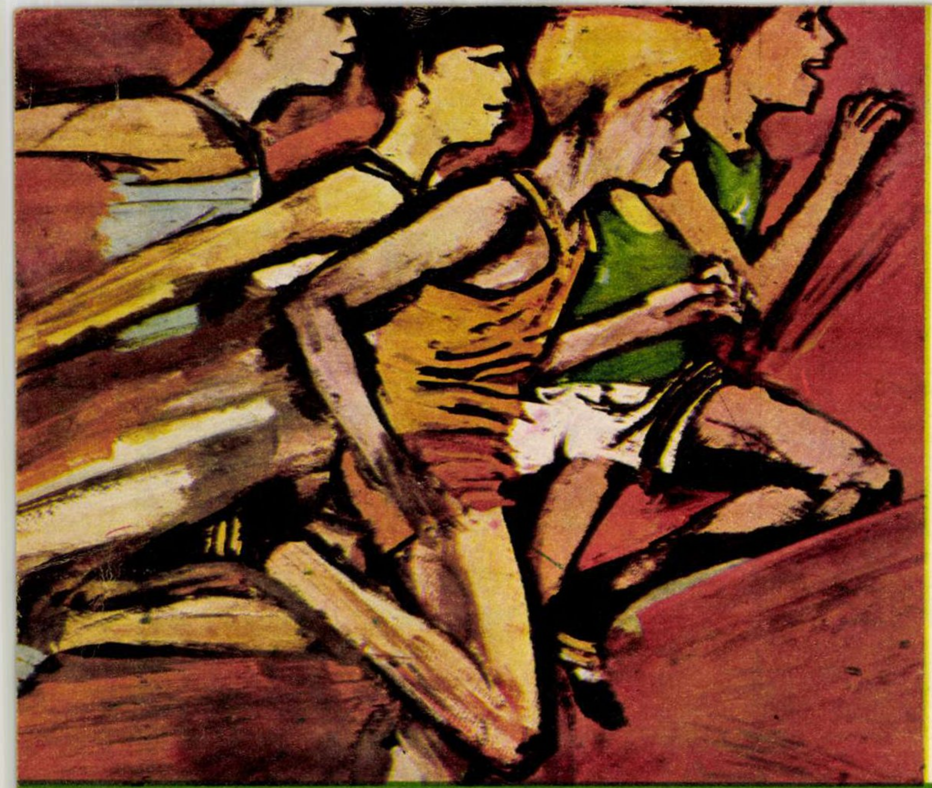

»JOC ȘI SPORT
PENTRU COPIII LUMII«

TETRATLONU
ATLETIC INTERNAȚIONAL AL PRIETENIEI

- EDIȚIA a XVa
- BUCUREȘTI 31 iulie/1 august 1971

ROMÂNIA

Bulgaria

CAMPIONII SÎNT CUNOSCUȚI

Printre participanții la finala celei de a XV-a ediții a «Tetratlonului atletic internațional al prieteniei», care se va desfășura la București între 31 iulie — 1 august a.c.. se vor afla și reprezentanții pionierilor bulgari. În «Septembrice», gazeta lor, a apărut, sub semnătura redactorului Gheorghi Gancev, un reportaj despre intensele pregătiri ale micilor atleți din țara vecină, în vederea apropiatei confruntări internaționale, pe care vi-l prezentăm mai jos:

Lupta cu centimetrii și secundele

Timp de două zile, pe cochetul stadion «Panait Volov» din Sumen a fost sărbătorit atletismul. Pe pista roșie, componenții celor nouă echipe victorioase în întrecerile regionale la tetratlon, micii... mari maieștri ai săriturilor în lungime și înălțime, ai sprintului și ai aruncării mingii de oină au dus o luptă aprigă cu centimetrii și cu secundele, pentru cîștigarea titlului de campioni republicani.

Disputa este declanșată de alergători care se perindă unii după alții pe pista de 60 m. Nu trece prea mult timp și cei mai iuți se dovedesc a fi **Petko Kircev** din Varna și **Mehmed Kodirov** din Sumen, amîndoi cronometrați **cu 7,5 secunde.** Numai la o zecime de secundă de ei, se situează **Nicolae Radev** din Varna și **Palmen Ivanov** din Ruse. Dintre fete se distinge **Iordanka Staneva** din Sumen, **cu 8,1** secunde.

Timpul realizat de cei mai dotați și ambițioși alergători este bun. Dar și mai bune par a fi rezultatele săriturilor în înălțime. Concurenții **Petko Kircev** și **Nicolae Radev** din Varna și **Antoni Ivanov** din Sviciov au reușit să treacă peste stacheta ridicată la 158 cm. Antrenorul Jelio Zamfirov zîmbește bucuros: înălțimea aceasta aduce 77 puncte pentru echipă. Se bucură și concurenta Emilia Popova cu cei 140 cm realizați de ea.

E disputată, apoi, săritura în lungime. Pionierul **Ivan Nikolov** din Fetaneva se dovedește a fi cel mai bun «zburător» fără aripi: **5,44 m** măsoară săritura lui. Fetele nu se lasă nici ele, se străduiesc să-l ajungă din urmă pe colegul lor. Nu reușesc însă decît să se apropie de cifra 5. **Alenka Todorova** din Sviciov cu **4,78 m,** iar **Zdravka Ignatova** din Razgrad cu **4,75 m.**

Ultima probă. de aruncare a mingii, i-a desemnat cîștigători la băieți pe **Zlatozov Popov** din Ruse, cu **78,30 m ,** iar la fete pe **Vena Belaška** din Sviciov, cu **57,80 m.**

Cronometrul și metrul și-au spus cuvîntul. La individual, campionii republicani sînt cunoscuți: **Nicolae Radev** și **Emilia Popova,** amîndoi din Varna. Cum însă campionii nu pot să decidă singuri soarta unei întregi echipe, **pe primele două locuri se clasează reprezentativele pionierilor din Sviciov și Sumen.** In curînd, disputa dintre acestea două va desemna formația care va merge la București, pentru confruntarea internațională.

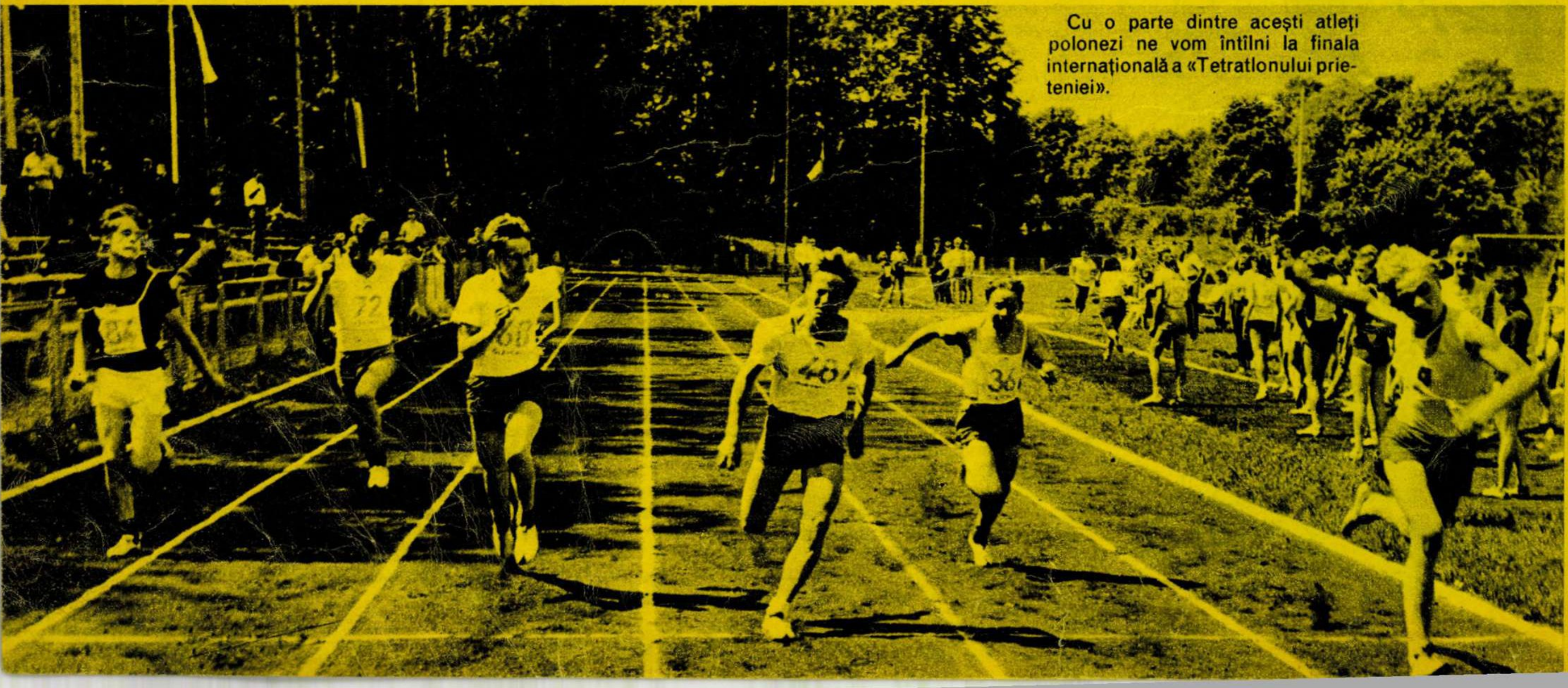

Cu o parte dintre acești atleți polonezi ne vom întîlni la finala internațională a «Tetratlonului prieteniei».

România

ÎN FINALĂ, 144 DE ATLEȚI!

Pregătiri și iar pregătiri. Atît la oaspeți, cît și la noi, gazdele.

La noi după, ce s-a consumat faza pe detașamente, tetratlonul a ajuns la aceea pe zone. Nu de mult, cele 40 de reprezentative județene și-au dat întîlnire, cîte cinci, în opt orașe ale țării: Turnu-Severin, Timișoara, Arad, Iași, Tulcea, Oradea, Tîrgoviște și București. Și timp de două zile — 19 și 20 iunie — 240 de fete și 240 de băieți, cei mai buni la nivel de județe, și-au disputat dreptul de-a participa la finala pe țară. Lupta cu centimetrii, secundele, cu emoțiile, cu partenerii de întrecere, a fost dîrză și... destul de strînsă. Atît de strînsă încît între prima și ultima finalistă, diferența de puncte este de 186, ceea ce în tetratlonul pe echipe nu reprezintă prea mult.

Desigur, sînteți curioși și nerăbdători să aflați care echipe au cîștigat faza pe zone și dreptul de-a participa la finala națională. De-aceea ne și grăbim să vi le prezentăm. Iată cîteva în ordinea punctajului: echipa Liceului nr. 2 din Ploiești (zona Dîmbovița), cu 2 217 puncte; echipa Liceului nr. 15 din Cluj (zona Bihor), cu 2 197 puncte; echipa Liceului nr. 8 din Iași (zona Iași) cu 2 186 puncte; echipa Școlii generale nr. 1 din Pitești (zona Timiș), cu 2 122 puncte; echipa Școlii generale nr. 21 din București (zona București), cu 2 034 puncte; echipa Școlii generale nr. 1 din Oțelul Roșu (județul Caraș-Severin, zona Mehedinți), cu 2 031 puncte.

Pe lîngă aceste echipe, cîștigătoare de drept, organizatorii tetratlonului au invitat la faza finală încă patru, care, deși clasate pe locul doi în unele zone, au realizat un punctaj bun, uneori mai bun chiar decît cîștigătoarele altor zone. Este vorba despre echipa Școlii generale nr. 2 din Craiova (cu 2 114 puncte), echipa Școlii generale nr. 18 din Sibiu (cu 2 113 puncte), echipa Școlii generale nr. 2 din Buzău (cu 2 086 puncte) și echipa Școlii generale nr. 1 din Carei (cu 2 071 puncte).

Așadar, în finala națională a tetratlonului pionieresc se vor confrunta componenții a 12 echipe (în total 144 de mici atleți). Care dintre ele va ieși cîștigătoare? Greu de făcut pronosticuri. Se pare, totuși, că ploieștenii sînt mai bine pregătiți. Să nu uităm însă că între 20 iunie, ultima zi a fazei pe zone, și 3 iulie, prima zi a fazei finale, sînt la mijloc 10 zile de... vacanță. Zile în care, cu siguranță, toți cei 144 de atleți se vor pregăti intens. Așa că orice rezultat este posibil.

De fapt, nu are prea mare importanță care echipă se va situa pe primul loc, ci **cu cîte puncte.** Dorim cu toții ca acestea să fie cît mai multe, să confirme astfel speranțele și așteptările noastre de a ne prezenta în finala internațională de la sfîrșitul lui iulie și începutul lui august cu o «garnitură» cît mai puternică. Este așteptat, cu îndreptățită justificare, un salt spectaculos peste maximum de 2 217 puncte din zone, realizate de atleții prahoveni. Va putea fi făcut oare?

LA ÎNCHIDEREA EDIȚIEI:

Ploieștenii campioni

3 și 4 iulie a.c. Două zile fierbinți pe stadionul «Tineretului» din București. Fierbinți nu atît din cauza soarelui de vară, binișor îmblînzit de-un vînt primăvăratic nu se știe cum rătăcit pe-aici, cît mai ales din cauza temperaturii degajate de lupta dintre cei 144 participanți la finala pe țară a **«Tetratlonului atletic pionieresc».**

Cota de pornire pe scara fierbinte a întrecerii a fost dată de reprezentativa pionierilor de la Liceul nr. 2 din Ploiești care, ieșind din faza pe zone cu cel mai mare număr de puncte (cu un avans de 186 față de ultima clasată) a intrat în finală ca «marea favorită». Situația aceasta însă nu i-a intimidat cîtuși de puțin pe ceilalți. Dimpotrivă, i-a ambiționat și i-a mobilizat și mai mult.

Dar nici ploieștenii — care se vede ca și-au dat seama de ceea ce-i așteaptă — nu s-au culcat pe lauri și nu s-au legănat în vise dulci, ci s-au pregătit intens. Așa se face că numai după 10 zile, aceiași concurenți care în zone realizaseră anume performanțe, s-au autodepășit evident, mulți dintre ei egalînd sau chiar doborînd recorduri republicane. **DOINA SPÎNU**, de pildă (cîștigătoarea concursului la fete) a realizat **7,9 secunde pe 60 m plat, 5,39 m la lungime, 1,42 m la înălțime** și **45,10 m la aruncarea mingii de oină,** performanțe sensibil îmbunătățite față de cele din zone. Același lucru se poate spune și despre **LUCIAN POPA, cîștigătorul concursului la băieți.** El a catapultat mingea de oină la 75,20 m, a realizat 7,9 sec. pe 60 m plat, 5,34 m la săritura în lungime și 1,48 m la săritura în înălțime, totalizînd 275 p. Și tot așa se poate vorbi despre mulți alți concurenți — Lucia Zamfir (289 p.), Ana Paisz (265 p.), Adrian Nae (271 p.), Ovidiu Berceanu (265 p.).

Și cum cei mai mulți dintre ei sînt componenți ai echipei Liceului nr. 2 din Ploiești, aceasta a totalizat 2 437 puncte, cucerind titlul de **Campioană națională la tetratlon.**

Redacția urează ploieștenilor mult succes și la faza internațională a **Tetratlonului** (București, 31 iulie — 1 august a.c.).

EXPEDIȚIILE CUTEZĂTORII

ÎN «AVAN-PREMIERĂ»

Unsprezece echipaje și-au ales numele de *«Floare de colți».* Toate au scris în fișa de bord «Floare de *colț*». Această plantă care crește pe colți de stîncă singuratici și abrupți a fost numită de botaniști «Floare de colți», cu i la sfîrșit. Rugăm deci, ca echipajele respective să facă cuvenita rectificare.

O veche zicală românească spune: *«Cine umblă mult, vede multe și învață multe».* Călăuzit de înțelepciunea acestui proverb, echipajul *«Urmașii Vrîncioaiei»* de la Școala din Tulnici (județul Vrancea) a hotărît să meargă aproape 300 de kilometri prin munții Parîng, Făgăraș și Bucegi în decurs de 28 de zile. Expediția «Urmașii Vrîncioaiei» bate (deocamdată, în proiect) recordul de durată! Le urăm să-și atingă țelul declarat și anume, să facă «unele descoperiri în legătură cu flora și fauna munților sus-menționați»

Numai cinci echipaje s-au înscris pentru a escalada munții Măcinului, cei mai bătrîni din țara noastră. Frumusețea acestor culmi care au dominat ținutul din jur încă de acum 400 milioane de ani va prinde în mreje — sîntem siguri — pe micii exploratori. Ei vor avea impresia că se află în munții Făgărașului, dar vor constata că nu le trebuie decît... o oră pentru a atinge cea mai înaltă creastă: vîrful Țuțuiatul, care are 467 metri. În schimb, cele cinci echipaje vor descoperi aici priveliști, forme geologice și mărturii istorice care nu pot fi întîlnite în ceilalți munți mai tineri din țara noastră. Noi le indicăm o pistă: în împrejurimile Măcinului, se găsesc urmele cetății Troesmis, despre care amintește Ovidiu...

Este de remarcat faptul că din cele mai bine de 300 de echipaje înscrise anul acesta pentru a participa la a treia ediție a *«Expedițiilor Cutezătorii»*, 61 vor asalta munții Apuseni în cursul lunilor iulie și august. O adevărată «avalanșă» de exploratori! Le urăm succes și așteptăm cu nerăbdare jurnalele lor de bord, care sperăm să conțină noi și interesante date despre frumusețile și bogățiile acestei regiuni.

Ciocoi Monica, folcloristul echipajului *«Congri»* de la Liceul «Ana Ipătescu» din Gherla ne trimite, înainte de a pleca în expediție, o scrisoare foarte frumoasă. Monica este entuziasmată de expediția «Congri», care are ca țel cercetarea salbei de lacuri din Valea Fizeșului. Din traseul arătat în fișa de bord reiese că expediția nu va depăși altitudinea de 500 m. Atenție: recitiți regulamentul concursului.

Echipajul *«Spicul Bărăganului»* din comuna Jugureanu (județul Brăila) ne-a trimis o fotografie din timpul etapei de pregătire. Cum expediționarii vor escalada vîrfurile Ciucaș și Omul îi sfătuim să descrie numeroasele forme de relief pe lîngă care vor trece. În jurul acestor «minuni» ale naturii, imaginația ciobanilor a creat interesante legende.

Acest sfat îl dăm tuturor expedițiilor care vor întîlni de-a lungul traseului forme de relief deosebite.

Am primit la redacție o interesantă scrisoare de informare cu privire la pregătirile echipajului *«Temerarii»*, organizat sub egida Casei pionierilor din Pașcani. Tinerii cutezători își propun să escaladeze Munții Rodnei. Pentru a-și definitiva traseul îi sfătuim să studieze articolul «Turismul în munții Rodnei» publicat de Emilian Iliescu în *«Almanahul turistic»* din anul acesta.

Un material similar am primit de la *Carmen Popescu*, geograful și «atașatul de presă» al expediției *«Temerarii»* din Cujmir (județul Mehedinți). Expediția își va instala tabăra lîngă adăpostul Padiș din Munții Bihor timp de cinci zile. Ar fi interesant dacă tinerii exploratori ar cerceta și cele trei peșteri de lîngă «Poiana florilor».

„LANSAREA”

AVENTURILE COLEGULUI MINITEHNICUS

SCENARIU ȘI DESENE: Radu Marian

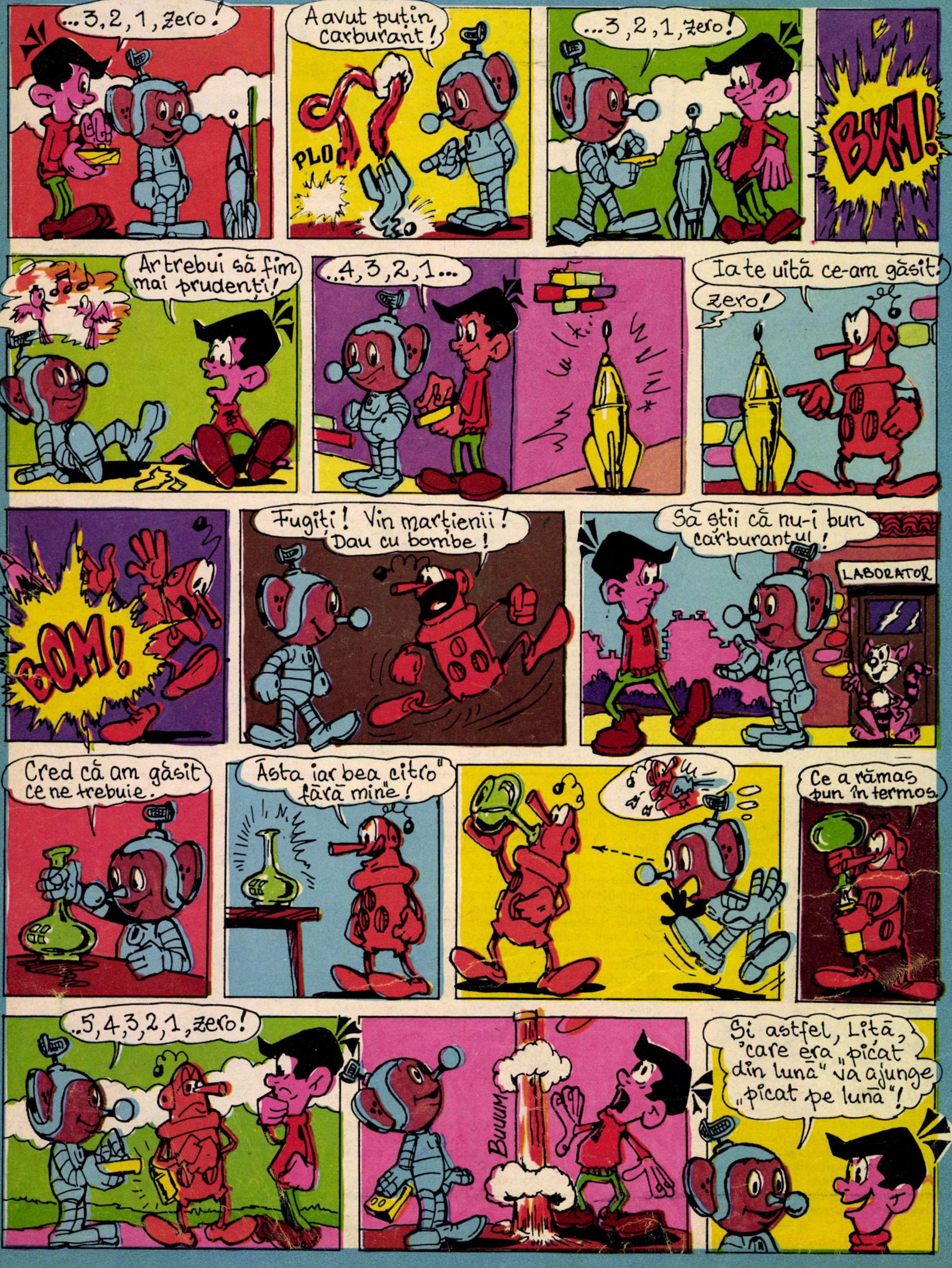
...3,2,1,zero!
A avut puțin carburant!
PLOC!
...3,2,1,zero!
BUM!
Ar trebui să fim mai prudenți!
..4,3,2,1...
Ia te uită ce-am găsit!
zero!
BOM!
Fugiți! Vin marțienii! Dau cu bombe!
Să știi că nu-i bun carburantul!
LABORATOR
Cred că am găsit ce ne trebuie.
„Ăsta iar bea „citro" fără mine"!
Ce a rămas pun în termos.
..5,4,3,2,1,zero!
BUUUM
Și astfel, Liță, „care era „picat din lună" va ajunge „picat pe lună"!

ABONAMENTELE PRIN OFICIILE ȘI AGENȚIILE P.T.T.R., PRIN FACTORII POSTALI ȘI DIFUZORII DE PRESĂ.

Redactor șef: Mihai Negulescu; Redactor șef adjunct: Ovidiu Zotta; Secretar general de redacție: Ioan Donca.
Adresa redacției: București, Piața Scînteii nr. 1. Căsuța poștală 4132. Tel: 17 60 10. Editura Scînteia. Tiparul C.P.C.S.
Redactor artistic: Vintilă Mihăescu; Tehnoredactor: Emil Petrovici.

Cutezătorii. 28

16 PAG., 1 LEU

29

Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ
EDITATĂ DE
CONSILIUL NAȚIONAL
AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

În acest număr:

CONSTELAȚIA PIONIERIEI
JUDEȚUL
GALAȚI

Oameni și VAPOARE

Tribuna cititorului

ÎN VIZITĂ LA CIREȘARI

DESCOPERIRILE LUI Emil:

Litoral '71

TRENUL VACANȚEI

Foto: A. IVAN

ACTUALITĂȚI «CUTEZĂTORII»

Scrisoarea săptămînii

Pe cînd se afla la tipar grupajul dedicat județului Galați, în cadrul rubricii noastre «Constelația pionieriei», la redacție au sosit de acolo o știre și cîteva fotografii «de ultimă oră».

Ziua de 6 iulie, zi de vacanță harnică și voioasă, le-a adus pionierilor din Municipiul Galați un dar deosebit. Ei au primit din partea muncitorilor de la Combinatul siderurgic, de la Șantierul Naval, de la celelalte uzine și fabrici UN SAT DE VACANȚĂ.

Echipat cu corturi, cu terenuri și instalații sportive, cu dușuri, cu un veritabil parc distractiv, acest «continent al veseliei», este vizitat cu asiduitate de copiii orașului. Fiecare pionier din Galați va petrece acolo, în seculara pădure Gîrboavele, cel puțin o zi din această vacanță!

Nu-i așa că o asemenea tabără de zi, situată la marginea orașului, în mijlocul naturii, e binevenită? Pleci dimineața de acasă, luîndu-ți cu tine mîncare pe toată ziua. Transportul se face gratuit, cu autobuzul. Acolo, la pădure vă așteaptă joaca, hoinăreala, strînsul plantelor medicinale, completarea insectarelor. Celor ce doresc să-și refacă puterile pentru după-amiaza, le stau la îndemînă corturile, saltelele pneumatice, umbra și liniștea pădurii. Au loc întreceri sportive (volei, handbal, fotbal, tenis de masă), se stabilesc campionii zilei. Seara, feericul foc de tabără...

Amenajată la inițiativa comitetului județean de partid, în timp record, de harnicii muncitori gălățeni, tabăra de zi din vecinătatea orașului de la Dunăre reprezintă — atît prin dotarea de care se bucură cît și prin intensitatea vieții educativ-recreative pe care o găzduiește — încă o mărturie grăitoare a atenției și grijii de care se bucură, pionieria, în mod permanent din partea organelor și organizațiilor de partid, din partea clasei noastre muncitoare.

Sîntem încredințați că voi, pionierii și școlarii din orașul respectiv, din întreaga țară, vă veți strădui să preluați cu cinste din aceleași brațe de muncitor care fac asemenea daruri minunate, ștafeta hărniciei și a cutezanței.

Mihai NEGULESCU

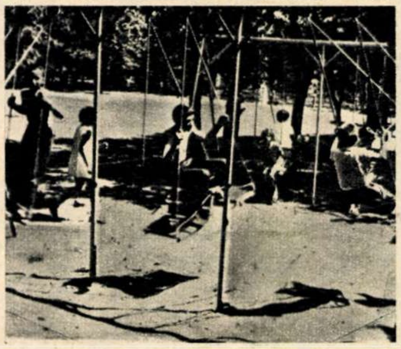

Foto: C. POPESCU

1. **Tabăra de zi a copiilor gălățeni (Pădurea Gîrboavelor).**
2. **Pe terenul de minifotbal.**
3. **La cules de mușețel.**
4. **Completăm insectarul.**
5. **În «parcul de distracții» al taberei.**

BUCUREȘTI

CITĂM DIN RĂSPUNSUL PIONIERILOR BUCUREȘTENI LA «CHEMAREA» CONSILIULUI NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

«Este pentru noi un motiv de mîndrie faptul că apelul adresat de C.N.O.P. a găsit copiii Capitalei în plină activitate, îmbinînd zi de zi acțiunile de petrecere plăcută a timpului liber — specifice vacanței de vară — cu activitățile social-utile cele mai diverse.

Pionierii și școlarii din orașul București, cu sprijinul și sub îndrumarea comandanților de unități și de detașamente, al activiștilor organizației noastre, sînt hotărîți ca și pe viitor să-și intensifice preocupările pentru educarea politico-ideologică și moral-cetățenească, sporindu-și contribuția proprie la munca social-utilă.

În cinstea conferinței municipale, cît și a celei de a II-a Conferințe Naționale a Organizației Pionierilor, vom continua activitatea sub deviza «Școala noastră ca o floare», acțiunile de colectare a maculaturii, a sticlelor și borcanelor, de amenajare a bazelor sportive simple. De asemenea, vom organiza cît mai multe activități, dedicate cunoașterii politicii partidului și statului nostru, a realizărilor înfăptuite în patria noastră.»

DANEȘ – MUREȘ

«După ce am reamenajat terenul de sport, ne scriu pionierii clasei a VI-a din com. Daneș, jud. Mureș, ne-am mutat cu toții, în vecinătate, pe lotul școlar. Am cules o mulțime de salată și am făcut «lumină» printre straturi. Acum, cucuruzul, ceapa și usturoiul de sămînță se răsfață în soare. Harnic a fost și colegul care ne-a făcut fotografia, păcat că nu îl vedeți printre noi. Pe lîngă munca alături de noi el «strînge» cu aparatul de fotografiat cele mai frumoase momente din activitatea noastră pentru alcătuirea unui album, pe care îl vom trimite Conferinței județene a organizației noastre».

COPĂCIOASA – GORJ

Corespondentul nostru Grigore Drăgan face bilanțul cîtorva zile de hărnicie a colegilor săi: «Am strîns peste 2 kg de mușețel, patlagină și codița șoricelului. Toate au fost uscate și apoi cîntărite! Am participat și la cea de a doua prașilă a porumbului și părinții au fost foarte mulțumiți. Mîine mergem la strînsul spicelor, iar după-amiază avem un meci de fotbal. Așa sînt zilele pe la noi, zile de vară pionierească».

CÎMPULUNG-MUSCEL

Răspunzînd la Chemarea C.N.O.P., peste 250 de pionieri musceleni au participat la strîngerea coacăzelor negre. După primele 6 zile de lucru, pionierii de la Școlile generale nr. 1, 2 și 3 din oraș recoltaseră circa 8 tone de fructe.

Cei mai harnici au fost pionierii de la Școala generală nr. 2. Din cei peste 160 de pionieri și școlari care participau zilnic la recoltare, cei mai harnici sînt: Nicolae Sima, Elena Stoica, Georgică Costescu.

DELTA DUNĂRII

De cîtva timp, în Deltă, la Sulina, s-a instalat «Pelicanul fermecat». Și pentru că este fermecat adună sub aripile lui, serie după serie, cîte 40 de copii din comunele județului Iași. Pionieri și școlari, iubitori și ocrotitori ai naturii vin aici și văd cu ochii lor zborul grațios al egretelor și stîrcilor, viața coloniilor de pelicani, ascultă semnalele fluierarilor și muncesc adesea alături de pescari. Numai așa se explică faptul că, de la un timp, cîștigă cu toții, pe rînd concursurile de pescuit. Aici, în tabăra din Deltă, pionierii cunosc cu adevărat taine din «paradisul» păsărilor și al apelor.

BĂILEȘTI – DOLJ

Copiii de la Școale generală nr. 3 din Băilești, jud. Dolj, au participat la acțiunea de înfrumusețare a orașului lor ajutînd la descărcarea nisipului pentru pavarea unor străzi, participînd la fabricarea unui număr de 50 000 cărămizi, care vor fi folosite în construcția noului spital. Hărnicia lor s-a făcut remarcată și la C.A.P. unde au ajutat la plivitul buruienilor și la alte lucrări de grădinărit.

VOILA – BRAȘOV

«Șoseaua teilor», așa au denumit pionierii din Voila, jud. Brașov, drumul pe care l-au plantat cu tei. Puieții au fost sădiți cu atîta pricepere, încît toți s-au prins. Acum, harnicii pionieri se află la C.A.P. și ajută la recoltarea legumelor și a cartofilor. În programul lor de vacanță, în afară de sport, jocuri și excursii sînt cuprinse încă multe ore de muncă la cooperativa agricolă.

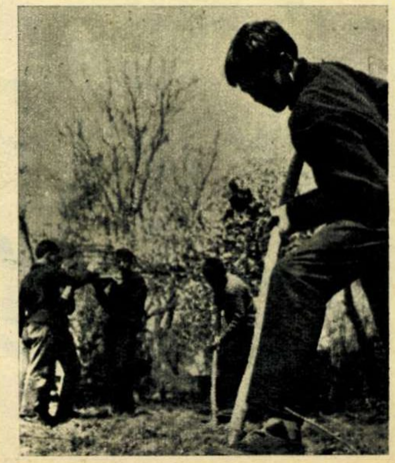

PESTE 300 SOIURI DE PLANTE MEDICINALE ÎMPODOBESC CU CELE MAI DIFERITE CULORI DEALURILE, VĂILE ȘI CÎMPIILE ȚĂRII, ALCĂTUIND O MARE BOGĂȚIE NATURALĂ, CARE POATE FI FOLOSITĂ PENTRU SĂNĂTATEA NOASTRĂ. DACII ERAU VESTIȚI PENTRU CUNOAȘTEREA PLANTELOR MEDICINALE ȘI LE FOLOSEAU ÎN VINDECAREA ANUMITOR BOLI ȘI PENTRU ÎNFRUMUSEȚARE, LA RÎNDUL EI, MEDICINA MODERNĂ GĂSEȘTE ÎN ACESTE MODESTE PLANTE UN ALIAT PUTERNIC.

PENTRU CĂ ÎN ZILELE ACESTEA, ÎN TOATĂ ȚARA, MULȚI DINTRE VOI, PIONIERII, VĂ AFLAȚI LA CULESUL PLANTELOR MEDICINALE IATĂ CÎTEVA DATE CARE VĂ POT FI DE FOLOS.

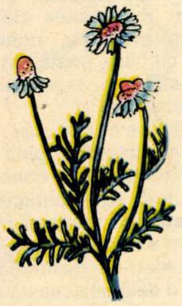

Mușețelul (romanița) — **plantă foarte răspîndită la noi. Are întrebuințările cele mai variate: calmant în durerile de stomac, pentru comprese contra umflăturilor, pentru gargară.**

La culesul mușețelului, alegeți numai acele flori cu căciulile galbene lunguiețe și petalele albe, desfăcute.

Mușețelul se usucă într-un loc ferit de umezeală, așezat în strat subțire, floare lîngă floare.

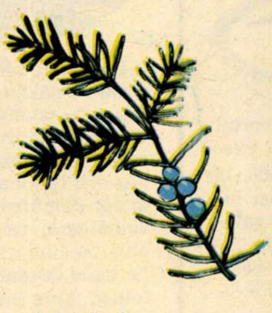

Ienupărul — **un tufiș veșnic verde pe care-l întîlnim în pădurile de brad. Fructele sale, din care se prepară un ulei bun în tratarea reumatismului, se culeg din august pînă în octombrie.**

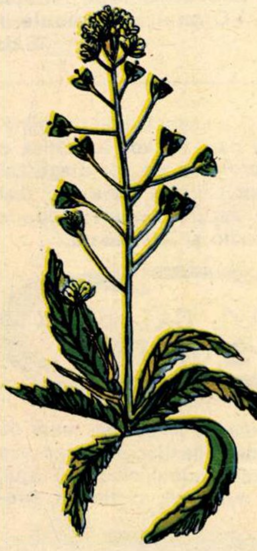

Traista ciobanului — **o plantă ierboasă, înaltă de 5 pînă la 50 cm, avînd frunzele de bază dispuse în rozetă. Florile sînt mici, albe. Ca plantă medicinală are acțiune hemostatică, adică oprește hemoragiile.**

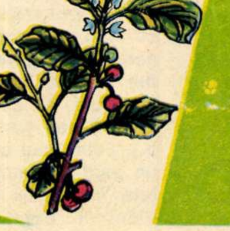

Crușinul — **deși vremea colectării lui (se colectează primăvara) a trecut, vi-l dăm spre recunoaștere. Este un arbust a cărui coajă se scoate de pe tulpină, prin tăieturi pînă la lemn.**

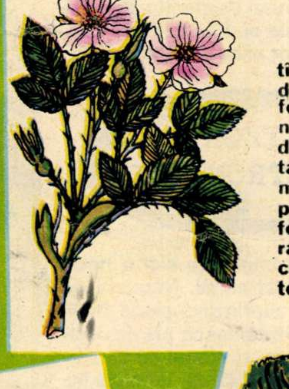

Măceșul — **arbust pe care-l întîlnim des în regiunea deluroasă. Fructele sînt foarte bogate în vitamina C. Patru kilograme de măceș asigură cantitatea necesară de vitamină pentru o sută de persoane. Măceșul se folosește pentru prepararea siropurilor și a ceaiurilor vitaminizante.**

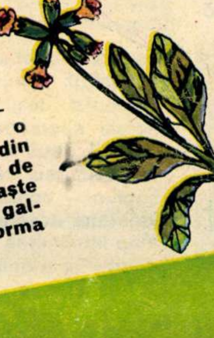

Ciuboțica cucului — **o plantă pe care o întîlnim în fînețele din regiunile de deal și de munte. Se recunoaște ușor după florile galbene, grupate în forma unei umbrele.**

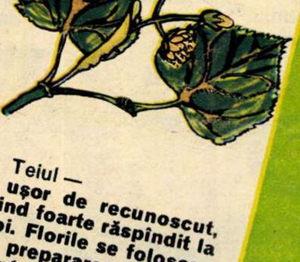

Teiul — **ușor de recunoscut, fiind foarte răspîndit la noi. Florile se folosesc la prepararea ceaiului contra tusei.**

PE PLAIURI RUCĂRENE

Sosind în Rucăr întreb pe un localnic dacă știe unde sînt pionierii din tabără și-mi răspunde că, dacă-i caut pe copiii care merg în fiecare dimineață, sus în munte, la cules de ferigi, mă conduce cu dragă inimă pînă la ei.

Înainte de toate, stau de vorbă cu cîțiva pionieri. Sînt veniți din București, de la Școala generală nr. 60 și tuturor începe să li se cuibărească în inimă regretul general de apropiata plecare spre casă. Fără nici o excepție, toți ar mai rămîne prin aceste locuri pe care le-au îndrăgit mult. De pildă, Georgeta Dobincă din clasa a VI-a vede pentru prima dată «pe viu» plante medicinale, iar Ion Bratu din clasa a VI-a și Florența Holban din clasa a VIII-a vor păstra în amintire, ca și ceilalți colegi ai lor, frumusețile portului și plaiurilor Rucărene. Ecaterina Iancu din clasa a VI-a îmi mărturisește că a fost de-a dreptul copleșită de frumusețea Cheilor Dîmbovicioarei pe care le-a vizitat împreună cu toți ceilalți colegi. După-amiezile erau adevărate serbări sportive, îmi spune Mihai Nicolae din clasa a VII-a.

Tovarășul ing. Marian Dumitru, doctorand în științe biologice de la Unitatea de plante medicinale București a CENTROCOOP-ului, inițiatorul și «sufletul» acestei tabere, ne spune: «cei peste 100 de copii au muncit cu toată seriozitatea, au obținut rezultate bune. În anul viitor vom încerca să extindem taberele de acest fel în toată zona perimontană». Rezultatele primei «experiențe» sînt dintre cele mai frumoase: 195 kg de frunze de zmeur, 2 kg de floare de trifoi roșu, 190 kg de podbal, 95 kg frunze de mesteacăn și 1068 kg rizomi de ferigă.

Recoltarea rizomilor de ferigă, acest prețios produs, a fost cea mai dificilă. La această activitate au participat doar băieții din clasele mai mari. Pe dealul Ghimbavului, unde lucrau, își petreceau aproape toată ziua, și, pe seară, camionul care-i aducea în tabără era plin de rodul muncii lor. Fetele îi ajutau și ele, după puterile lor, curățind și selectînd fiecare transport al băieților. Aveau destul de muncit pentru că rizomii erau învăluiți cu o mulțime de frunze și frunzișoare. Băieții care au fost pe Ghimbav își aminteau cu plăcere de ziua în care, începînd dintr-o dată să plouă, s-au adăpostit într-o cabană veche, au făcut focul, au prăjit ciuperci și au așteptat, plini de voie bună, să se facă din nou frumos ca să-și poată continua lucrul.

PAVEL POPESCU

LITORAL '71

(ÎN PAGINILE 14-15)

CONSTELAȚIA PIONIERIEI

JUDEȚUL G

ACTIVITATEA CEA MAI FRUMOASĂ

Din multitudinea de activități la care pionierii gălățeni participă cu deosebit interes — științifice, tehnice, culturale, artistice, sportive, turistice, utilitare, patriotice — este greu de spus care-i cea mai frumoasă. Fiecare vor susține și vor demonstra, cu argumente convingătoare, că activitatea lor are un plus de frumusețe și atractivitate față de toate celelalte. De ce se îndreaptă, totuși, spre navomodelism preferințele pionierilor din Galați?

Se știe că în acest oraș de la Dunăre există o veche tradiție a construcțiilor de nave, că părinții și frații mai mari ai pionierilor lucrează pe nave maritime și fluviale sau pe șantierul unde sînt construite. Și, firesc, ei nu pot rămîne străini de aceste preocupări. Cum însă sînt încă mici, deocamdată ei apelează numai la baghete, placaj, carton și vopsea care, în mîinile lor gingașe, dar pricepute totuși, prind viață, devin nave miniaturale de cele mai diferite tipuri.

Alături de machetele la scară redusă ale caravelelor lui Columb, ei construiesc tipuri miniaturale de nave dintre cele mai moderne, ingenioase și îndrăznețe cu care, peste ani, mulți dintre ei vor străbate, la modul real, mările și oceanele.

Îi vom reîntîlni pe acești copii de azi — așa cum s-a-ntîmplat și pînă acum — studenți la facultatea de construcții navale, muncitori sau tehnicieni în șantierele navale sau marinari îndrăzneți. Unii dintre ei vor conduce, la rîndul lor, alte cercuri de navomodeliști, dovedind încă o dată că această activitate îmbogățește nu numai universul copilăriei, ci și drumul spre maturizare profesională al unui mare număr de tineri tehnicieni.

Prof. AUGUSTIN RADU,
președintele Consiliului județean
al Organizației pionierilor,
Galați

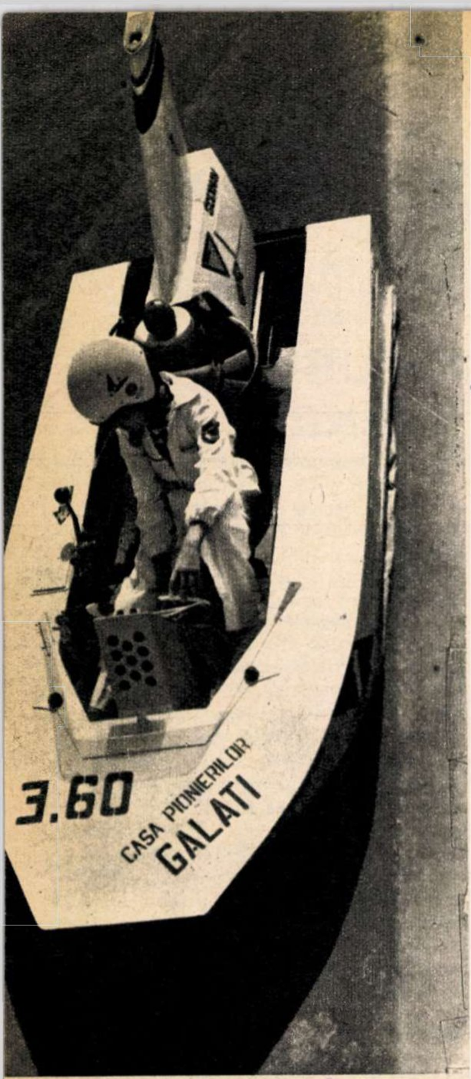

EXPERIMENTAL

Așa arată celebrele GCEXNAV-uri construite de către membrii cercului de electromecanică de la Casa pionierilor din Galați, *realizări pentru care au fost deosebit de elogios apreciați chiar de către marele savant Henri Coandă, iar în 1970 au cucerit Marele premiu colectiv al concursului «Minitehnicus». Foto 1 — un pilot în devenire, înainte de-a porni motorul modelului 09E. Foto 2 — Sorin Zosim efectuînd, cu modelul 018E, un spectaculos salt peste un obstacol artificial de 37 cm înălțime.*

ATRACTIA TEHNICII

Pionierii din județul Galați, ca de altfel toți ceilalți colegi ai lor din țară, înțeleg bine rolul din ce în ce mai mare pe care tehnica îl joacă în societatea modernă. Așa se și explică de ce în contextul vertiginoasei dezvoltări industriale a țării noastre, tehnica exercită asupra lor o mare atracție, le polarizează tot mai mult atenția, aptitudinile, visele. Dovezi în acest sens? O mulțime. Printre ele și creșterea substanțială a numărului de cercuri tehnice din județ: de la 41 (cu aproape 2 000 de membri) în 1967, la 146 (cu aproape 5 000 membri) în 1971. Cercuri dintre cele mai diverse — de navomodele, aeromodele, radio, electromecanică, ambarcațiuni, motocarting, electrotehnică etc.

CELEBRELE GCEXNAV-URI

Știți, desigur (s-a scris și s-a vorbit mult la vremea lui despre acest eveniment) că în toamna anului 1968, la Casa pionierilor din Galați a fost încercat, cu deplin succes, primul vehicul pe pernă de aer din țara noastră, construit de membrii cercului de electromecanică împreună cu tînărul inginer Matei Chirali.

De-atunci, în mai puțin de 4 ani deci, membrii acestui cerc (al căror număr a crescut între timp de la 6 la cîteva sute) au mai construit încă 20 alte GCEXNAV-uri (cîteva fiind ambarcațiuni speciale, cele mai multe însă vehicule pe pernă de aer). Ceea ce impresionează nu e atît numărul acestora, cît mai ales uluitoarea rapiditate cu care acești copii au reușit să pătrundă pînă-n cele mai mărunte detalii în tehnica construcției lor, să le perfecționeze și să le mărească necontenit capacitatea și performanțele. Între modelele *01* (avînd 4 C.P. și fiind capabil să transporte o singură persoană — pilotul) și *020* (de 100 C.P. și cu 6 locuri) este aceeași diferență ca între primul automobil și ultimul tip de mașină de curse.

PILOTII -CAMPIONI

Pilotarea vehiculelor pe pernă de aer este deosebit de dificilă, necesitînd îndemînare, curaj. Dar și-n acest domeniu membrii cercului de electromecanică de la Casa pionierilor din Galați s-au dovedit la înălțime. Mai ales doi dintre ei — **Mircea Leonard** și **Sorin Zosim.**

Nu de mult, un specialist bine documentat în acest domeniu, susținea că dacă s-ar face un clasament mondial al copiilor care pilotează vehicule pe pernă de aer, Mircea și Sorin (foști pionieri, actualmente proaspeți elevi la Liceul industrial de construcții și exploatări de nave) ar ocupa, fără îndoială, locul 1 și 2 cu 350 și, respectiv, 250 ore acumulate pînă în prezent în această postură. Ceea ce înseamnă un volum de antrenament la nivel de profesioniști ai pilotajului.

HĂRNICIE

22 unități și 184 detașamente de pionieri au fost distinse cu titlul de «fruntașe», un număr de 1 375 copii poartă titlul de «pionier de frunte», iar 7 pionieri au primit insigna «Cutezătorul».

De vreo trei ani încoace, peste 25 de bătrîni ai satului se află în atenția detașamentului clasei a IV-a A de la Școala generală din Bălășești, distins cu titlul de «fruntaș». Pe lîngă această activitate originală, în care doi-trei elevi din această clasă, intrînd în ograda vreunuia, se apucă de treabă (fie că mătură sau sparg lemne, fie că sapă o grădină sau aduc apă, fie că repară un gard sau merg și se întorc cu brațele încărcate de cumpărături), toți pionierii detașamentului sînt elevi foarte buni. Bătrînii nu rămîn impasibili la asemenea dovezi de atenție, de grijă și respect față de ei. Îi răsplătesc cu aurul vorbelor lor pline de înțelepciune.

VIITORI ELECTRONIȘTI

Pare să se prefigureze aici o nouă generație de electroniști. Numărul de 28 de cercuri, cuprinzînd peste 2 000 pionieri, vin să întărească previziunea noastră. Pasiunea și elanul cu care ei se angrenează în activități tehnice, însușindu-și încă de pe acum calități de «mari maeștri» în domeniul radiofoniei, îi anunță pe specialiștii de mîine. Chiar și cei care nu vor îmbrățișa o asemenea profesie, se vor alege cel puțin cu posibilitatea de-a ști, mai tîrziu, să-și repare singuri propriile aparate de radio și televizoare.

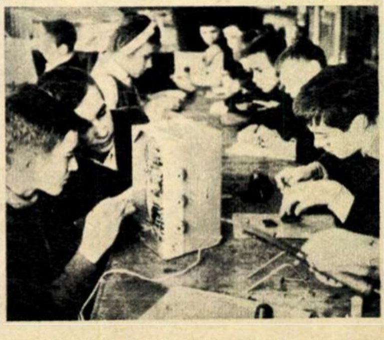

PRIMUL CALENDAR SPORTIV

Numărul din ce în ce mai mare de copii atrași de noile discipline sportive ca tirul cu arcul, judoul, oina, patinajul, gimnastica modernă, ciclismul, precum și angrenarea lor cu succes în competiții republicane (locul VI în Concursul de gimnastică modernă «Tinerele speranțe», ediția 1970, două locuri I, două locuri II și trei locuri III la Concursul republican de judo al copiilor — ediția 1971, sînt numai cîteva dintre acestea) a impus în ultimul timp întocmirea unui riguros calendar sportiv al pionierilor gălățeni.

Așadar, sport în masă și după toate regulile, ceea ce le permite micilor protagoniști să se afirme din ce în ce

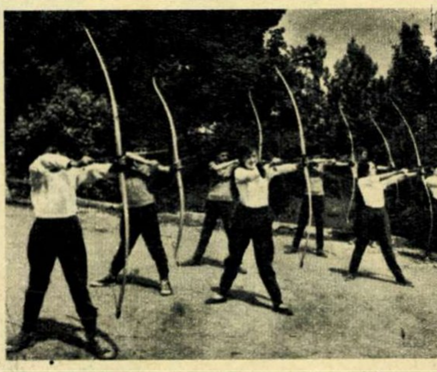

ALAȚI

mai mult nu numai pe plan local, ci și republican.

PE LACUL LUI PETRU RAREȘ

În prima parte a lunii iulie a.c., Galațiul a fost gazda marelui Concurs republican de navomodele al pionierilor și școlarilor. Timp de cîteva zile, cei aproape 350 mici constructori de nave în miniatură din întreaga țară, reuniți în cadrul unei tabere de specialitate, și-au disputat întîietatea, prin intermediul navomodelelor lor, pe apa lacului Brateș. La celelalte numeroase distincții și premii, cucerite pînă acum de navomodeliștii gălățeni (locul II pe echipe și cinci locuri I la individual în Campionatul național de navomodelism, ediția 1970), ei au adăugat cu acest prilej o nouă victorie de prestigiu pentru județul lor.

DE LA 1 LA 17

Pînă în anul 1966, pionierii gălățeni nu prea cunoșteau alte modalități de practicare a turismului decît excursia cu autocarul și jocul de orientare cu bilețele. De atunci însă au început să apeleze cu curaj și pe scară din ce în ce mai largă la forme noi, originale, mult mai atractive și mai eficiente: drumeție, cicloturism, orientare turistică competițională, ștafete aplicative (de iscusință și îndemînare), expediții turistice și de cercetare științifică. Participarea pionierilor gălățeni la «Expedițiile Cutezătorii» a constituit pentru ei, după cît se pare, o adevărată școală a turismului.

În anul 1969, în prima ediție a acestui concurs, pionierii din acest județ participă doar cu un singur echipaj — «Danubius», care însă cucerește trofeul «Sfinxul Carpaților» (pentru cel mai original și interesant itinerar). Un an mai tîrziu, numărul echipajelor din această parte a țării se ridică la trei, unul dintre ele — «Ancora» — cucerind trofeul «Cortul de mătase» (pentru cel mai unit echipaj), iar altul, un fanion de onoare. La actuala ediție a «Expedițiilor», județul Galați se situează pe locul doi pe țară cu cele 17 echipaje ale sale înscrise în concurs (după Hunedoara cu 18).

Este vorba, evident, de un salt impresionant care, alături de celelalte forme mai sus-amintite, demonstrează marea atenție pe care pionierii și școlarii din acest județ o acordă turismului, petrecerii timpului liber în cadru natural.

AGRICULTORII

Constituiți în cercuri (140 de agrobiologie, 10 de tractoriști, 8 de apicultori) sau pe detașamente și chiar unități întregi, mii și mii de copii din această parte a țării pot fi văzuți — mai ales în vacanța de vară — lucrînd pe loturile școlare sau pe cîmp, alături de cooperatori. Săpînd pămîntul, tratîndu-l cu îngrășăminte chimice, îngrijind culturile sau adunînd recoltele ei se deprind, încă de pe acum, cu cele mai moderne metode agrotehnice.

În perspectivă, pionierii gălățeni au planuri mari în acest sens. Astfel, pînă la sfîrșitul acestui an, în fiecare școală din județ va fi înființat cel puțin un cerc agrobiologic! Totodată se va trece la specializarea lor, vor căpăta un caracter mai pregnant aplicativ — practic prin înființarea a numeroase sere și solarii, prin amenajarea în fiecare școală a unuia sau a mai multor terenuri experimentale. Și dacă, peste cîțiva ani, se va auzi de obținerea unor recolte record în acest județ, cu siguranță că la realizarea lor vor contribui și micii, dar pasionații agricultori de azi.

GRUPAJ REALIZAT CU CONCURSUL CONSILIULUI JUDEȚEAN AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR GALAȚI.

REDACTOR: CONSTANTIN DIACONU

„CUPA CUTEZĂTORII LA FOTBAL

Clasamentul la 16 iulie 1971

1.	«VIITORUL» Cungrea, Olt	92	puncte
2.	«PANDURII» Bărbuceni-Prundeni, Vîlcea	85	„
3.	«VIITORU» Bujoru, Teleorman	84	„
4.	«F.C. URANUS» Bezdad, Dîmbovița	79	„
5.	«VOINȚA» Pielești-Pîrșani, Dolj	71	„
6- 7.	«FLAMURA PIONIEREASCĂ», Budești-Gruiu, Ilfov	68	„
6- 7.	«SPORT PIONIERESC», Beica de Jos, Mureș	68	„
8.	«ȘOIMUL», Cășeiu, Cluj	64	„
9.	«UNIREA» Văleni Dîmbovița	60	„
10.	«A.S. SILITORUL» Bolintin Deal, Băleanu Ilfov	56	„
11-12.	«SPERANȚA», Savîrșin, Arad	55	„
11-12	«SPERANȚA», Ciolănești, Teleorman	55	„
13.	«AVÎNTUL» Nichiteni-Coțușca, Botoșani	52	„
14.	«SPORTUL» Bogdănești, Bacău	50	„
15.	«VICTORIA» Brazi, Prahova	46	„
16.	«SĂGEATA» Curtici, Arad	44	„
17.	«SPERANȚA» Valea Dragului, Ilfov	43	„
18-19.	«PARTIZAN» Izvoarele, Ilfov	40	„
18-19.	«DORINȚA» Războieni, Neamț	40	„
20.	«FLAMURA» Saldabagiu-Barcan, Bihor	39	„
21.	«FLACĂRA» Licuriciu-Călinești, Teleorman	37	„
22.	«ȘOIMII» Pui-Ponor, Hunedoara	36	„
23.	«VOINȚA» Chiheriu de Jos, Mureș	35	„
24.	«TRIUMF» Orlești, Vîlcea	34	„
25.	«STREIUL» Bretea Română, Hunedoara	32	„
26.	«SPICUL» Gogoșari-Izvoare, Ilfov	28	„
27-28.	«SPORTING» Vințul de Jos, Alba	27	„
27-28.	«ÎNDRĂZNEȚII» Prundeni, Vîlcea	27	„
FETE			
1.	«F.C. VENUS» Comlașul Mare, Jimbolia-Timiș	67	puncte
2.	«ÎNVINGĂTORII» Ciumeghiu-Bihor	17	„

NOTA REDACȚIEI

Cîștigă cei mai buni și mai pasionați.

Se acordă: 4 puncte pentru victorie; 3 puncte pentru meci nul; 2 puncte pentru meci pierdut.

«Cupa Cutezătorii» este disputată în prezent de 160 de echipe.

SUCCES TUTUROR!

AGENDA CONCURSURILOR

ASPECTE DE LA EXPOZIȚIILE JUDEȚENE ALE MARELUI NOSTRU CONCURS MINITEHNICUS -CUTEZĂTORII, EDIȚIA A IV a - 1971

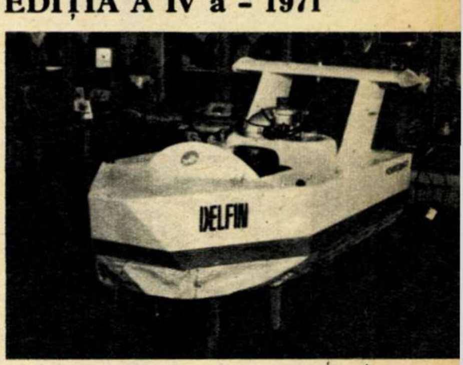

Un concurent serios al Galațiului: județul Vrancea. Iată un reușit vehicul cu pernă de aer prezent în expoziția județeană Minitehnicus de la Focșani. ▲

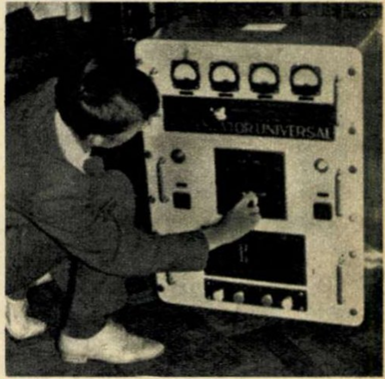

Craiovenii, specialiști în electrotehnică. În imagine, un alimentator universal construit la Casa pionierilor Craiova. ▲

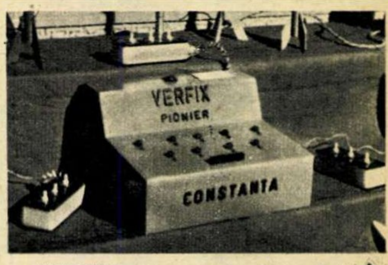

«VERFIX» un examinator automat care permite profesorului «să stea de vorbă» cu mai mulți elevi o dată. Vă amuză ideea? Dispozitivul, foarte prețios pentru învățămînt, a putut fi văzut la expoziția județului Constanța. ▲

În încheiere, o invenție. La expoziția județeană din Turnu Severin — Mehedinți a fost expus acest ingenios aparat automat de spălat farfurii. ▼

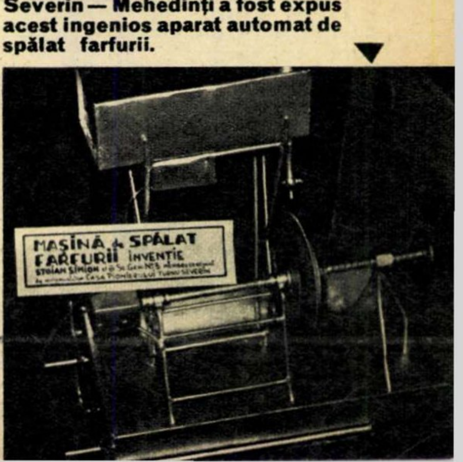

ŞOIMII carpaţilor

19

REZUMATUL CAPITOLULUI PRECEDENT: INTERVENIND CURAJOS ÎN LUPTĂ, ŞOIMII CARPAŢILOR REUŞESC SĂ-L SALVEZE PE ONIŞOR DIN MÎINILE HITLERIŞTILOR. ASTFEL SE AFLĂ CĂ ÎN ZIUA ACEASTA CHIAR, SPRE ORA PRÎNZULUI, MUNCITORII DIN ORĂŞEL VOR ATACA COMANDAMENTUL HITLERIST ŞI DECI, VOR AVEA NEVOIE DE AJUTOR.

Scenariu : PETRE GHELMEZ

Desene: OFELIA DUMITRESCU

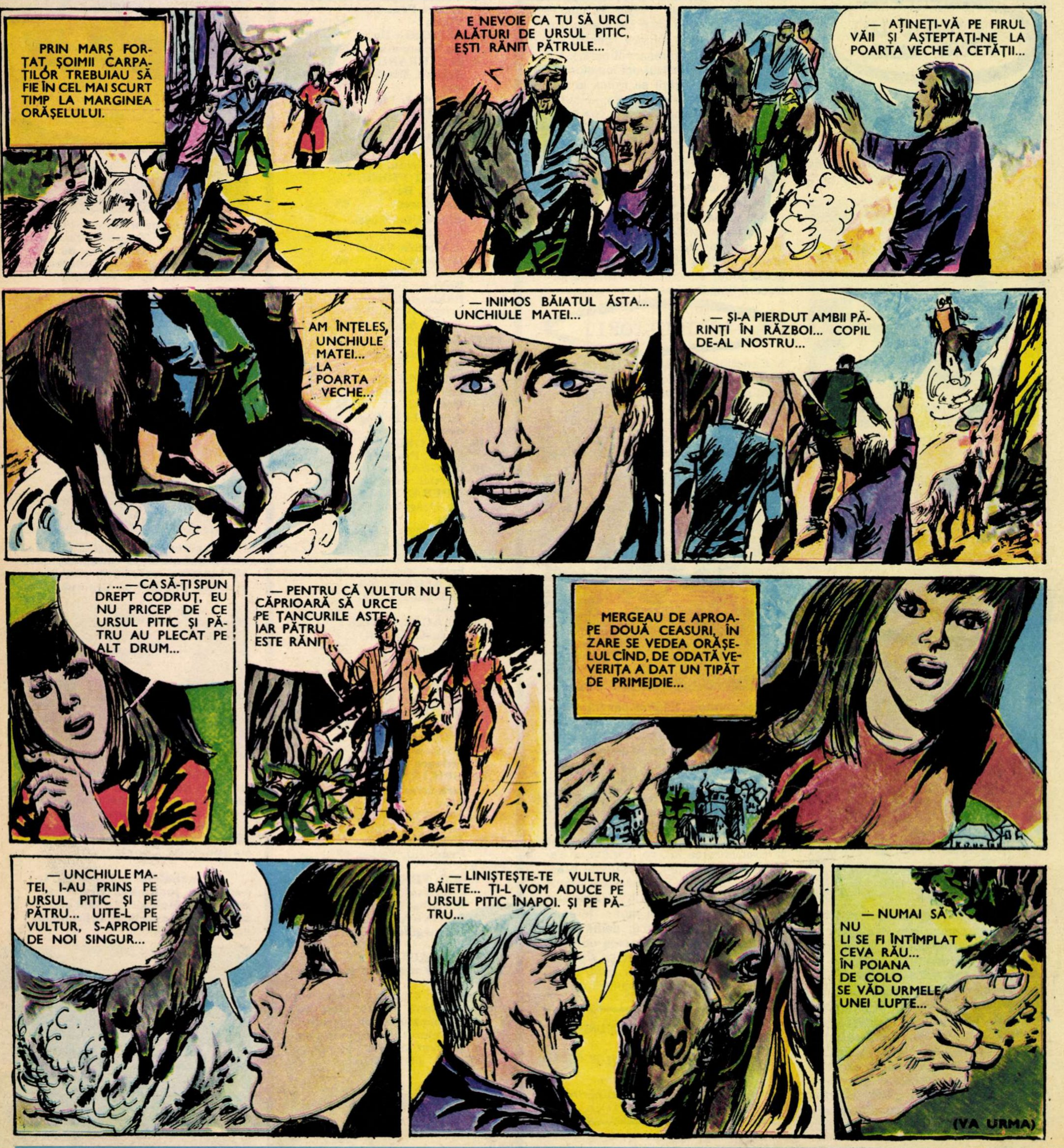
PRIN MARŞ FORŢAT, ŞOIMII CARPAŢILOR TREBUIAU SĂ FIE ÎN CEL MAI SCURT TIMP LA MARGINEA ORĂŞELULUI.
E NEVOIE CA TU SĂ URCI ALĂTURI DE URSUL PITIC, EŞTI RĂNIT PĂTRULE...
— AŢINEŢI-VĂ PE FIRUL VĂII ŞI AŞTEPTAŢI-NE LA POARTA VECHE A CETĂŢII...
— AM ÎNŢELES, UNCHIULE MATEI... LA POARTA VECHE...
— INIMOS BĂIATUL ĂSTA... UNCHIULE MATEI...
— ŞI-A PIERDUT AMBII PĂRINŢI ÎN RĂZBOI... COPIL DE-AL NOSTRU...
.... — CA SĂ-ŢI SPUN DREPT CODRUŢ, EU NU PRICEP DE CE URSUL PITIC ŞI PĂTRU AU PLECAT PE ALT DRUM...
— PENTRU CĂ VULTUR NU E CĂPRIOARĂ SĂ URCE PE ŢANCURILE ASTEA, IAR PĂTRU ESTE RĂNIT...
MERGEAU DE APROAPE DOUĂ CEASURI, ÎN ZARE SE VEDEA ORĂŞELUL CÎND, DE ODATĂ VEVERIŢA A DAT UN ŢIPĂT DE PRIMEJDIE...
— UNCHIULE MATEI, I-AU PRINS PE URSUL PITIC ŞI PE PĂTRU... UITE-L PE VULTUR, S-APROPIE DE NOI SINGUR...
— LINIŞTEŞTE-TE VULTUR, BĂIETE... ŢI-L VOM ADUCE PE URSUL PITIC ÎNAPOI. ŞI PE PĂTRU...
— NUMAI SĂ NU LI SE FI ÎNTÎMPLAT CEVA RĂU... ÎN POIANA DE COLO SE VĂD URMELE UNEI LUPTE...
(VA URMA)

Oameni și VAPOARE

Mă tem că n-o să fiu în stare să povestesc exact cum s-au petrecut lucrurile. Fiind însă vorba despre oameni și vapoare îmi iau inima în dinți și încep așa:

Ziua aceea era cu totul și cu totul deosebită. N-avea cum să se asemene cu cele care s-au scurs înaintea ei sau după ea. La urma urmei de ce? Aici chiar că unii din voi s-ar putea să nu înțeleagă. Dar... Știți cum se construiesc navele? Mai întîi pe... pămînt. O tablă. Și încă una. Și încă una. De jur-împrejur — schele metalice, macarale. Tuburi prin care circulă aer comprimat. Și apă. Și curent electric. În mijlocul acestei dantelării — vaporul. O motonavă ca toate motonavele. Sau un cargou. Ca toate cargourile.

Cel pe care-l pomenesc eu aici era un cargou. Nalt — așa, pe uscat — cît o casă cu patru, ba chiar cinci etaje.

Și acum am ajuns la ineditul zilei. Cargoul acela gata, trebuia să se despartă de pămînt. De țărm. O desprindere pentru totdeauna. Bine, bine, dar cum să-l dezlipești? Ei, pentru asta ziua era altfel decît toate celelalte. În ziua asta trebuia să se petreacă evenimentul. Cum?

Mai întîi și întîi, pregătiri peste pregătiri. Pentru că nimic nu se face de la sine, fără muncă, fără sudoare. «Sînt bune săniile pe care stă uriașul de metal de patru, ba chiar cinci etaje?» «Bune!» își răspundea singur unul T. Basalic, mai mare peste preparativele acestea foarte, foarte complicate. «Au fost unse bine, bine, pînă la apă tălpile pe care vor aluneca împreună cu vapor cu tot?» «Au fost» își răspundea Basalic sau oamenii lui. «Otgoanele în regulă?» «În regulă?» «Aparatele de sîrmă care să le taie simultan?» «Pregătite» — venea răspunsul. «Și topoarele?». «Și!»

Totul, deci, gata. Nu știu dacă era pregătită și sticla de șampanie, care se sparge de prova navei după un străvechi obicei marinăresc. Să aducă noroc, să străbată cu noroc mările și oceanele pămîntului. De față, sute de constructori. Între ei, un om în vîrstă, îmbrăcat ca de sărbătoare. Privea atent la fiece mișcare. Scund, cu ochii vioi, cu mers legănat de marinar, lat în umeri, cu obrazul încă tăbăcit de vînturile tuturor anotimpurilor.

— Începem lansarea? a întrebat cineva.

— Începem, a răspuns Basalic.

Cei de față, solemni, bucuroși. Părăsea pămîntul nava făurită cu mințile, cu brațele lor. Părăsea pămîntul — mai precis, urma să-l părăsească — încă un cargou românesc, atît de scump inimii lor.

Omul în vîrstă, cu mers legănat, de marinar, cu hainele de sărbătoare a tresărit la fluierul lui Basalic. Poate nu-l mai auzise de mult! Sau, cine știe, nu era obișnuit cu asemenea semnale...

— Pregătiți aparatele de sudură! a strigat Basalic. Și glasul lui suna altfel. Tremurat. Dunărea de-alături îi lungea la infinit ecourile. Față în față cu Dunărea — nava gătită de voiajul acvatic. Nava și oamenii care au întrupat-o din metal, din pasiune pentru profesia de constructor de vapoare, din convingerea și dăruirea adîncă de a fi de folos oamenilor și țării.

— Tăiați! a strigat parcă mai sigur Basalic. Albia largă tot i-a furat comanda scurtă și a dus-o, legănat, pînă în celălalt mal. Aparatele de sudură ferăstruiau harnice otgoanele de oțel. Otgoanele care țineau într-o îmbrățișare puternică, parcă nepămînteană, ceea ce duraseră oamenii prin munca lor...

Douăzeci de secunde...

Cincisprezece secunde...

Zece secunde...

Flama albastră cînta un cîntec albastru. Aplecați asupra acesteia, sudorii păreau niște grupuri statuare sugerînd maximă vitalitate. Oamenii — aproape că-și țineau răsuflarea. Cargoul, nemișcat, tăcut în măreția lui, alcătuită cu migală și virtuozitate de către navaliști.

Opt secunde...

Șapte secunde...

Cinci secunde...

Omul în vîrstă — un musafir, desigur la acest eveniment inedit — se mișca de pe un picior pe altul. Era cuprins de un neastîmpăr greu de stăpînit. Basalic — calm, sigur pe comenzile scurte, alături de sudori.

Patru secunde...

Două secunde...

O secundă...

— Gata!

Otgoanele topite zbîrnîiră. Doar cîteva clipe. Apoi, cargoul, dezlegat, porni. Aluneca lin pe săniile unse. Fără să se legene. Tăind demn valurile imaginare. De fapt, valurile văzduhului. Cobora fără se clatine, parcă zbura pe săniile lui, spre apă. Pămîntul îi petrecea bucuros voiajul, încredințîndu-l apei. Părea o uriașă și fantastică pasăre de metal, închipuită de om pentru marile călătorii acvatice. O pasăre cu echilibru perfect, cu o armonie a formelor ce friza perfecțiunea.

Zece metri...

Cinci metri...

Trei metri...

— În sfîrșit, apa!

Valul stîrnit alergă spre lungul Dunării, împlinit cu podoaba albă a spumei. Valurile legănau noul oaspete, îmbăindu-i prietenoase formele. Basalic privea parcă uimit la cargou. De aici, de pe mal, părea mai altfel. Mai grăbit în așteptarea curselor pe mările lumii, pe oceanele lumii, cu tricolorul românesc la bord.

— Ai făcut treabă bună Basalic — îl felicitară cei de față.

— Frumoasă lansare, Basalic! îl lăudă și omul în vîrstă, venit în haine de sărbătoare la momentul solemn, al desprinderii de țărm.

— Mulțumesc meștere! mulțumi tulburat Basalic. Nu m-așteptam să vii.

— Cum să nu te aștepți? îi reproșă omul cu umerii largi de marinar.

Cargoul continua să se legene pe apa Dunării. Semn de nerăbdare poate, pentru cursele pe care le aștepta. Pe mal — renumitul lansator de vase, Dumitru Cazacu, de la Șantierul naval din Galați, ieșit de curînd la pensie, omul în haine de sărbătoare, calm acum, bucuros, strîngea mîna fostului său ucenic T. Basalic care-i prilejuise una din lansările de zile mari. «Ștafeta a trecut în mîini bune», părea că sugerează acest moment răscolitor după lansare.

Ștafeta muncii și a bucuriilor ei.

ILIE TĂNĂSACHE

Desen: VINTILĂ MIHĂESCU

Cutezătorii în vizită la scriitorul CONSTANTIN CHIRIȚĂ

«Sînt îndrăgostit de copiii țării mele și de aceea scriu și voi scrie pentru ei.»

În ziua fixată, împreună cu un grup de reporteri, membri ai «Clubului 2000» am sunat la ușa binecunoscutului scriitor, autor al ciclului «Cireșarii». Nici un răspuns. Am apăsat pe clanță și ușa s-a deschis. Am intrat într-un hol larg și nimeni nu ne-a ieșit în întîmpinare. Ce s-o fi întîmplat? ne-am întrebat cu o oarecare neliniște. Nedumeriți am luat loc pe cele cîteva scaune, hotărîți să așteptăm.

Timpul trecea. Treptat, o mare dezamăgire a început să ne cuprindă. Să ratăm oare această atît de mult așteptată întîlnire? Dar îngrijorarea noastră avea să dispară într-o singură clipă. Din pragul ușii, își făcu apariția scriitorul, anunțîndu-se cu un vesel «bun venit». Pusese un ultim punct la un manuscris de care nu se putuse desprinde și acum era gata să stea de vorbă cu noi. Nerăbdători, reporterii au intrat repede în acțiune.

IRINA RADU, clasa a VII-a. Ați fost un elev silitor? Care erau materiile dumneavoastră preferate?

CONSTANTIN CHIRIȚĂ: *Nu-mi aduc prea bine aminte sau poate că nu vreau să-mi amintesc. Uneori mă revăd totuși copil, aplecat ore întregi asupra cărților. Citeam foarte mult, dar la fel de mult visam. La vîrsta voastră îmi plăcea să mă plimb, imaginîndu-mi tot felul de fapte grozave, încît de multe ori, în asemenea hoinăreli, uitam de curgerea timpului. Liceul l-am făcut la Bîrlad, unul din cele mai vechi licee din țară. Toamna aceasta va împlini 125 de ani. Școala a avut elevi și profesori de seamă: Alexandru Vlahuță, Garabet Ibrăileanu a fost acolo elev și profesor, Vasile Pîrvan, poetul Alexandru Philippide ca și tatăl său au fost elevi. Mă simt tare legat de această școală, unde mi-am petrecut anii adolescenței. Dintre materii mi-a plăcut istoria. Este ca o apă vie care te însuflețește, care-ți dă fiori, care te face să te simți mai înrădăcinat în pămîntul patriei. Sînt foarte bucuros că fiul meu, Victor, a moștenit această dragoste pentru istorie. Să știți însă, că îmi plăcea foarte mult româna și geografia și în sfîrșit, gimnastica. Eram mare maestru în tot felul de figuri. De aceea și cireșarii mei sînt sportivi iscusiți, căliți, îndrăzneți. Amintiți-vă, mai ales de Ursu și de Tic, marele maestru al trasului cu praștia, disciplină foarte populară, deși nu se găsește în nici un manual de gimnastică. Dar copilărie fără praștie, nu se poate.*

NIȚU RALUCA, clasa a VII-a. Iubiți poezia? Care sînt poeții dumneavoastră preferați?

CONSTANTIN CHIRIȚĂ: *Sînt un mare iubitor de poezie. Aș putea spune un degustător, și vă declar, chiar dacă o să mă socotiți lipsit de modestie, că sînt un bun cunoscător în materie... E firesc să-mi placă Eminescu. Doar de la el se trage poezia românească. Dintre poeții noștri de azi îmi place Nichita Stănescu. Îl consider dincolo de farmecul neasemuit al versului său, cel mai necesar și mai însemnat poet, pentru zborul și îndrăzneala gîndirii sale, pentru că el caută și găsește noi universuri poetice. Nichita știe, și aici am să-l parafrazez pe Arghezi, să iște din cuvînt mereu alte și alte frumuseți. El transformă dezinvolt verbul în substantiv și cuvîntul capătă o imensă forță de sugestie.*

ADRIAN NEGOESCU, clasa a VI-a: Cînd ați scris «Cireșarii» v-ați inspirat din propria dumneavoastră viață?

CONSTANTIN CHIRIȚĂ: *După părerea mea, literatura este un produs atît al fanteziei cît și al realității și niciodată nu poți ști cînd începe una și cînd se sfîrșește alta. În «Cireșarii» unele întîmplări sînt adevărate, altele sînt rod al visării... Multe din întîmplările lui Ursu s-au petrecut cîndva, de asemenea și unele trăite de simpaticul Tic (de pildă, povestea cu praștia).*

ADRIAN NEGOESCU: Eu mă refer la caracterul și mentalitatea personajelor-copii, la felul lor de a privi viața. Așa cum i-ați creat, vă reprezintă?

CONSTANTIN CHIRIȚĂ: *În general eroii unei cărți îl reflectă pe autorul ei. Suflul general al unui roman este suflul însuși al romancierului. Eu mă socotesc un romantic și un optimist. Și aceasta este cred, atmosfera în care trăiesc și acționează cireșarii mei.*

ANCA BOANTĂ, clasa a VII-a: V-ați gîndit să continuați aventurile cireșarilor?

CONSTANTIN CHIRIȚĂ: *Nu sînt sigur dacă o voi face. Nu-mi place să vorbesc despre cărțile pe care plănuiesc să le scriu. Cum am mai spus-o, cu alt prilej, scriu foarte ușor, fiindcă atunci cînd mă așez la masa de lucru, am în minte întreaga construcție a cărții, care poate dura însă luni de zile. Și atunci, scriu fără întrerupere, zi și noapte,*

du-mă numai pentru 2—3 ore de
. «Castelul fetei în alb» l-am scris
zile, din care 3 m-am gîndit la
tarea și descifrarea acelui docu-
-enigmă care m-a pasionat...
)RIAN NEGOESCU... Și care
pasionat și pe noi. Dar spu-
ne, care din volumele Cireșa-
vă place cel mai mult?
)NSTANTIN CHIRIȚĂ: *E greu*
răspuns, sau mai bine-zis răspun-
determinat de starea în care mă
Am vrut ca fiecare volum să fie
n poem și poemele se citesc așa
se ascultă muzica, după dispo-
sufletească. Acum, de pildă, am
operit volumul IV.
VIDIU ENE, clasa a VI-a: De ce
ales titlul «Cireșarii»?
ONSTANTIN CHIRIȚĂ: *Volu-*
e mele purtau la început titlul «Cu-
torii», la fel ca și revista voastră
, pe atunci, ea nu exista încă. Dar
tru că titlul mi-a fost împrumutat
o editură, pentru o anumită colec-
l-am schimbat. Pe atunci, stăteam
strada Cireșului și acest nume m-a
pirat. Sînt bucuros că bunul meu
eten, poetul Nichita Stănescu a dedi-
un ciclu de poezii cireșarilor. Sper
le puteți citi curînd în volum.
CORNEL DAMAȘCAN, clasa a
-a: Vă plac întîmplările fantastice
n literatura lui Jules Verne?
CONSTANTIN CHIRIȚĂ: *Eu nu*
nt în relații bune cu Jules Verne.
eși apreciez foarte sincer gîndirea lui
ntezistă și puterea imaginației sale
iințifice, mi se pare că literatura pe
re o face e cam simplistă. Eu nu iubesc
eratura exotică, literatura care-și poartă
oii prin Patagonia sau Celebes pentru
înfăptui lucruri extraordinare. Eu
reau visul și cutezanța aici, la noi,
vreau ca eroii să fie copii ai țării mele.
lu neg nimic, spun doar ceea ce iubesc.
înt îndrăgostit de copiii țării mele și
e aceea scriu și voi scrie pentru ei.

IONEL PÎRVAN, clasa a VI-a:
Pentru noi, cireșarii sînt niște buni prieteni. Credem în ei ca în niște ființe vii. Uneori am dori să știm unde se află, ce fac în prezent, ce vor face în viitor.

CONSTANTIN CHIRIȚĂ: *Cele ce-mi spuneți mă bucură. Chiar asta am și urmărit în cărțile mele, să vă identificați cu cireșarii. Cînd scriam, mă gîndeam la copii buni, copii care pun mai presus de orice cinstea, prietenia, adevărul, demnitatea, care în tot ce fac, sînt plini de omenie; sînt copii care iubesc munca, sînt îndemînatici și întreprinzători. Pionierii, cei mai buni dintre ei, se regăsesc în cireșari fiindcă și ei sînt asemenea lor. Pionieria oferă cele mai bune condiții pentru formarea unor caractere frumoase. În ceea ce mă privește, în calitatea mea de scriitor, voi fi totdeauna fericit dacă voi dărui prin cărțile mele măcar cîteva secunde de vis frumos. Detest literatura care infectează tineretea, prezentînd trîndăvia, viața ușoară, viciul, violența ca mod de viață.*

CORNEL DAMAȘCAN, clasa a VI-a: Cireșarii sînt mari maeștri în inventarea celor mai năstrușnice jocuri, dar în același timp sînt harnici, știu să muncească. Și pe latura aceasta îi admirăm...

CONSTANTIN CHIRIȚĂ: *Bine faceți. Munca îți dă o primă și reală înțelegere a independenței, îți dă încredere în propriile tale puteri, în utilitatea ta. Munca trebuie învățată din familie. Alături de părinții tăi, de frații și surorile tale trebuie să deprinzi respectul pentru muncă. Știu că în vara aceasta purtătorii cravatelor roșii au răspuns cu însuflețire la chemarea organizației lor. În afara odihnei și a bucuriilor de vacanță, ei se vor afla și la felurite activități obștești și patriotice. Nimic mai firesc ca efortul celor foarte tineri să se alăture efortului creator al poporului nostru. Sînt sigur că cireșarii cu cravată roșie vor fi la înălțimea cuvenită. Eu le doresc să fie tot atît de harnici și de extraordinari ca dragii mei cireșari.*

B. CARAGIALE
Foto: C. CIOBOATĂ

La plecare, încă un autograf. ▶

O dată cu primirea acestei insigne, scriitorul Constantin Chiriță a devenit membru de onoare al Clubului literar de la Școala generală nr. 80. ▼

O ediție rară aflată în biblioteca Cireșarilor. ▶

În numele cireșarilor, scriitorul Constantin Chiriță a completat fișa pentru Arhiva de Aur «Cutezătorii». Reproducem dedicația pe care ne-a oferit-o: ▼

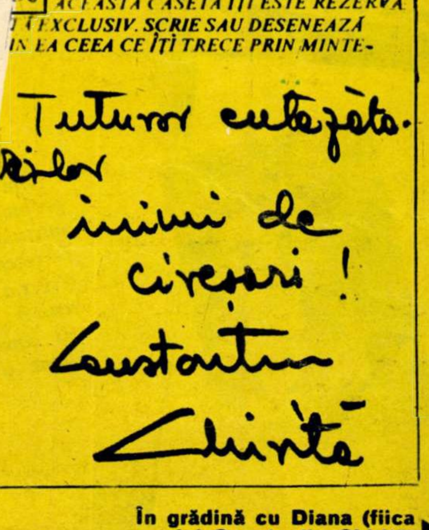
50 *ACEASTĂ CASETĂ ÎȚI ESTE REZERVA T EXCLUSIV. SCRIE SAU DESENEAZĂ ÎN EA CEEA CE ÎȚI TRECE PRIN MINTE-*

Tuturor cutezătorilor
inimi de
cireșari!
Constantin
Chiriță

În grădină cu Diana (fiica lui Constantin Chiriță) și poetul Nichita Stănescu ▶

Ceramistul Ion Minoiu a lucrat teracota pentru acest șemineu, cu personaje și întîmplări din «Cireșarii». ▼